

НОРА РОБЪРТС ТАЗИ НОЩ И ЗАВИНАГИ

Превод от английски: Даниела Кьорчева, 1998

chitanka.info

Когато известна антроположка се съгласява да помогне на писател в изследванията за новия му роман, тя не е подготвена за страстта, която ще разгори съвместната им работа...

ПЪРВА ГЛАВА

Беше привечер — онзи странен, почти мистичен промеждутък, когато светлината и мракът са в идеално равновесие. Само след секунди нежната синева ще се преобрази от пламналите цветове на залеза. Сенките се издължават, птиците утихват...

Кейси стоеше в подножието на стъпалата, които водеха към дома на семейство Тейлър. Вдигна поглед към масивните бели колони и стари бледочервени тухли с обширни участъци от шлифовано стъкло. Три етажа. Тук-там през спуснатите завеси се прокрадваше приглушена светлина. Усещаше се някакво богаташко достойнство в това място. На старо богатство, на наследствено достойнство.

Вдъхва страх, помисли си тя и отново плъзна поглед нагоре и надолу. Но има определен стил. Изпод мрачната обвивка къщата излъчваше ведрина.

Повдигна огромното месингово чукче и удари по дебелината дъбова врата. Звучите отекнаха в здрачината. Това я накара да се усмихне, после се извърна, за да погледне как цветовете бавно се отцеждат от небето. Вече бе по-скоро вечер, отколкото ден. Вратата зад нея се отвори. Кейси погледна натам и видя дребна, тъмна жена, облечена в черна униформа и бяла престилка.

Също като във филмите, каза си тя и отново се усмихна. Това в крайна сметка може да се окаже и приключение.

— Здравейте.

— Добър вечер, м'дам — учтиво изрече прислужницата и продължи да стои точно по средата на вратата, като някой стража в палат.

— Добър вечер — развеселено отвърна Кейси. — Предполагам, че господин Тейлър ме очаква.

— Мис Уайът? — подозрително я огледа прислужницата. Не помръдна, за да я пропусне. — Мисля, че господин Тейлър ви очаква утре.

— Ами да, но съм тук тази вечер. — Все така усмихната, тя бързо мина покрай нея и влезе в главното фоайе. — Може би ще му съобщите, че съм пристигнала — предложи любезно и се извърна да разгледа полилея с три вериги, който хвърляше светлина върху килима.

Прислужницата затвори вратата, като я наблюдаваше притеснено.

— Ако може да изчакате тук — посочи ѝ кресло в стил Луи XVI. — Ще съобщя на господин Тейлър за пристигането ви.

— Благодаря. — Вниманието ѝ вече беше отклонено към автопортрет на Рембранд. Прислужницата безшумно се отдалечи.

Кейси разгледа картината на Рембранд и премина на следващата. Реноар. Това място е като музей, помисли си тя и продължи бавно да обикаля из фоайето, разглеждайки картините, сякаш се намираще в изложбена зала. Според нея такива произведения на изкуството трябваше да бъдат обществена собственост — за да ги уважават, да им се възхищават и най-вече — да ги гледат. Чудя се дали изобщо някой живее тук, запита се Кейси и прокара пръст по една дебела златна рамка.

Вниманието ѝ бе привлечено от приглушени гласове. Инстинктивно се насочи към звука.

— Тя е един от водещите специалисти по културата на американските индианци, Джордан. Последната ѝ работа получи много високи оценки. Само на двасет и пет години — това е почти феномен в антропологичните кръгове.

— Напълно го разбирам, Хенри, иначе нямаше да се съглася с предложението ти да ми сътрудничи за тази книга. — Джордан Тейлър разклати чашата с мартини, което пиеше преди вечеря. Отпи бавно и замислено. Питието беше сухо и превъзходно — със съвсем лек вкус на вермут. — Просто се чудя как ще се сработим през следващите няколко месеца. Старите моми, отдадени на професията, ме плашат и не са най-предпочитаната от мен компания.

— Ти не си търсиш компания, Джордан — напомни му другият мъж и лапна маслинката от чашата си. — Търсиш специалист по култура на американските индианци. Това и получаваш — преглътна маслината. — Компанията може само да те разсейва.

Джордан Тейлър остави чашата си с гримаса. Чувстваше се неспокоен, без да знае защо.

— Трудно ми е дори да си помисля, че твоята госпожица Уайът може да е някакво развлечение. — Пъхна ръце в идеално ушитите си панталони и се загледа как събеседникът му довършва мартинито. — Напълно си я представям: кафеникави коси, изпънати назад от костеливото лице дебели очила с изпъкнали лещи, кацнали върху острия нос. Практични костюми, за да подчертаят отсъствието на всякаква форма и четиридесети номер ортопедични обувки.

— Трийсет и седми. — Двамата мъже се извърнаха към вратата и зяпнаха учудено. — Здравейте, господин Тейлър. — Кейси прекрачи вътре, прекоси стаята и протегна ръка на Джордан. — А вие трябва да сте доктор Роудс. През последните няколко седмици влязохме в кратка кореспонденция, нали така? Радвам се да ви видя.

— Да, ами... Аз... — Дебелите вежди на Хари се отпуснаха.

— Аз съм Катлийн Уайът — отпрати му ослепителна усмивка, преди отново да се извърне към Джордан. — Както виждате, не си връзвам косата. Вероятно няма да стои завързана и да опитам. — Тя подръпна една от къдриците, които обграждаха лицето ѝ. — А и този цвят, вместо кафеникав — продължи невъзмутимо, — обикновено се определя като сламенорус. Лицето ми не е особено костеливо, макар че имам доста хубави скули. Имате ли запалка? — Разрови в чантата си, за да намери цигара, после погледна очакващо Хари Роудс. Той нервно бръкна в джоба си и извади запалка. — Благодаря. Докъде бях... О, да — продължи, преди някой от мъжете да е успял да проговори. — Нося очила за четене — когато успея да ги открия — но се съмнявам, че са точно това, което имахте предвид, нали? Я да видим, какво още мога да ви кажа? Мога ли да седна? Краката не ме държат. — Без да изчака отговор, тя си избра кресло със златист брокат. За момент замълча и тръсна цигарата си в кристален пепелник. — Вече знаете номера на обувките ми. — Облегна се в креслото и погледна Джордан Тейлър с открития си, зелен поглед.

— Е, мис Уайът — проговори най-сетне той, — не знам дали да се извиня, или да аплодирам.

— Предпочитам да пийна нещо. Да ви се намира текила?

Той кимна с глава и се приближи към бара.

— Не мисля. Вермут ще свърши ли работа?

— Става, благодаря.

Кейси огледа стаята. Беше огромна и съвършено квадратна, с богата ламперия и тежка брокатена мебелировка. Едната стена бе заета от сложно изваяна мраморна камина. В широкото огледало с махагонова рамка отгоре ѝ се отразяваха дрезденски порцелани. Килимът беше плътен, пердетата — тежки.

Прекалено официално, помисли си тя, наблюдавайки премерената елегантност. Би предпочела широко разтворени завеси или дори още по-добре, направо да се махнат и на тяхно място да се сложи нещо не толкова мрачно. Подът под килима вероятно е от някаква красива, твърда дървесина.

— Мис Уайът. — Джордан отново привлече вниманието ѝ към себе си, като ѝ подаде чашата. Очите им се срещнаха, изпълнени с любопитство, но после някакво раздвижване при вратата ги разсея.

— Джордан, Милисът ми каза, че е пристигнала госпожица Уайът, но сигурно е тръгнала... О! — Жената, която пристъпи в стаята, спря на място, щом забеляза Кейси. — Вие ли сте Катлийн Уайът? — Със същата предпазливост, която бе проявила и прислужницата, тя огледа жената, облечена в сив панталон и ярка електрикова блуза.

Кейси отпи и се усмихна.

— Да, аз съм. — На свой ред, тя също огледа елегантно издокараната светска дама. Майката на Джордан, Биатрис Тейлър, беше грижливо гримирана, безупречно нагласена и облечена със стил. Биатрис Тейлър знае коя и каква е, помисли си Кейси.

— Трябва да ни извините за объркването, мис Уайът. Очаквахме ви едва утре.

— Организирах нещата по-бързо, отколкото предполагах — отвърна Кейси и отпи от чашата си. — Хванах по-ранен полет. — Отново се усмихна. — Не виждах смисъл да губя излишно време.

— Разбира се. — Лицето на Биатрис за момент се разчупи в леко намръщване. — Стаята ви е готова. — Отправи поглед към сина си. — Настаних мис Уайът в Реджънси Рум.

— В съседство с Алисън? — Джордан замълча, докато запалваше тънка цигара и хвърли бърз поглед към майка си.

— Да, помислих, че на мис Уайът може да ѝ е приятна компанията ѝ. Алисън е внучката ми — поясни тя към Кейси. — Живее с нас, откакто синът ми и жена му загинаха преди три години. Беше

само на осем, горкичката. — Вниманието ѝ отново се насочи към Джордан. — Ако ме извините, — ще отида да се погрижа за багажа ви.

— Е — настани се на канапето Джордан, след като майка му излезе от стаята, — може би трябва да обсъдим малко работата.

— Разбира се. — Кейси довърши вермута и остави чашата на масичката до себе си. — Стриктна програма ли предпочитате — нали знаете, точно определени часове? От девет до два, от осем до десет? Или предпочитате просто да плаваме?

— Да плаваме? — повтори Джордан и погледна към Хари.

— Нали знаете, плаващо време — изобрази нагледно с ръце тя.

— А, плаващо — развеселено кимна Джордан. Това определено не беше строгият, съдържан учен, който си беше представял. — Защо да не опитаме по малко и от двете?

— Добре. Утре бих искала да прегледам бележките ви, за да добия по-добра представа какво имате предвид. Можете да ми обясните върху какво бихте искали да се концентрираме най-напред.

Кейси за момент огледа Джордан, докато Хари си наливаше ново мартини. Много привлекателен, беше заключението ѝ, с онзи улегнал стил на хората от Уолстрийт. Хубава коса — топъл кафяв цвят със съвсем леки светли оттенъци. Сигурно от време на време излиза от този музей, за да постои на слънце, но се съмняваше, че е голям любител на плажовете. Винаги беше харесвала сини очи у мъж, а тези на Джордан бяха много тъмни. И, отбеляза тя, много проницателни. Слабо лице. Добра костна структура. Запита се дали няма у себе си някаква шайенска кръв. Структурата на черепа беше много сходна. Изисканите дрехи и маниери бяха в контраст с известна чувственост около устата. Това противопоставяне ѝ хареса. Фигурата му беше като на тенисист — хубави рамене, стегнати, силни ръце. Костюмът му очевидно беше специално ушит и консервативен. Толкова по-зле, помисли си отново.

Но внимавай, каза си тя, тук се крие много повече, отколкото виждат очите. Имаше усещането, че под уверената изисканост се таи определен характер. От книгите му, които беше прочела, знаеше, че е интелигентен. Единственият недостатък, който откриваше в работата му, беше известна студенина.

— Сигурна съм, че ще работим много добре заедно, господин Тейлър — каза на глас. — Нямам търпение да започнем. Вие сте много

добър писател.

— Благодаря.

— Не ми благодарете, аз нямам нищо общо с това — усмихна се тя. Устните на Джордан трепнаха инстинктивно в отговор, макар сам да се учудваше какво го прихваща. — Много съм щастлива, че имам възможността да ви помогна в работата — продължи тя. — Предполагам, че всъщност трябва да благодаря на вас, доктор Роудс — за това, че сте ме препоръчали. — Погледът ѝ се отмести и се прикова в Хари.

— Ами, вашите, ъ-ъ... препоръки бяха безупречни — заекна Хари, докато се опитваше да свърже Катлийн Уайът, чиито публикации беше чел, със стройната, къдрокоса вихрушка, която се усмихваше насреща му. — Дипломирали сте се с отличие в университета в Мериленд?

— Точно така. Завърших антропология в Мериленд, а след това взех магистърска степен в Колумбия. Работих с доктор Сполдинг по време на експедицията му в Колорадо. Предполагам, че работите ми от нея са привлекли вниманието ви.

— Извинете, сър — надникна през вратата прислужницата. — Багажът на мис Уайът е вече в стаята. Госпожа Тейлър предложи, ако желае да се качи и да се освежи преди вечеря.

— Ще пропусна вечерята, благодаря — отвърна ѝ директно Кейси, а след това отново се обърна към доктор Роудс. — Но все пак ще се кача горе. Пътуването ме уморява. Лека нощ, доктор Роудс. Предполагам, че ще се виждаме през следващите два-три месеца. До утре сутринта, господин Тейлър.

Изчезна от стаята, така както се беше проявила, и остави двамата мъже, загледани след нея.

— Е, Хари? — Джордан си помисли, че изпитва буквално физическо усещане как в стаята отново се възцарява порядък. — Какво казваше за развлеченията?

След като последва прислужницата нагоре по стъпалата, Кейси застана на вратата на стаята си. В цветовата гама преобладаваха бледорозово и златисто. Розови пердета висяха на фона на белите като стриди стени; розови и златисти възглавнички красяха натруфените извити кресла в стил Реджънси. Имаше тоалетна масичка със златни

первази и широк плюшен шезлонг в по-тъмно розово. Леглото беше огромно, с балдахин, украсено с пердета и розова сатенена покривка.

— И таз добра! — промърмори тя и прекрачи прага.

— Извинете, мис?

Кейси се обърна към прислужницата и се усмихна.

— Нищо. Страхотна стая.

— Банята е ето тук, мис Уайът. Желаете ли сега да ви напълня ваната?

— Да ми... не — усмихна се широко Кейси, неспособна да се въздържа. — Не, благодаря... Милисънт, нали така?

— Да, мис. Много добре, мис. Ако имате нужда от нещо, просто натиснете цифрата девет на домофона. — Милисънт се плъзна безшумно през вратата и внимателно я затвори след себе си.

Кейси пусна чантата си на леглото и се зае да изследва стаята.

Според нейните схващания, определено беше прекалено подредена и розова. Реши, че няма да обръща внимание и че ще прекарва колкото е възможно по-малко време между стените ѝ. Освен това беше твърде уморена от самолети и таксита, за да се вълнува къде ще спи точно сега. Зае се да търси нощницата, която Милисънт очевидно беше прибрала в някой шкаф.

— Влезте! — извика, когато на вратата се почука и продължи да рови в грижливо подреденото бельо. После вдигна очи към огледалото. — Здравсти! Ти трябва да си Алисън.

Видя височко, слабо дете, облечено в скъпа рокля със семпла кройка. Дългите ѝ руси коси бяха старателно сресани и грижливо прибрани назад с лента. Очите ѝ бяха големи и тъмни, но изражението им не беше нито щастливо, нито нещастно. Кейси усети моментен пристъп на жал.

— Добър вечер, мис Уайът — наруши тишината Алисън, но не пристъпи по-навътре в стаята. — Помислих си, че е добре да ви се представя, тъй като ще ползваме обща баня през следващите няколко месеца.

— Добра идея. — Кейси се извърна от огледалото, за да я погледне. — Обаче си представям как в скоро време ще започнем да се бльскаме под душа.

— Ако имате някакви предпочитания за времето, по което да ползвате банята, мис Уайът, с удоволствие ще се съобразя с вас.

Кейси се приближи до леглото, за да остави нощницата си.

— Не съм капризна. И преди съм ползвала обща баня. — Седна предпазливо на ръба на леглото и хвърли подозрителен поглед нагоре към балдахина. — Ще се опитам да не ти се пречкам сутрин. Предполагам, че ходиш на училище.

— Да, тази година ходя на училище. Миналата имах възпитател. Много съм чувствителна.

— Така ли? — вдигна вежди Кейси и потисна усмивката си. — Аз пък съм много нечувствителна.

Алисън се намръщи при тези думи. Неспособна да реши дали да пристъпи напред, или да се оттегли, тя продължаваше да се колебае на прага.

Кейси забеляза неувереността, овладените маниери, ръцете, които държеше прилежно сгънати на талията на скъпата рокля. Припомни си, че детето е едва на единайсет.

— Каж ми; Алисън, какво може да се прави тук за забавление?

— Забавление? — Заинтригувана, Алисън пристъпи в стаята.

— Да, за забавление. Едва ли през цялото време си на училище — отметна къдрав кичур от очите си тя. — А пък и аз определено не възнамерявам да работя по двайсет и четири часа на ден.

— Има тенис корт — приближи се още малко Алисън. — И басейн, разбира се.

Кейси кимна.

— Обичам да плувам. — После продължи, преди Алисън да успее да каже нещо. — Но не съм добра на тенис. Ти играеш ли?

— Да, аз...

— Страхотно! Може би ще ми дадеш някой и друг урок. — Погледът ѝ отново обходи стаята. — Каж ми, и твоята стая ли е розова?

Алисън за момент остана да я гледа безмълвно, опитвайки се да възприеме смяната на темата.

— Не, моята е в синьо и зелено.

— Хм, добър избор — направи гримаса към пердетата Кейси. — Веднъж, когато бях на петнайсет, боядисах стаята си в пурпурно. Два месеца сънувах кошмари. — Забеляза втренчения поглед на Алисън. — Нещо не е наред ли?

— Не приличате на антрополог — спонтанно изрече тя, после затаи дъх, смутена от собствената си липса на възпитание.

— Не? — Кейси си помисли за Джордан и повдигна вежди. —
Защо?

— Хубава сте. — По страните на Алисън се разля червенина.

— Така ли мислиш? — Кейси стана, за да се погледне в огледалото. Присви очи и каза: — Понякога и аз мисля така, но повечето време смятам, че носът ми е прекалено малък.

Алисън се взираше в отражението на Кейси. Когато очите им се срещнаха в огледалото, лицето на Кейси се опари от усмивка. Беше широка, сърдечна и всеотдайна. Устните на Алисън, които толкова приличаха на тези на чичо ѝ, несъзнателно също трепнаха в отговор.

— Сега трябва да слизам за вечеря. — Тръгна заднишком към вратата, за да не откъсва очи от усмивката. — Лека нощ, мис Уайът.

— Лека нощ, Алисън.

Щом вратата се затвори, Кейси се обърна и въздъхна. Интересна компания, реши тя. Мисълта ѝ отново се върна към Джордан. Много интересно.

Приблужи се и отново вдигна нощницата, после я прокара бавно между ръцете си. И къде се вмести във всичко това Кейси Уайът? Настани се с въздишка върху широкия шезлонг. Разговорът между Джордан и доктор Роудс, на който попадна, беше по-скоро забавен, отколкото неприятен. И все пак... Отново си повтори, описанието, което Джордан беше дал за нея.

Съвсем типично, каза си. Типично виждане на непосветен за човек на науката от женски род. Кейси напълно съзнаваше, че беше смутила Хари Роудс. На устните ѝ трепна усмивка. Помисли си, че той сигурно ще ѝ хареса. Изглежда доста сериозен и важен, но пък, възрази мислено, вероятно е много сладък. Биатрис Тейлър е друго нещо. Кейси се излегна върху шезлонга и си заповяда да се отпусне. Между нея и по-възрастната жена едва ли ще има много общи неща, но ако извадят късмет, няма да се породи и враждебност. Що се отнася до детето...

Затвори очи и все така излегната, започна да разкопчава копчетата на блузата си. Алисън. Зряла за възрастта си — може би прекалено зряла. Кейси знаеше какво е да загубиш родителите си като дете. Чувстваш се объркан, предаден, виновен. Прекалено много неща,

с които да се справи една неукрепнала личност. Кой замества майката за нея сега? Биатрис? Кейси поклати глава — някак си не можеше да си представи елегантната дама да се грижи майчински за единайсетгодишно момиченце. Тя би се погрижила Алисън да е добре облечена, добре нахранена и добре възпитана. Кейси за втори път усети пристъп на жал.

А после идва Джордан. Отново въздъхна и се надигна, колкото да измъкне блузата и да събуе обувките. Не е от мъжете, с които можеш лесно да се сближиш. Кейси изобщо не беше сигурна, че го иска.

Изправи се, разкопча панталона и се отправи към банята. Това, което иска, е да предостави знанията и опита си в помощ на книгата му. Исква да види как информацията, която ще му предостави, се използва по най-добрия възможен начин. Това, което ѝ се иска, помисли си Кейси и завъртя докрай крана за топлата вода, е гореща вана. Часовете на полета, предхождани от едноседмично четене на лекции в Ню Йорк, я бяха приближили повече от всякога до пълно изтощение. Размислите за Джордан Тейлър просто ще трябва да почакаат.

Утрешният ден, каза си, докато се потапяше във ваната, ще настъпи съвсем скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Слънцето блестеше по повърхността на басейна, докато Джордан довършваше десетата си обиколка. Пореше водата със силни, уверени загребвания. Когато плуваше, той не мислеше, а просто оставяше тялото си да го ръководи. Като писател, откриваше, че умът му твърде често е задръстен с хора и с места. С думи. Започваше деня, като прочистваше всичко това с някаква физическа дейност.

Тази сутрин в мислите му се натрапваше още един човек — Катлийн Уайът. Намираще я впечатляваща. А изобщо не беше сигурен, че иска да се впечатлява от сътрудника си. Работата беше важна за него, а романът, над който работеше сега, можеше да се окаже най-важният в кариерата му. Помисли си, че може би щеше да е по-добре, ако Катлийн Уайът беше по-близо до образа, който си беше представял. Действителността определено беше твърде смущаваща.

Когато стигна края на басейна и се канеше да се обърне за нова дължина, някакво движение привлече вниманието му. Джордан погледна нагоре и видя неясно очертано лице, заобиколено от златисточервени къдри.

— Привет.

Той тръсна водата от очите си и ги присви срещу слънцето. После фокусира поглед върху сътрудничката си. Кейси седеше с кръстосани крака на ръба на басейна. Късите панталони и тениската откриваха все още бялата ѝ от прекарания в Ню Йорк октомври кожа. Очите ѝ искряха развеселено, докато се усмихваше насреща му. Определено твърде смущаваща, отново си помисли той.

— Добро утро, мис Уайът. Рано сте станали.

— Предполагам, че не съм се настроила към промяната във времето. — Джордан изведнъж осъзна, че гласът ѝ не е от източните щати, а със съвсем лек южняшки акцент.

— Ходих да потичам.

— Да потичате? — повтори той, разсеян за момент в стремежа си да определи акцента.

— Да, занимавам се с бягане. — Вдигна лице и огледа съвършеното небе. — Всъщност, занимавах се с бягане още преди да има с какво друго да се занимавам. И макар да мразя да влизам в установени порядки, не мога да спра. Всяка сутрин ли плувате?

— Винаги когато мога.

— Може и аз да опитам вместо бягането. При плуването се използват повече мускули, а и човек не се поти.

— Никога не съм го разглеждал по този начин. — След като се измъкна от водата, той посегна за кърпа.

Кейси го наблюдаваше как търка енергично косата си. Блесналото му от капчиците вода тяло беше стегнато, стройно и загоряло. На ръцете и раменете му изпъкваха снопчета мускули. Космите върху гърдите му бяха руси, също като избелелите от слънцето връхчета на косата му. Банският прилепваше към бедрата му. Установи, че е била права за атлетичното телосложение под консервативния костюм. Усети прилив на желание и го отхвърли. Това не е мъж, с когото да се забърква, а и сега не му е времето.

— Плуването определено ви поддържа във форма — отбеляза на глас.

Той замълча за момент.

— Благодаря, мис Уайът. — Тръсна глава и взе къс хавлиен халат.

Кейси се изправи с бързо и гъвкаво движение. Главата ѝ беше на височината на брадичката му.

— Искате ли да започнем след закуска? Ако имате някаква друга работа, аз бих могла да прегледам бележките и записките ви.

— Не, много ми се иска да започваме. Мисълта да се възползвам от ума ви ме интригува все повече с всяка изминала минута.

— Наистина? — Усмивката грейна на лицето ѝ. — Надявам се да не останеш разочарован, Джордан. Вече ще те наричам Джордан. Рано или късно трябва да стигнем до това.

Той кимна в знак на съгласие.

— А аз Катлийн ли да те наричам?

— Определено се надявам, че не — усмихна се в отговор тя. — Никой не ме нарича така.

Трябваше му един момент, за да разбере.

— Тогава, Кейси.

Отново я погледна с онзи пронизателен, преценяващ поглед, от който чувстваше, че изпитва леко смущение. Джордан видя как в очите ѝ трепна и изчезна лека сянка.

— Може ли да закусим? — попита тя. Щеше да бъде по-просто, ако се придържат към по-практични въпроси. — От часове съм гладна.

Кейси и Джордан се затвориха в кабинета веднага след закуска. Стаята беше просторна, стените бяха отрупани с книги. Тук миризмата на стара кожа и прясно нанесен препарат за полиране се смесваше с уханието на тютюн. На Кейси ѝ допадна много повече от всички останали части на къщата, които беше видяла досега. Тук можеше да долови признаци на продуктивност, макар и твърде педантично организирана продуктивност. Нямаше разхвърляни хартии, нито безредно струпани книги.

С кацнали на носа ѝ огромни очила с тъмни рамки, Кейси седеше до прозореца и четеше записките на Джордан. Краката ѝ бяха боси и единият лениво се поклащаше във въздуха, докато прелистваше страниците.

Не е красива, помисли си Джордан. Поне не в класическия смисъл. Но лицето ѝ беше интересно. Когато се усмихваше, сякаш цялата се озаряваше. Очите ѝ като че криеха някаква своя шега. Беше висока и по момчешки слаба, с тесен ханш и дълги крака. Ако се озове в леглото ѝ, мъжът би открил повече ръбове, отколкото извивки. Смръщи се, подразнен от хода на мислите си.

В движенията ѝ имаше някаква игривост — някаква възбуда и жизненост, която вибрираше и в разговора ѝ. И момента сякаш се беше изключила. Седеше мълчаливо, лицето ѝ беше спокойно. Единственото движение беше безгрижното поклащане на босото стъпало.

Кейси отлично усещаше внимателния оглед на Джордан.

— Сюжетът ти в тази история е много интересен — проговори тя, нарушавайки тишината и внезапния изблик на чувствено напрежение, което се зараждаше помежду им.

— Благодаря — трепна едната му вежда. Той също усети напрежението и то го накара също като нея да застане нащрек.

Кейси изпъна крака и взе цигара. Задържа я разсеяно, докато продължаваше да го гледа право в очите.

— Като че ли имаш предвид главно равнинните индианци. Те сякаш най-добре отговарят на типичната ни представа за

американските индианци, макар че изобщо не са най-типичните им представители.

— Не са ли? — Стана да запали цигарата, която тя все още държеше между пръстите си. — Оставам на теб да оправиш неточностите и да ми дадеш по-прецизна картина.

— Можеш да постигнеш същото и с няколко добре подбрани справочника — намести се на стола тя. — Защо съм ти нужна аз? — Джордан седна обратно и я погледна внимателно. Очите му направиха бавен и цялостен оглед. Беше предназначен да я смути. — А и не беше необходимо да поръчваш човек чак от Ню Йорк — сухо вметна тя. Няма да ме накараш да се изчервя като мома, Джордан. — Усмихна се и видя как и неговите устни се извиха в отговор. — Ще ти кажа какво ще направим — реши изведнъж, — ще задоволя веднъж завинаги любопитството ти, а после ти ще задоволиш моето. Аз съм професионален антрополог, а не професионална девица. — А сега, какво точно желаеш от мен във връзка с романа, който пишеш?

— Винаги ли си толкова откровена?

— Невинаги — отвърна уклончиво. Няма да е много умно да става прекалено откровена с него. — А сега за книгата.

— Факти. Подробности за обичаите, дрехите, селския живот — кога, къде и как. — Замълча, запали тънка пура и после погледна Кейси през завесата от дим. — Това са неща, които мога да науча от справочниците. Но аз искам повече. Искам да знам защо?

Кейси смачка цигарата, която ѝ беше запалил. Джордан забеляза, че дръпна от нея само два-три пъти. Беше по-нервна, отколкото даваше да се разбере.

— Искаш да ти предоставя виждане защо дадена култура се развива по един начин и защо оцелява или загива под външните влияния.

— Точно.

Със сюжетната линия, която развива, и при вярно насочване може да стане превъзходна книга, помисли си Кейси.

— Окей — изрече внезапно. С ослепителна усмивка очите ѝ се спряха върху очите на Джордан. — Ще ти дам най-общите насоки. Можем да уточним подробностите, докато работим по-нататък.

Три часа по-късно Джордан стоеше на прозореца и се взираше надолу към басейна. Кейси плуваше сама. Носеше цял бански, който прилепваше по нея. Наблюдаваше я как се гмурка под повърхността и как се плъзва по облицованото с мозайка дъно.

Плува също както върши и всичко останало — каза си той, — с бързи изблици на енергия, накъсвани от моментно спокойствие. Беше спринтьор, а не бегач на дълги разстояния.

Кейси излезе на повърхността, обърна се по гръб и се отпусна. Замисли се за Джордан Тейлър, докато наблюдаваше няколко бели облачета, които се точеха по небето. Умен, консервативен, преуспял. Невероятно сексапил. Защо това ме притеснява? Присви очи срещу слънцето и остави мисълта и тялото си да се носят по течението. Трябва да се чувствам много поласкана, че съм поканена да работя с него. И бях. Може би е от къщата, реши тя и притвори очи. В нея няма нито прашинка. Как могат хората да живеят без прах?

Сигурно е член на някой много специален местен клуб. Предполагам, че в живота му има жени от висока класа. Тя мислено изруга и отново се преобърна.

Сигурно в живота ѝ има мъже, мислеше си Джордан. Други учени, преподаватели, може би един или двама още неуспели художници. Изруга мислено и се извърна от прозореца.

Кейси излезе от басейна и тръсна водата от косата си. Добре де, помисли си и погледна един от наредените шезлонги, щом известно време ще живея сред богатство — може пък и да му се насладя малко. Излегна се и остави слънцето да попие влагата от студената ѝ кожа. Има и някаква дума за всичко това. Собствен басейн, собствен тенис корт. Плъзна поглед по обширното затревено пространство, оградено с пищни зелени храсти и каменна стена. Кейси сбърчи нос. Уединение, би могло да се каже. Чудя се колко ли често излиза от тук. Мислите ѝ отново се върнаха към Джордан. С въздишка се примири с факта, че вероятно ще продължава да нахлува така в ума ѝ. Затвори очи, предаде се на умората от дългия полет и заспа.

— Можеш да изгориш тук.

Кейси бавно отвори очи и ги фокусира.

— Здравей — усмихна му се сънливо.

— Много си бяла. Лесно ще изгориш.

Долови раздразнението в гласа му и го погледна по-внимателно.

— Прав си, предполагам. — Изпробва кожата си като притисна пръст върху рамото. — Още не съм. — Отново го погледна открито и прямо. — Нещо не е наред ли?

— Не. — Не искаше да признае и пред себе си, че му е ужасно трудно да се съсредоточи върху работата си, когато знае, че е там — зад прозореца му.

— Утре ще вляза малко повече в релси — обясни тя, като си помисли, че може би се дразни от това, че му е отделила само няколко часа. — Самолетите ме уморяват. Трябва да е от височината. — Косата ѝ почти беше изсъхнала и тя разсеяно прокара ръка през нея. На слънцето имаше почти бакърен цвят.

— Искаш ли ме?

Той я погледна замислено.

— Да, мисля, че да.

Кейси осъзна двусмислието и сметна, че е по-разумно да стане.

— Струва ми се, че нямаме предвид едно и също — усмихна се, но остана на разстояние.

Той пристъпи напред за изненада и на двамата. После импулсивно протегна ръка и докосна косата ѝ.

— Ти си много привлекателна жена.

— И ти също си много привлекателен мъж — спокойно отвърна тя. — И ще работим доста отблизо за известно време. Мисля, че не трябва да... усложняваме нещата. Не съм излишно свенлива, Джордан. Само съм практична. Много ми се иска тази книга да стане. За мен може да се окаже не по-малко важна, отколкото за теб.

— Рано или късно ще стигнем до леглото, знаеш го.

— О, така ли? — отметна глава тя.

— Да, така. — Обърна се и я остави сама край басейна.

Добре, каза си тя и постави ръце на хълбоци. Така ли било? Предполагам, че винаги постига своето. Отново се изпъна на шезлонга. Макар че прекалената му властност я дразнеше, Кейси се възхити от прямотата му. Значи, когато иска, може да остави изтънчените маниери и изисканост. Възможно е да се окаже по-труден, отколкото очакваше.

Би било глупаво да отрича, че я привлича, но също толкова глупаво би било да се поддаде на привличането му. Кейси се намръщи и нави една къдрица около пръста си. Какво общо има Катлийн Уайът

с Джордан Тейлър? Нищо. Няма и не може да се обвързва — емоционално или физически — с мъж, освен ако помежду им не съществува здрава основа. Привличането не е достатъчно, нито уважението. Има нужда от обич, от приятелство. Кейси изобщо не беше сигурна, че може да е приятелка с Джордан Тейлър. Времето ще покаже, помисли си тя и се намести по-удобно. После някакво движение привлече погледа ѝ.

Кейси се извърна, а след това се усмихна и помахаша за поздрав. Алисън като че ли се поколеба за момент, но после се приближи към нея.

— Здравсти, Алисън. Сега ли си идваш от училище?

— Да, току-що се прибрах.

— Аз пък се чупих — отново се облегна на възглавницата Кейси.

— Ти чупила ли си се някога?

Алисън гледаше ужасено.

— Не, разбира се, че не.

— Много лошо, може да се окаже забавно. — Сладко дете, помисли си Кейси, и твърде самотно. Отново се усмихна към момичето. — Какво учите сега?

— Американските поети.

— Имаш ли си любим?

— Харесвам Робърт Фрост.

— Винаги съм харесвала Фрост. — Кейси се усмихна, докато стиховете изплуваха в паметта ѝ. — Поемите му винаги ми напомнят за дядо.

— Дядо ти?

— Той е доктор в един далечен край в Западна Вирджиния. Сини планини, гори, потоци. Последния път, когато си ходих, все още правеше визити по домовете. — И ще продължи така, докато стане на сто, помисли си Кейси и внезапно усети остър пристъп на носталгия. Твърде много време бе изминало, откакто за последен път си ходи у дома. — Невероятен мъж — едър и як, с бяла коса и силен, кънтящ глас. И много внимателни ръце.

— Хубаво би било да си имаш дядо — изрече Алисън, докато се опитваше да си го представи. — Често ли го виждаше, когато беше малка?

— Всеки ден. — Кейси долови копнежа ѝ. Протегна се и докосна косите на Алисън. — Родителите ми загинаха, когато бях на осем. Той ме отгледа.

Очите на Алисън я гледаха много напрегнато.

— Липсваха ли ти?

— Понякога още ми липсват. — Все още я боли, помисли си Кейси. Чудя се дали някой от тях го знае. — За мен те винаги ще си останат млади и щастливи заедно. Така е по-лесно.

— Все се смееха — прошепна Алисън. — Спомням си ги как се смееха.

— Хубав спомен. Ще го пазиш завинаги. — Тук няма достатъчно смях, каза си наум и усети мигновен пристъп на гняв към Джордан. Но само мигновен. — Алисън прекъсна мислите на детето тя, — предполагам, че ще се обличаш за вечеря?

— Да, мадам.

— Моля те — усмихна се Кейси и поклати глава, — не ме наричай така. Кара ме да се чувствам на сто години. Казвай ми Кейси.

— Баба няма да одобри да наричам някой възрастен малкото му име.

— Въпреки това ме наричай Кейси, а аз ще се разбера баба ти, ако е необходимо. Защо не се качиш с мен да ми помогнеш да намеря нещо за обличане? Не искам да излагам фамилията Тейлър.

— Искате да ви помогна да си изберете дрехи? — зяпне я Алисън.

— Вероятно разбираш повече от мен — усмихна се Кейси и улови ръката ѝ в своята.

Два часа по-късно Кейси застана на вратата на салона и огледа присъстващите.

Биатрис Тейлър седеше в креслото със златист бродат. Носеше черна коприна и диаманти. Скъпоценните камъни блестяха на ушите и врата ѝ. Алисън беше на пианото и усърдно упражняваше подборка от творби на Брамс. Джордан стоеше на бара и смесваше картини за аперитива.

Часът за семейството. Кейси направи гримаса. Спомни си вечерите с дядо си — смеха и споровете. Спомни си шумните хранения в колежа с разговорите, които се движеха от високо интелектуални до доста причудливи теми. Спомни си за често

невъзможните за поемане храни по време на различните разкопки. Така ли те затварят парите? Или това е въпрос на избор?

Кейси изчака Алисън да се пребори и с последната нота и едва тогава влезе в стаята.

— Здравейте. Знаете ли, човек може дни наред да броди из това място, без да срещне друга жива душа.

— Мис Уайът! Трябваше само да позвъните на някой от персонала. Щяха да ви доведат в салона.

— О, няма нищо. Накрая все пак успех. Надявам се, че не съм закъсняла.

— Никак — отвърна Джордан. — Тъкмо започвам да правя коктейла. Какво ще кажеш за едно мартини? Или може би ще ми обясниш какво искаш да приготвим с тази текила?

— Значи си намерил? — Усмихна се и се приближи към него. — Много мило от твоя страна. Може ли аз да го забъркам? — пое бутилката от ръцете му. — Наблюдавай внимателно. Сега ще ти разкрия една стара, строго пазена тайна.

— Дядото на Кейси е доктор — неочаквано обяви Алисън.

Биатрис отклони вниманието си от двойката на бара към внучката си.

— Коя е Кейси, скъпа? — В тона ѝ се долавяше сдържаме досада. — Някоя твоя съученичка ли?

Кейси погледна към Алисън и я видя как се изчервява.

— Аз съм Кейси, госпожо Тейлър — отвърна безгрижно. Трябва да му изстискаш хубава доза лимон — обърна се към Джордан и му демонстрира. — Помолих Алисън да ме нарича с малкото име, госпожо Тейлър. Ще го опиташ ли, Джордан? — Наля две чаши, без да изчака отговора му. Усмихна се на Биатрис, отпи и отново се извърна към Джордан. — Какво мислиш? Силничко е, а?

Джордан отпи, без да откъсва очи от нея.

— Възхитително. И доста неочаквано. — Тя тихичко се засмя, разбирайки, че говори за нея, а не за питието. Отново почувства, че трябва с усилие да овладее желанието си да докосне косите ѝ. — Не обичаш ли да знаеш какво те очаква в живота?

— О, и таз добра, не! — моментално възкликна тя. — Искам да бъда изненадвана. Ти не обичаш ли изненадите, Джордан?

— Изобщо не съм сигурен — тихо отвърна той и допря ръба на чашата си до нейната. — За неочакваното, тогава. За настоящето.

Кейси изобщо не беше сигурна с какво се съгласява, по вдигна чашата си.

— За настоящето — повтори след него.

През следващите дни, Джордан се примири, че няма да може да работи спокойно с Кейси. Хари се оказа прав за едно — тя беше безспорен експерт в своята област. Беше също и смущаваща. В нея имаше някаква вибрираща чувственост, за която не правеше нищо, за да я подчертае. Рядко обличаше друго, освен съвсем обикновени всекидневни дрехи и почти никога не ползваше дори най-елементарна козметика.

Наблюдаваше я седнала на перваза на прозореца в кабинета му. Слънцето струеше в косите ѝ. На тази светлина те изглеждаха като в картина на Тициан. Носеше свободни къси панталони и отново беше без обувки. На средния пръст на дясната си ръка имаше съвсем тъничка златна халка. Беше я забелязал и по-рано и се чудеше кой ли ѝ я е дал и защо. Съмняваше се, че би си купил сама каквото и да е бижу. Просто не би се сетила.

С усилие откъсна мислите си от жената и се съсредоточи върху думите ѝ.

— Танцът на слънцето е имал важно значение в ритуалния живот на много от равнинните племена. — Когато заговореше така, гласът ѝ бе тих и сдържан. — Някои са се подлагали на самоизтезания, за да предизвикат транс и да спомогнат за получаване на видения. Танцорът промушвал заострени пръчки през кожата на гърдите си и закрепял пръчките към стълб. След това танцувал, пеел и се молел да получи видение, докато се освобождавал от тях. Това било също признак за смелост и издръжливост. Един воин трябвало да се докаже — пред самия себе си и пред племето. И това бил техният начин.

— Одобряваш ли го?

Погледна го едновременно с насмешка и търпение.

— Не е моя работа да одобрявам или да не одобрявам. Аз изучавам, наблюдавам. Предполагам, че като писател твоята гледна точка е различна. Но ако ще пишеш за това, по-добре се опитай да разбереш подбудите. — Избута няколко книги и седна върху масата. —

Щом един мъж може да понесе такава болка — болка, която сам си е причинил — няма ли и в битката да е безстрашен? Безмилостен? Оцеляването на племето е било най-важното нещо.

— Културна необходимост — кимна той. — Да, разбирам какво имаш предвид.

— Виденията и сънищата са представлявали съществена част от тяхната култура. Мъжете, които имали силни видения, често ставали шамани. — Извърна се и започна да прелиства книгите върху бюрото. — Има една доста хубава илюстрация... Племето блекфуут... ако успее да си спомня в коя книга беше.

— Ти си левачка — забеляза той.

— Хм? Не, всъщност си служи добре и с двете.

— Може да се приеме като потвърждение — подхвърли иронично.

— За кое?

— За неочакваното.

Кейси се разсмя. Смехът ѝ пробуди нещо у него.

— Трябва по-често да го правиш.

— Какво да правя?

— Да се смееш. Имаш прекрасен смях.

Продължаваше да се усмихва и това я развълнува. Няколко дни вече успяваше да владее чувствата си. Взе цигара и потърси кибрит.

— Разбира се, ако започнем много да се смеем, майка ти веднага ще цъфне на вратата.

Наблюдаваше я как рови между книгите и документите.

— И защо ще го прави?

— Стига, Джордан! Знаеш, че според нея, аз планирам да те съблазня и да офейкам с половината ти богатство. Имаш ли огънче?

— А ти нямаш интерес към нито едното от двете?

— Ние сме делови партньори — отвърна рязко. Приблужи се до бюрото, все още в търсене на кибрит. Усещаше едва доловимото надигане на нервното напрежение. Опита се да го овладее, преди да се е засилило. — И макар да си много привлекателен, парите са в твой минус.

— Така ли? — Джордан стана и се присъедини към нея. — Защо? Парите обикновено привличат хората.

Кейси долови раздражението му и с въздишка се извърна с лице към него. Смяташе, че ще бъде най-добре и да двамата, ако съвсем ясно му обясни позицията си.

— Обикновено е относително понятие, Джордан.

— Това са думи на антрополог.

— Очите ти стават много тъмни, когато се ядосаш, знаеш ли?

— Парите са наистина хубаво нещо, Джордан. Аз самата често ги ползвам. Но те имат свойството да замъгляват реалността.

— Чия реалност?

— Точно това имах предвид — облегна се на бюрото тя. — Хората с много пари като теб никога не виждат реално живота такъв, какъвто е за болшинството — с ежедневните усилия, скърпването на бюджета, кредиторите. Ти си далече от всичко това.

— И за теб това е недостатък?

— Не съм казала такова нещо.

— Не е твоя работа да одобряваш или да не одобряваш?

Кейси издуха къдриците от очите си. Как успя да се забърка във всичко това?

— Признавам си, че това ме изнервя, но то си е личен проблем. Не смяташ ли, че парите са способни да изолират индивида от всекидневните емоции?

— Добре — придърпа я към себе си той. — Да изпробваме теорията ти.

Устните му се притиснаха върху нейните. Не беше целувката, която бе очаквала от него. Беше ненаситна и властна и искаше пълен и непрекословен отклик. За момент тя устояваше. Умът ѝ твърдо бе решен да не се предава. Но тялото ѝ започна да се сгорещява. Чу собственото си стенание, докато го притискаше по-близо.

Имаше нещо почти дивашко в начина, по който устните му поемаха нейните. Нямахше излишна любезност, нямаше момент на съблазняване. Търсеше отклик, наслаждаваше му се и искаше още. Тя се предаде. Собственото ѝ желание не ѝ оставяше избор.

Устните му за момент я освободиха и тя се отдръпна, опитвайки се да избистри съзнанието си.

— О, не — задържа я плътно към себе си. — Още не. Изобщо не съм свършил.

Проникваше, заграбваше и завладяваше. Отмъкваше от нея нещо, което още не бе готова да даде. Искаше да се овладее отново, да се освободи, но ръцете ѝ го обгръщаха. Устните ѝ бяха решени да получат още.

Ръката му действаше грубо, когато улови гърдите ѝ. Пръстите му бяха дълги, силни и караха кожата ѝ да изгаря от допира. Беше повече от удоволствие, повече от страст. Тях ги беше изпитвала и преди. Тук имаше нещо, което не познаваше отпреди. То я плашеше, причиняваше ѝ болка, караше я да отвърща на настойчивостта му с повече жар. И тогава, когато разбра, че ще преминат границите на разума, той я освободи.

Вдигна поглед нагоре към него. Мислите и чувствата препускаха през нея. Все още усещаше желанието. Дъхът му все още трептеше на устните ѝ.

— За първи път те виждам да останеш без думи — прошепна Джордан. Обви ръка около врата ѝ и пръстите му нежно я помилваха отзад. Кейси усети как я разтърсва нов прилив на страст.

— Изненада ме. — Изплъзна се от ръката му и се отдалечи. Ще трябва хубавичко да си помисли за всичко това, но сега не му е времето. Трябва отново да си възвърне равновесието.

Наблюдаваше я. Приятно му беше да забележи, че я е смутил. Но пък и тя го беше смутила. Не беше подготвен за силата на желанието, което усети още при първия допир с нея.

— Ще трябва да се науча да те изненадвам.

Тя се извърна и го погледна.

— Не се изненадвам лесно, Джордан. И нямам намерение да имам любовна връзка с теб.

— Добре, така ще бъде още по-интересно. Защото аз имам такова намерение.

Заблудила съм се, помисли си Кейси. Не се придържа чак толкова към условностите на благоприличието, както смятах. Под светското лустро се крие значителна дързост. Ще трябва да бъде по-внимателна. Когато отново се обърна към него, се стараше гласът ѝ да прозвучи по-спокойно.

— Не се ли канех да ти покажа една илюстрация на шаман?

Той взе книгата от ръцете ѝ и решително я затвори.

— Има и по-важни неща. Какво ще кажеш утре да почиваме и да отидем на плаване?

— Плаване? — предпазливо изрече тя. — Само ти и аз?

— Точно това имах предвид.

Предложението за свобода, след като дни наред беше затворена в къщата — възможността да бъде с него, далече от работата — наистина я изкушаваше. Прекалено много я изкушаваше.

— Не мисля, че ще е разумно — тръсна глава.

— Не ми правиш впечатление на жена, която винаги върши онова, което е разумно. — Ръката му се плъзна по лицето ѝ и нагоре в косата.

— Този път действам по изключение. Наистина ми се иска да не правиш така. — Усещаше как кръвта ѝ отново започва да пулсира.

Той лекичко я целуна по слепоочието.

— Ела с мен, Кейси. Имам нужда от един ден далече от газистая, далече от тези книги.

Може би само този път, помисли си тя.

Яхтата беше точно каквато очакваше: лъскава, луксозна и скъпа. Достави ѝ удоволствие да наблюдава как Джордан управлява петметровия плавателен съд — с лекота, която говореше за дълга практика. Беше се настанила на носа, за да може да наблюдава как яхтата пори океана. Значи това е неговото бягство, когато светът, в който се е затворил, му дойде твърде много.

Кейси го наблюдаваше, застанал на кормилото. Беше се съблякъл до кръста. От ръцете и очите му се излъчваше сила. Какво ли ще бъде да се любиш с него? Сви крака под себе си върху тапицираната пейка и внимателно го разгледа. Имаше изумителни ръце. Дори и тук, брулена от вятъра, можеше да усети докосването им. Ще бъде възискателен любовник, реши тя, припомняйки си настойчивостта на целувката му. Вълнуващ. Но... има едно „но“ и все още не съм сигурна защо го има. Не съм сигурна и дали изобщо искам да разбера.

Джордан я погледна и улови погледа ѝ.

— За какво мислиш?

— Просто разрешавам един хипотетичен проблем — отвърна тя и се изчерви. — О, виж! — Зад гърба му забеляза стадо делфини. Подскачаха, гмуркаха се и отново подскачаха. — Нали са прекрасни?

— Изправи се и отиде на кърмата. Закрепи се, като постави ръка на рамото му и се наведе още по-напред. — Ако бях русалка, щях да плувам с тях.

— Вярваш ли в русалките, Кейси?

— Разбира се. — Сега вече му се усмихваше. — А ти?

— Ученият ли ми задава въпроса? — Вдигна едната си ръка и я постави на хълбока ѝ.

— След това ще ми кажеш, че няма и Дядо Коледа. Въображението ти не подхожда за писател. — Пое дълбоко морския въздух. Понечи да се отдръпне, но той здраво я улови за ръката. Яхтата леко се разклати и пръстите му се напрегнаха, за да я задържат. Приеми го спокойно, каза си тя, като се опитваше да не откликва на докосването му. — Можеш да размислиш над това по време на обяда.

— Гладна ли си? — Усмихна се и стана. Ръцете му се плъзнаха по нея и спряха на раменете ѝ.

— Обикновено съм гладна. Бих искала да видя какво е сложил Франсоа в кошницата.

— След минутка. — Устните му се спуснаха над нейните.

Целувката беше различна от онази, която си размениха предния ден. Устните му бяха все така уверени, но днес бяха нежни, не бързаха толкова. Кейси усещаше топлината на слънцето и тласъците на вятъра, който свистеше край нея. Във въздуха се долавяше мирис на сол. Над главите им плющяха и се издуваха платната.

Отново не се владееше. А не това беше желанието ѝ. Много внимателно се издърпа от прегръдките му.

— Джордан — заговори, но после тежко въздъхна, за да се успокои. Усмихваше се насреща ѝ и ръцете му леко милваха раменете ѝ. — Много си доволен от себе си, нали? — отбеляза тя.

— Всъщност, да.

Извърна се и известно време се занимаваше със смъкването на едно от платната. Кейси се облегна на парапета и не му предложи помощта си.

— Джордан, може би съм създала погрешно впечатление. — Тонът ѝ отново беше по-безгрижен, по-уверен. — Казах, че не съм професионална девица, но това не означава, че лягам с който и да е.

Той дори не я погледна.

— Аз не съм който и да е.

— Нямах проблеми със самочувствието, нали? — отметна косата си тя.

— Доколкото съм забелязал, не. Откъде взе този пръстен, който носиш?

Кейси сведе поглед към ръката си.

— Беше на майка ми. Защо?

— Просто съм любопитен — вдигна кошницата той. — Ще видим ли какво ни е сложил Франсоа?

ТРЕТА ГЛАВА

Дните бяха топли и златисти сред вечното лято на Палм Спрингс. Небето грееше безоблачно, пустинният въздух беше сух и горещ. За Кейси тази еднаквост на дните беше едновременно неизбежна и задушаваша. Еднообразието беше онази необходима част от живота, срещу която тя обикновено се бунтуваше. Животът на семейство Тейлър протичаше гладко — твърде гладко. Нямаше неравности за заглаждане, нямаше сътресения. Ако имаше нещо, което да я изнервя, това бе съвършено организиранят живот. Човешката природа предполага недостатъци. Тях Кейси разбираше и приемаше. Недостатъците обаче бяха рядка стока в дома на Тейлър.

Работеше с Джордан всеки ден и макар да си даваше сметка, че липсата на дисциплина у нея го разочарова, беше уверена, че не би могъл да я упрекне за нищо по отношение на информацията ѝ. Кейси познаваше своята област. Тя научаваше повече от него. Беше възискателен, дисциплиниран писател и придирчив, педантичен мъж.

Способен бе да извлече точно каквото желае от потока факти и теории, с които го захранваше. И Кейси — обикновено строг критик — започна да уважава и да се възхищава от ума му. За нея беше по-просто да се съсредоточи върху интелекта и таланта му, отколкото да мисли за него като за мъж, като за човек, който едновременно я привлича и смущава. Кейси не беше свикнала някой да я притеснява.

Никак не беше сигурна, че го харесва. В много отношения бяха напълно противоположни. Той беше прагматичен, а тя — уязвимо чувствителна. Той беше сдържан, а тя — открита. Той се ръководеше от ума си, а Кейси — от чувствата. Но все пак и двамата бяха свикнали да се владеят. Разстройваше се от факта, че е неспособна да овладее неговото привличане.

Кейси никога не би се признала за идеалистка. И въпреки това винаги бе смятала, че когато се обвърже сериозно с някой мъж, това ще бъде човек, който съвсем точно ще отговаря на пакета ѝ от изисквания. Ще бъде умен, интелигентен, с океан от чувства, които тя

лесно ще овладява. Двамата ще се разбират взаимно. Беше почти сигурна, че Джордан не я разбира повече, отколкото тя него. Начинът им на живот беше напълно различен. И въпреки това продължаваше да мисли за него, да го наблюдава, да си задава въпроси. Той запълваше ума ѝ.

Докато седеше в кабинета му и четеше черновата на една нова глава, Кейси си призна, че поне в това отношение двамата бяха постигнали устойчива съвместимост. Той долавяше усещанията, които се опитваше да му предаде и после ги размесваше със сухи данни и факти. Това доказваше ползата от нея. Да бъде полезна беше най-важното нещо за нея.

Кейси остави листите обратно в скута си и го погледна.

— Чудесно е, Джордан.

Той спря да пише и като вдигна едната си вежда, срещна погледа ѝ.

— Изглеждаш изненадана.

— Доволна — поправи го тя. — Усеца се повече съпричастност, отколкото очаквах.

— Наистина ли? — Думите ѝ, изглежда, предизвикаха интереса му. Той се облегна назад в стола си и я изгледа внимателно.

Кейси се почувства неловко. Усещаше, че той притежава достатъчно интуиция, за да вижда в нея, ако поиска. Но това няма да я трогне. Стана и се приближи до прозореца.

— Мисля, че би могъл да навлезеш малко по-дълбоко в двете субкултури на равнинния живот. Полуземеделските племена от източните равнини са живели в села и притежават характеристики както от равнинните, така и от източните и югоизточни културни области. Съставени били от...

— Кейси.

— Да, какво? — Пъхна ръце в джобовете и отново се извърна към него.

— Нервна ли си?

— Разбира се, че не. Защо трябва да съм нервна? — Започна да търси пакета с цигарите си.

— Когато си нервна, отиваш на прозореца или... — замълча и вдигна цигарите ѝ — ... търсиш това.

— Отивам на прозореца, за да погледна навън — възрази тя, подразнена от проникателността му. Протегна ръка да вземе цигарите, но той ги остави на бюрото и стана.

— Когато си нервна — продължи той, докато се приближаваше към нея, — ти е много трудно да стоиш неподвижна. Все нещо в теб трябва да се движи — ръцете, раменете.

— Уверена съм, че е много впечатляващо, Джордан. — Държеше ръцете си здраво напъхани в джобовете. — Вземал ли си уроци по психология при доктор Роудс? Мисля, че обсъждахме субкултурите при равнинните индианци.

— Не. — Протегна се и нави една от къдриците ѝ около пръста си. — Питам те защо си толкова нервна.

— Не съм нервна. — Напрягаше се да задържи тялото си абсолютно неподвижно. — Никога не съм нервна. — На устните му трепна усмивка. — Защо се подхилваш?

— Заслужава си човек да те подразни, Кейси.

— Виж, Джордан...

— Струва ми се, че не съм те виждал ядосана преди — подхвърли той и постави другата си ръка на гърлото ѝ. Пулсът ѝ започна да бие учестено. Докато пулсираше под дланта му, у него се надигаше желание.

— Нямахте да ти хареса.

— Изобщо не съм сигурен — прошепна той. Желаше я. Както стояха така, почти можеше да усети движението на тялото ѝ под своето. Искаше да я докосне, да изследва — острите извивки и копирената мекота на кожата ѝ. Искаше тя да му се отдаде с въодушевлението, което бе така характерно за нея. Дори и преди да беше пожелавал със същата сила друга жена, не си спомняше. — Винаги е интересно да наблюдаваш как силни личности губят самообладание — каза ѝ, без да спира да я милва по шията. — Ти си много силна жена, и много нежна. Тази комбинация възбужда.

— Не съм тук, за да те възбудявам, Джордан. — Тялото ѝ жадуваше за него. — Тук съм, за да работя с теб.

— И с двете се справяш много добре. Кажи ми... — Гласът му се плъзгаше по кожата ѝ нежно, както и пръстите. — Мислиш ли си за мен, когато си сама — вечер, в стаята си?

— Не.

Той отново се усмихна. Макар че не я привлече по-близо до себе си, Кейси почувства как желанието затуптява в нея. Не беше свикнала да въздържа страстта си, нямаше опит да я усеща като необходимост.

— Не те бива да лъжеш.

— Пак проявяваш нахалство, Джордан.

— Аз пък си мисля за теб. — Пръстите му се плъзнаха към тила ѝ и я обхванаха по-здраво. — Твърде много.

— Не го искам. — Гласът ѝ беше слаб и това я уплаши. — Не, не искам да го правиш. — Поклати глава и се издърпа от него. — Няма да се получи.

— Защо?

— Защото... — заекна и още повече се уплаши. Никой досега не беше успял да ѝ причини такова нещо. — Защото двамата търсим различни неща. Нужно ми е повече, отколкото си способен да ми дадеш. — Прокара ръка през косата си и разбра, че трябва да избяга. — Ще направя почивка. Можем да продължим след обяда.

Джордан я изгледа как забързано излиза от стаята.

Права е, разбира се, помисли си, загледан намръщено към затворената врата. Всичко, което казва, е съвсем разумно. Защо тогава не мога да спра да мисля за нея? Заобиколи бюрото си и отново седна пред машината. Не би трябвало да ми харесва толкова. Облегна се назад и се опита да анализира онова, което изпитваше към нея. Защо го изпитва? Беше ли чисто физическо привличане? Ако е така, защо изведнъж усеща такова влечение към жена, която по нищо не прилича на другите жени, които беше пожелавал? И защо се хваща да мисли за нея в най-невероятни моменти — докато се бръсне, по средата на някой параграф? Най-добре ще бъде просто да приеме чувствата си като физическо желание и да остави нещата така. Няма място за нищо друго. Права е, заключи той. Няма да се получи.

Зае се отново със записките си, написа две изречения и изруга.

Докато притичваше през малкия салон към стаята си, Кейси забеляза Алисън, седнала примерно на канапето да чете книга. Момичето вдигна поглед и очите ѝ светнаха.

— Здравсти! — Кейси все още усещаше пулсирането на нервите и желанието в себе си. — Чупила си се?

— Днес е събота — отвърна Алисън и ѝ се усмихна неуверено.

— О! — Трябваше да е сляпа, за да не забележи копнежа в очите на детето. Отхвърли собствените си проблеми и седна до Алисън. — Какво четеш?

— „Брулени хълмове“.

— Сериозна работа — изрече Кейси и прелисти няколко страници, като загуби мястото, до което Алисън беше стигнала. — На твоите години четях комикси за Супермен. — Усмихна се и плъзна ръка по косите на момичето. — И още ги чета понякога. — Детето се взираше в нея с някаква смесица от страхопочитание и копнеж. Кейси се наведе и я целуна по главата. — Алисън — огледа синия ѝ ленен костюм с панталони, — държиш ли много на този тоалет?

Алисън също сведе поглед и отвърна със заекване:

— Аз... не знам.

— Имаш ли някакви дрипи?

— Дрипи? — повтори Алисън, за първи път изричайки подобна дума.

— Нали знаеш, стари дънки, нещо с дупки, с петна от шоколад.

— Не, мисля, че не...

— Няма значение — усмихна се насреща ѝ Кейси. — При всичките дрехи, които имаш, един костюм няма да ти липсва. Ела! — Изправи се, хвана Алисън за ръката и я поведе към вътрешния двор.

— Къде отиваме?

Кейси сведе поглед към момичето.

— Отиваме да вземем маркуча от градинаря и да правим кални скулптури. Искам да видя дали можеш да се изцапаш. — Излязоха от къщата.

— Кални скулптури? — повтори Алисън, докато заобикаляха покрай градината.

— Приеми го като артистично задание — предложи Кейси. — Като учебен експеримент.

— Не знам дали Хевърсън ще ти позволи да вземеш маркуч — предупреди я Алисън.

— О, така ли? — усмихна се с предвкусвано удоволствие Кейси, докато приближаваха към градинаря. — Ще видим.

— Добър ден, мис — докосна козирката на шапката си Хевърсън и преустанови кастренето.

— Здравейте, господин Хевърсън — отправи му ослепителна усмивка Кейси. — Исках да ви кажа колко много се възхищавам от градината ви. Особено от азалиите. Ето тези — докосна едно от фуниевидните цветчета. — Кажете, тор от дъбови листа ли използвате?

Петнайсет минути по-късно Кейси вече имаше желаниа маркуч и съсредоточено майстореше кал зад шубрака рододендронови храсти.

— Откъде знаеш всичко това? — попита я Алисън.

— Кое всичко?

— Откъде знаеш толкова много за цветята? Нали си антрополог.

— Мислиш ли, че водопроводчикът знае само как да монтира тръби и мивки? — усмихна ѝ се тя, развеселена от изписаното на лицето на момичето внимание. — Ученето е нещо прекрасно, Алисън. Няма нищо, което да не можеш да научиш, ако пожелаеш. — Спря водата от маркуча и клекна. — Какво искаш да направиш?

Алисън предпазливо седна до нея и докосна калта с върха на пръста си.

— Не знам как става.

— Кейси се разсмя.

— Това не е киселина, миличка. — И зарови ръце чак до китките. — Кой би могъл да каже дали и Микеланджело не е започнал по този начин? Аз мисля да направя бюст на Джордан. — Въздъхна с желание да не беше се появявал отново в мислите ѝ. — Има много интересно лице, не мислиш ли?

— Предполагам, но е доста стар. — Като действаше все още предпазливо, Алисън започна да събира калта на купчинка.

— О — сбърчи нос Кейси, — той е само с няколко години по-голям от мен, а аз съм почти юноша.

— Ти не си стара, Кейси — отново вдигна очи Алисън. Погледът ѝ изведнъж стана много напрегнат. — Не си достатъчно стара, за да ми бъдеш майка, нали?

И в този миг Кейси се влюби. Сърцето ѝ бе отдадено и нямаше връщане назад. Имаха нужда от нея.

— Не, Алисън, не съм достатъчно стара, за да ти бъда майка. — Гласът ѝ бе нежен и изпълнен с разбиране. Когато момиченцето сведе очи, Кейси улови брадичката ѝ с пръст и я повдигна. — Но съм достатъчно стара, за да ти бъда приятел. И аз също имам нужда от приятел.

— Наистина ли?

Детето просто плачеше за обич, за внимание. Кейси усети прилив на гняв към Джордан, докато обгръщаше лицето ѝ в ръце.

— Наистина. — Видя как усмивката постепенно грейва по цялото лице на детето.

— Ще ми покажеш ли как да направя куче? — попита Алисън и бръкна с ръце в калта.

Когато час по-късно поеха обратно към къщата, двете се кикотеха весело. Обувките им бяха целите полепнали в кал. Умът на Кейси беше по-ясен от много дни насам. Имам нужда от нея не по-малко, отколкото тя има нужда от мен, помисли си и сведе поглед към Алисън. Засмя се и спря, за да повдигне зацапаното с кал лице на момичето.

— Красива си — каза ѝ Кейси. Наведе се и я целуна по носа. — Обаче баба ти може и да не мисли така, затова по-добре върви горе и влизай в банята.

— Тя е на събрание на някакъв комитет — поясни Алисън и отново се разсмя, забелязвайки калта по бузите на Кейси. — Вечно е на събрания.

— Тогава не трябва да я безпокоим, нали така? — Кейси хвана ръката на Алисън и отново тръгна напред. — Разбира се, не бива да я лъжеш. Ако баба ти те попита дали си правила кални скулптури зад рододендроните, трябва да ѝ признаеш.

Алисън отметна раздърпаните си коси зад ухото.

— Но тя никога не ме пита такива работи.

— Това опростява нещата, нали? — Отвори вратата на вътрешния двор. — Хареса ми кучето, което направи. Мисля, че имаш артистични заложби. — Докато прекосяваха тапицирания в брокат салон, Кейси потърси из джобовете си кибрит. — Тази стая ѝ късаше нервите.

— Повече ми хареса твоя бюст. Приличаше точно на... чичо Джордан!

— Да, доста добре стана. — Кейси спря в началото на стълбите и бръкна в задния си джоб. — Знаеш ли, изглежда, никога нямам у себе си кибрит, когато ми потрябва. Чудя се защо става така. — После забеляза смаяното изражение на Алисън и погледна нагоре. — О, здравей, Джордан — усмихна му се мило. — Имаш ли огънче?

Той бавно слезе по стълбите, като местеше поглед от момичето към жената. Ленените панталони на Алисън бяха целите мръсни. Косата ѝ се беше измъкнала от лентата и висеше, опръскана с кал. Очите ѝ се взираха в него от надлежно изпоцапаното ѝ лице. Ръцете ѝ бяха кафяви чак над китките. Същите бяха и на Кейси. Десетки логични обяснения изплуваха в ума му, но той ги отхвърляше. Ако не друго, през изминалите дни с Кейси беше разбрал, че при нея трябва да се помисли първо за нелогичното.

— Какво, по дяволите, сте правили?

— Занимавахме се с овладяване на изкуството — безгрижно отвърна Кейси. — Много образователно. — Хвана ръката на Алисън и лекичко я стисна. — По-добре върви в банята, миличка.

Очите на Алисън се преместиха от чичо ѝ Джордан към Кейси, после бързо изтича нагоре по стълбите и се скри.

— Овладяване на изкуството? — повтори Джордан, загледан след племенницата си. После се извърна намръщено към Кейси. — Изглеждате все едно, че сте се търкаляли в кал.

— Не сме се търкаляли, Джордан, творихме — отметна разрошените си коси от очите си. — Правихме кални скулптури. На Алисън стана много добре.

— Кални скулптури? Играли сте в кал? Та ние дори нямаме кал.

— Направихме малко. Много е лесно. Взимаш само малко вода...

— За Бога, Кейси, знам формулата за правене на кал!

— Естествено, че знаеш, Джордан. — Гласът ѝ звучеше любезно и спокойно, но той долови насмешката в очите ѝ. — Ти си интелигентен мъж.

Усети как търпението му се изпарява.

— Би ли се придържала към темата?

— Каква беше темата? — усмихна му се безгрижно и едва не се ухили доволно, когато видя как си поема дълбоко дъх.

— Калта, Кейси. Темата беше за калта.

— Ами почти няма какво друго да кажа по този въпрос. Каза, че знаеш как се прави.

Джордан изруга и улови по-здрово парапета.

— Кейси, не смяташ ли, че е малко детинско зряла жена да поведе единайсетгодишно момиче, за да прекарат целия следобед в

купчина кал?

Значи знаеш на колко години е, помисли си Кейси и го изгледа продължително.

— Ами, Джордан, зависи.

— От какво?

— Дали искаш за племенница единайсетгодишно момиче, или четирийсетгодишен дребосък.

— За какво говориш, по дяволите? Дори и след като те поопознах, пак ми е трудно да следя мисълта ти.

— Детето се възпитава като в Средновековието, а ти си толкова заслепен от Джордан Тейлър, че изобщо не го забелязваш. Чете „Брулени хълмове“ и свири Брамс. Чистичка е и кротка и не ти се бърка в живота.

— Само за момент! Задръж за малко.

— Да задържа за малко! — Гневът ѝ имаше навик да избухва неочаквано. Отново отметна косата си. — Тя е само едно малко момиченце. Има нужда от теб, от някого. Кога за последен път си разговарял с нея?

— Не ставай смешна. Всеки ден разговарям с нея.

— Говориш с нея — яростно възрази Кейси. — Разликата е огромна.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че я пренебрегвам?

— Нищо не се опитвам да ти кажа. Казвам ти го. Ако не си искал да го чуеш, не трябваше да ме питаш.

— Тя никога не се е оплаквала.

— О, по дяволите! — рязко се извъртя Кейси, после отново се обърна към него. — Как може толкова умен мъж да говори такива глупости? Наистина ли си дотам безчувствен?

— Внимавай, Кейси — предупреди я той.

— Ако не искаш да те наричат глупак, не се дръж като такъв. — Вече не я интересуваше колко е ядосан. Собственият ѝ гняв — чувството ѝ за справедливост — ръководеше думите ѝ. — Смяташ ли, че да имаш осигурен дом, храна и дрехи е достатъчно? Алисън не е някакво домашно животинче, а дори и едно животинче има нужда от обич. Тя жадува за тях пред очите ти. А сега, ако ме извиниш, бих искала да измия тази кал от себе си.

Джордан я улови за ръка, преди да успее да мине край него. Завъртя я обратно и я изтика към една от тоалетните в дъното на коридора. Без да проговори, тя пусна чешмата и започна да се почиства. Джордан не казваше нищо, докато думите ѝ отекваха в главата му. През това време Кейси здравата се проклинаше.

Нямаше намерение да избухва така. Въпреки че наистина възнамеряваше да поговори с него за Алисън, беше планирала да подходи към темата дипломатично и спокойно. Последното нещо, което ѝ се искаше, беше да излее мислите си в поток от обиди. Винаги е била на мнение, че колкото повече крещиш, толкова по-малко те чуват. Непрекъснато си напомняше да не проявява излишна емоционалност в отношенията си с Джордан Тейлър. И въпреки това продължаваше да го прави. Пое кърпата, която ѝ подаде, и старателно подсуши ръцете си.

— Извинявай, Джордан.

Очите му я наблюдаваха сериозно.

— За какво по-точно?

— По-точно за това, че ти крещях.

Той бавно кимна с глава.

— Значи за начина на изразяване, а не за съдържанието — поясни и Кейси въздъхна тежко. Не е лесен мъж.

— Правилно. Склонна съм да проявявам нетактичност. — Забеляза начина, по който върти кърпата в ръцете.

Чувства се неловко, отбеляза той, но няма да отстъпи. За момент, макар и неохотно, изпита възхищение.

— Защо не започнеш отначало? — предложи ѝ на глас. — Без да крещиш.

— Добре. — Кейси изчака за момент, за да обмисли подхода си. — Алисън дойде да ми се представи вечерта, когато пристигнах. Видях безупречно облечено момиче с лъскави коси и изискани маниери. И отегчен поглед. — Състраданието отново се пробуди при спомените. — Не мога да приема отегчението, Джордан — не и при дете, което има целия живот пред себе си. Това разби сърцето ми.

В гласа ѝ отново се прокраднаха чувства, но това бяха друг вид емоции. Този път не ставаше дума за гняв. Убеждаваше го да види нещата през нейните очи. Джордан се съмняваше, че изобщо си дава

сметка за настойчивостта на погледа си. Тя мислеше единствено за детето. Съпричастието ѝ го развълнува. Още една изненада.

— Продължавай — подкани я той, когато замълча. — Кажи си всичко.

— Не е моя работа — отново усука кърпата в ръцете си Кейси. — Имаш пълно право да ми го кажеш, но това с нищо няма да промени начина, по който се чувствам. Знам какво е да изгубиш родителите си — отхвърлянето, ужасното объркване. Имаш нужда от някой, който да ти помогне да проумееш всичко това, да запълниш празнотите, които дори не разбираш. Няма нищо по-съкрушително от загубата на хора, които обичаш и на които разчиташ. — Пое дълбоко дъх. Казваше му повече, отколкото възнамеряваше, но едва ли би могла да спре. — То не е нещо, от което се съвземаш за ден или за седмица.

— Много добре го знам, Кейси. Той беше мой брат.

Очите ѝ потърсиха неговите и откриха нещо съвсем неочаквано. Той също бе обичал дълбоко. Цялата ѝ предпазливост се стопи. Протегна се, за да докосне ръката му.

— Тя има нужда от теб. Нищо не е като любовта на едно дете, Джордан. Децата не поставят условия за чувствата си. Те просто дават. В това има някаква невинност, която губим, когато пораснем. Алисън търси някой, когато отново да обича.

Джордан сведе поглед към ръката, която лежеше върху неговата. Замислено я обърна и се вгледа в дланта ѝ.

— Ти поставяш ли условия за чувствата си?

Погледът на Кейси остана спокоен.

— Щом веднъж ги дам, не.

— За момент я изгледа изпитателно, леко присвил очи.

— Ти наистина обичаш Алисън, нали?

— Да, разбира се, че я обичам.

— Защо?

Кейси се взря в него с искрено объркване.

— Защо? — повтори тя. — Тя е дете, човешко същество. Как мога да не я обичам?

— Тя е детето на брат ми — тихо отвърна той, — а изглежда, че не съм я обичал достатъчно.

Трогната, Кейси постави ръце на раменете му.

— Не. Да не разбираш и да не обичаш са две напълно различни неща.

Този простичък жест го развълнува.

— Винаги ли прощаваш толкова лесно?

Нещо в очите му накара сигналните лампички в главата ѝ да засветят. Отново се приближаваше твърде близо до най-съкровената ѝ същност. Веднъж проникне ли там, Кейси знаеше, че никога няма да се освободи от него.

— Не ме канонизирай, Джордан — изрече предизвикателно. Това беше най-успешната ѝ защита. — От мен ще излезе ужасна светица.

— Не са ти приятни комплиментите, а? — Тя понечи да отдръпне ръцете си, но той постави своите отгоре им, за да ги задържи на раменете си.

— Обичам ги — възрази тя. — Каж ми, че съм умна и направо ще се разтопя.

— О, комплименти за ума ти. Предполагам, че си свикнала с тях — усмихна се той. — От друга страна, ако реша да ти кажа, че си много сърдечна, много благородна личност, на която ми е трудно да устоя, ти ще го отхвърлиш.

— Не го прави, Джордан. — Беше прекалено близо, а вратата ги отделяше от останалата част на къщата. — Лесно уязвима съм.

— Да — изглежда я някак странно, — това също е изненада.

Сведе устни, за да я целуне. При първия допир, усети как пръстите ѝ се напрягат на раменете му. После се отпусна и се предаде. За втори път през този ден, Кейси се влюби. Почувства отдаването на сърцето си като физическо усещане — този път болезнено. Ще те нарани, предупреждаваше я разумът ѝ, но вече бе твърде късно.

— Миришеш на сапун — прошепна той, докато устните му блуждаеха по лицето ѝ. — А по носа ти има цяла дузина лунички. Желая те повече, отколкото някога съм пожелавал която и да е друга жена. — Гласът му звучеше пресипнало. — Дявол да те вземе, не мога да го разбера!

Когато устните му отново се върнаха на нейните, Кейси усети вкуса на гнева. Езикът му се забиваше все по-дълбоко, докато я притегляше още по-близо. За първи път в живота си Кейси отдаваше всичко — тяло, сърце, ум.

Ръцете му я обгърнаха и тя не оказа съпротива, а ги остави да се скитат на воля. Знаеше, че разумът много бързо ще се завърне. Притегли го по-близо в желанието си да се изпълни с усещането за него. Пръстите ѝ се впиха в косата му, после надолу по мускулите на раменете и отново обратно. Искаше да усети силата му — сила, равностойна на нейната.

Джордан плъзна и двете си ръце под блузата, за да улови гърдите ѝ. Кожата ѝ беше невъзможно мека — толкова мека и гореща като вътрешността на устата ѝ. Чу я как стене, докато пръстите му докосваха зърната ѝ. Знаеше, че е лудост, но не желаше нищо друго, освен да я има. Желанието му го тласкаше така, както никога преди. Изкушаваше се да я повали на пода и да я обладае — бързо, грубо — и да свърши с това. Ще се върне ли после разумът? Ще стане ли животът му отново неговият собствен живот?

— Нуждая се от теб — изрече задъхано. — И това не ми харесва.

— Да — кимна тя, твърде добре разбирайки чувството му. — Нито пък на мен.

— Ами ако дойда в стаята ти тази вечер?

— Недей! — Кейси отметна с две ръце косата от лицето си. Трябва да помисли, но мисленето беше невъзможно, когато можеше единствено да чувства. — Не сме готови, и двамата.

— Не съм сигурен дали вече имаме някакъв избор.

— Може би не. — Пое дълбоко дъх и усети, че започва да си възвръща равновесието. — Но защо засега да не се въздържим да влизаме заедно в баните?

Разсмя се и улови лицето ѝ в ръка. Досега не беше познавал друг човек, който така лесно да го разсмива.

— Наистина ли смяташ, че това ще помогне?

Кейси тръсна глава.

— Не, боя се, че няма, но това е най-доброто, което мога да сторя в момента.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алисън седеше на розовата сатенена покривка и наблюдаваше как Кейси се гримира. Разноцветните бурканчета и тубички, разположени по тоалетната масичка, я очароваха. Приблужи се и колебливо започна да ги докосва с пръсти.

— Кога смяташ, че ще бъда достатъчно голяма, за да се гримирам? — Вдигна шишенце със сенки за очи, за да го огледа поотблизо.

— Няма да е в близките две-три години — отвърна Кейси и продължи да потъмнява миглите си. — Но с това твоё лице няма да имаш нужда от изкуствено разкрасяване.

Алисън се наведе, за да погледне двете лица в огледалото.

— Но ти използваш, а си много по-хубава от мен. Имаш зелени очи.

— И котките имат — подхвърли Кейси и се усмихна. — Кафявите очи са много ефектни, особено при руси хора. Нищо не разбива повече мъжките сърца от чувствени кафяви очи и дълги мигли. Когато станеш на петнайсет, всички момчета ще са в краката ти. — Видя как Алисън се усмихва и изчервява. Само не започвай да използваш чара си твърде рано — предупреди я тя и дръпна косата й. — И никакви пърхащи мигли тази вечер. Не мисля, че доктор Роудс ще може да го понесе.

Алисън се изкиска и седна на ръба на шезлонга.

— Баба казва, че доктор Роудс е фин мъж с име в обществото.

— Обзалагам се — промърмори повече на себе си Кейси и взе червилото. — Аз лично повече го възприемам като плюшено мече.

Алисън затули устата си и вдигна очи към тавана.

— Кейси, говориш най-странни неща.

— Така ли мислиш? — Зае се да търси някаква липсваща четка. — Смятах го за съвсем точно описание. Целият е закръглен и някак си мекичък. Мечо Пух с очила. Винаги съм обичала Мечо Пух. Той е

много сладичък, безпомощен и умен едновременно. Виждала ли си четката ми?

Алисън я вдигна от шезлонга и ѝ я подаде.

— Все ме потупва по главата изрече с въздишка.

Кейси потисна усмивката и се опита да накара косата си да стои мирно.

— Не го прави нарочно. По-старите мъже, които са заклет ергени, почти винаги имат навик да потупват децата по главите. Всъщност не знаят какво друго да правят с тях. — Вдигна шишенцето с парфюм и пръсна лекичко към Алисън. Беше ѝ приятно да чува смеха на детето. — Да вървим да видим дали Пух вече е тук.

Двете влязоха заедно в салона и след като забеляза Хари Роудс в другия край на стаята, Кейси погледна към Алисън и ѝ намигна заговорнически.

Застаналият до Хари Джордан забеляза размяната на погледи и загуби нишката на разговора с приятеля си. Кога за последен път беше видял Алисън да се усмихва така? Кога за последен път си беше направил труда да наблюдава? Усети мимолетно пробуждане на чувство за вина. Даде си сметка, че като настойник не може да бъде упрекнат в нищо, но като заместител на баща ѝ се беше провалил напълно. Време беше да се реваншира — пред нея и пред себе си.

Постави ръка на рамото на Хари, за да прекъсне обясненията му и после прекоси стаята да посрещне племенницата си.

— Ей, не бях подготвен за две красиви жени. — Повдигна с ръка брадичката на Алисън и я разгледа. Доста красива е, установи с изненада. И доста по-голяма, отколкото смяташе. — Скоро ще трябва да те заключа в стаята, ако искам да те запазя за себе си.

Очите на Алисън се разшириха от изненада. Само този поглед беше достатъчен, за да се наругае, че я е приемал като даденост. Как е могъл да живее толкова време с нея и да не забележи? Докато я наблюдаваше, Алисън вдигна объркано поглед към Кейси. За момент Джордан бе обзет от паника, когато отново погледна към него. Дали не е твърде късно?

— О, чичо Джордан! — Прочете сърцето на Алисън в очите ѝ.

Любов без условности. Почувства как нещо в него се разтваря.

— О, да — изрече тихо и докосна страната ѝ. — Мисля, че ще те задържа.

— Алисън — обади се от другия край на стаята Биатрис, — къде отиде възпитанието ти? Ела да поздравя доктор Роудс.

Алисън се усмихна хитро към Кейси и отиде да изпълни заповедта на баба си.

— Е, Джордан — мъчително преглътна Кейси и се прокашля. — Ама че си и ти!

Той се извърна към нея и се усмихна.

— Плачеш ли, Кейси?

— Недей — тръсна глава тя и отново преглътна. — Ще се изложя.

За момент очите му стрелнаха Алисън.

— На теб трябва да благодаря за това.

— О, не. Моля те! — още по-силно тръсна глава Кейси.

Пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Да. Имам чувството, че трудно ще мога да изплатя този дълг. Любовта е била пред очите ми, а аз не съм я видял.

Погледна го внимателно и дълбоко въздъхна. И още не я виждаш, помисли си. Само че е малко по-сложно.

— Джордан, освен ако не желаеш да докараш до припадък доктор Роудс и майка ти или да съсипеш тази прекрасна носна кърпа, която си пхнал в джобчето си, ще смениш темата и ще ми сипеш нещо за пиене.

— Добре — отново целуна пръстите ѝ той. — Засега.

По време на лучената супа, агнешките флейки и специалната салата на готвача, Хари Роудс атакуваше Кейси с въпроси относно науката антропология. Не беше в състояние, дори и при тази втора среща, да свърже Катлийн Уайът, чиито публикации беше чел, и на които се беше възхищавал, и интелигентната млада жена, която седеше насреща му. Тя скачаше от една тема на друга, като от време на време изразяваше мисли, които просто го изумяваха. Тъй като добре познаваше Джордан, веднага можа да забележи, че интересът на приятеля му към нея не е строго академичен. И тъй като Кейси беше пристигнала в дома на семейство Тейлър по негова препоръка, той се притесняваше. Дали всъщност не беше поставил проблем пред Джордан, вместо да му помогне да намери разрешението?

Но познанията ѝ в нейната област наистина бяха всеобхватни. Когато дойде време за прасковите фламбе, Хари вече се беше

отпуснал.

— Антропологията не е психология — отговори тя на някаква негова забележка. — Като психолог, вие, доктор Роудс, се опитвате да запазите културата постоянна величина и да изучавате мисълта и психиката. Като антрополог, аз се опитвам да запазя мисълта и психиката константни величини и да изследвам културата. Имам една хубава книга на тази тема. Може би ще искате да ви я дам да я прочетете.

— Да. — Думите ѝ изглеждаха съвсем искрени и успокоиха съвестта му. — Много ще ви бъда благодарен, мис Уайът.

— Чудесно. Ако успея да я изровя, можете да я вземете още тази вечер. — Гребна още една лъжичка от десерта.

— Боя се, че всичко това е прекалено сложно за мен намеси се Биатрис и се усмихна мило на Хари, напълно пренебрегвайки Кейси. — Вие, психолозите и антрополозите, силно ме впечатлявате с теориите и философиите си за живота.

— Стига, Биатрис, едва ли мога да мисля, че теориите ми са впечатляващи — скромно вметна Хари.

— Чудя се каква ли е философията за живота на Кейси — замислено изрече Джордан и ѝ отправи една от очарователните си усмивки. — Сигурен съм, че всички непременно ще бъдем впечатлени.

Кейси облиза гърба на лъжицата си.

— От гледна точка на антрополога, Джордан... — Замълча, за да вдигне чашата си с вино. — Животът е като мустаците — може да е прекрасен или ужасен, но винаги гъделичка.

Джордан се разсмя, докато Хари отпиваше доста солидна глътка вино.

Половин час по-късно двамата мъже се усамотиха в стаята за игри. Джордан подреждаше топките върху масата за бiliarд и слушаше доста смутените забележки на Хари по отношение на Кейси.

— Няма нужда да се безпокоиш, Хари — даде знак на доктора да започне. — Кейси ми дава всичко, от което се нуждая, и дори повече. Намирам за невероятни запасите от знания в този неин необикновен мозък.

— Точно в това е въпросът. — Хари нанесе началния удар и се намръщи. — Тя е необикновена.

— Може би точно ние, останалите, сме необикновени — промърмори Джордан. Откакто беше влязла в живота му, вече в нищо не беше сигурен. — Във всеки случай познава своята област, така както повечето хора знаят азбуката. — Зае позицията за удар. — Без нея никога нямаше да постигна дълбочината, която искам. — Удари, вкара топката и се премести на следващата позиция. — И нещо повече, тя е най-интригуващата жена, която някога съм срещал.

— Нали няма да се обвързваш с нея в личен план?

— Полагам огромни усилия — намръщи се Джордан, когато петата топка не попадна в дупката.

— Джордан, една интимна връзка с нея може да попречи на работата ти. Казах ти още когато прочетох бележките ти, че това е творба за наградата „Пулицър“. Вече имаш нужния авторитет.

— Може би ще е по-разумно първо да довърша книгата и едва после да мисля за „Пулицър“. Ти си наред, Хари — подкани го Джордан.

Хари вкара две топки и пропусна третата. Докато удряше, внимателно обмисляше следващите си думи.

— Забелязвам, че си малко изнервен напоследък, Джордан. Канех се да ти предложа ваканция, след като завършиш книгата.

Джордан се усмихна и се наведе над масата, после нагласи щеката.

— Да не би да се опитваш да ме предпазиш от Кейси, Хари?

— Не бих го казал точно... по този начин — сопна му се той и се подпря на щеката. — Давам си сметка, че госпожица Уайът е доста привлекателна, по един твърде необичаен начин. И е доста смущаваща.

— Хм, смущаваща — измърмори Джордан. — Тя просто те завладява. Не мога нищо да направя, а и не съм сигурен, че искам. Единственото нещо, което знам със сигурност, е, че тя ми отвори някои врати, които не подозирах, че съм затворил пред себе си.

— Нали не си започнал да се увличаш... — Хари потърси точната дума — Емоционално?

— Дали съм влюбен в нея? — навъси се Джордан. Вкара деветата топка и отбеляза точките. — Нямам ни най-малка представа. Знам само, че я желая.

— Скъпо момче — започна Хари — сексът е... — Млъкна и се прокашля.

— Да? — подкани го Джордан, без да успее да потисне усмивката си.

— Необходима част от живота — сковано довърши Хари.

— Изненадваш ме, Хари — усмихна се по-широко. — Твой ред е.

И двамата мъже погледнаха към вратата, която се отвори със замах.

— Господи, Джордан, наистина трябва да поставиш упътване с маршрута — влетя вътре Кейси, понесла дебела книга. — Никога не съм виждала толкова много коридори. Книгата ви, доктор Роудс. — Остави я на една маса и издуха бретона от очите си. — Да не съм нагазила в свещена територия?

Джордан се подпря на щеката си. Защо всяка стая сякаш оживява, когато тя влезе в нея?

— Щеше ли да има някакво значение? — попита я с усмивка.

— Разбира се, че не. Винаги нагазвам в свещената територия. Може ли да получа нещо за пиене?

— Вермут? Не съм се запасил с текила тук долу.

— Да, благодаря. — Вече бе заета с огледа на стаята. Беше просторна и свободна, с благодатно отсъствие на коприна и брокат. Дървеният паркет, за който беше предположила в салона, тук можеше да се види открит, а на прозорците имаше обикновени бамбукови щори. Беше безупречно чисто, но се забелязваха признаци на живот. В калаена поставка имаше наполовина изгоряла дебела свещ. На една лавица бяха струпани купчина плочи, една или две, от които бяха разместени.

— Тази стая ми харесва — изрече тя и се приближи до стъклена масичка, върху която имаше няколко примитивни глинени фигури. — Дори много — добави и пое чашата с вермут от Джордан. — Благодаря. — Не беше сигурен защо одобрението ѝ му доставя такова удоволствие, но това беше факт. Кейси отметна глава, сякаш се опитваше да го види от нов ъгъл. — Това е твоя стая — изрече по-тихо. — Също както и кабинетът.

— Предполагам, че и така може да се каже.

— Добре — отпи от чашата си Кейси. — Започваш да ми харесваш, Джордан. А почти ми се иска да не беше така.

— Изглежда, имаме един и същи проблем.

Тя кимна и продължи нататък.

— Билярд, а? Не прекъсвайте заради мен. Само ще си допия питието и се връщам в лабиринта. — Отново огледа помещението. Това беше единствената стая в цялата къща, с изключение на кабинета, където се чувстваше добре. — Бих искала да поговорим за книгата, когато я прочетете, доктор Роудс.

— Разбира се. — Усмивката ѝ наистина е много очарователна, помисли си той. Може би ще искате да се присъедините към нас за една игричка, мис Уайът — предложи ѝ изненадващо и за самия себе си.

— Много мило от ваша страна — усмихна му се отново и видя как той изпъва раменете си. — Сигурна съм обаче, че играете със залози, нали?

— Не е необходимо — отвърна Хари.

— О, не бих искала да променяте правилата заради мен — отново отпи от чашата си Кейси и погледна една от щеките. — Какъв е залогът? Може би няма да е по силите ми.

— Убеден съм, че ще можем да го уредим, Кейси. — Джордан замълча, за да запали пура. — Какво ще кажеш по един долар на топка?

— Долар на топка — повтори тя и се приближи до масата. — Я да видим, колко имаме тук? — Присви очи и ги преброи. — Петнайсет. Предполагам, че ще мога да се справя. Как играете?

— Може би най-лесно ще е с ротация — отговори Джордан и погледна към Хари.

— Отлично. — По-старият мъж се зае да търка щеката си с тебешир.

— Ротация — повтори Кейси и се усмихна, докато Хари ѝ подаваше щеката си. — Какви са правилата?

— Целта е да се вкарат топките в джоба по реда на номерацията — обясни ѝ Джордан. Тази вечер носи обеци, отбеляза той. Малки сребърни халки, които отразяваха светлината. Уханието, което се излъчваше от нея, се долавяше дори през масата. Отново се върна към реалността. — Или удряш следващата по ред в друга и вкарваш само нея или колкото е възможно повече. Удряш бялата топка в останалите, като започваш от най-ниския номер до най-високия. Целта е да изчистиш всички номерирани топки от масата.

— Разбирам. — Кейси огледа съсредоточено зеленото сукно и кимна. — Определено звучи съвсем просто, нали така?

— Ще се справите, мис Уайът — галантно вметна Хари. — Искате ли първо да се упражните?

— Не, защо да не започнем направо? — отправи му поредната си усмивка. — Кой е пръв?

— Може би вие ще направите първия удар. — После Хари продължи с добронамерено чувство, докато Джордан отново подреждаше топките. — Просто ударете бялата топка в купчината. Каквото падне, е ваше.

— Благодаря, доктор Роудс — приближи се към ъгъла на масата Кейси.

— Дръж щеката ето така — инструктира я Джордан, като наместваше пръстите ѝ. — Дръж я здраво, но я плъзни оттук. Виждаш ли?

— Да — погледна го през рамо. — Трябва да я забия в топката с номер едно, нали така?

— Това е единият от начините. — Би могъл да я целуне още сега, помисли си Джордан, направо тук, и да докара Хари до апоплектичен удар. Усещаше аромата на косите ѝ, както беше застанал над нея, чувстваше гладката кожа на рамото ѝ под ръката си.

— Няма да успея да ударя нищо по масата, ако продължаваш да ме гледаш така — промърмори тя, — а и доктор Роудс вече се изчервява.

Той отстъпи. Кейси изчака за момент, за да се успокои, и след това се наведе над масата и удари.

Вкара три топки от начален удар. Премести се покрай масата, зае позиция и удари отново. И още веднъж. Наклони се, присви очи, за да прецени ъгъла и уверено вкара следващата топка. Спря, за да натрие щеката си с тебешир, докато очите ѝ обхождаха масата, за да определят най-добрата стратегия. В стаята цареше пълна тишина.

Взе чашата си, отпи набързо една глътка и отново се върна на работа. Чу се търкаляне и тропот на топки, после вика на Хари, когато Кейси изпълни троен удар. Джордан я наблюдаваше, докато тя се концентрираше върху следващата цел. Подпрян на щеката, той се наслади на гледката, която Кейси представляваше, докато се протягаше над масата насреща му и забиваше следващата топка. Масата остана

празна, след като изпрати две топки в джобовете в два противоположни ъгъла. Изправи се, потърка носа си с опакото на ръката и се усмихна на съперниците си.

— Я да видим, всяка игра е петнайсет долара, нали? Искаш ли този път ти да направиш началния удар, Хари?

Джордан отметна глава и се разсмя.

— Току-що ни преметнаха, Хари — потупа го по рамото той.

ПЕТА ГЛАВА

Джордан я наблюдаваше. Кейси мълчаливо четеше откъси от бележките му. Оставаше смълчана вече повече от двацет минути. Имаше нещо необяснимо в начина, по който умееше да изключва и включва енергията си. Интригуваше мисълта му повече от всяка друга жена досега. Когато ѝ задаваше директен въпрос за нея самата, тя отвръщаше любезно, но най-често заобикаляйки конкретния отговор. Разкриваше много малко неща за Кейси Уайът.

Какви ли тайни блуждаят из тази нейна глава? — питаше се той. Какво е това, което не ми казва, когато привидно изглежда, че изрича всичко, което ѝ хрумне? И защо толкова държа да го узная докрай? Джордан я изгледа намръщено и си помисли за промените, които вече бе внесла в живота му.

Сега в къщата живееше дете. Имаше смях, шум и вълнение. Колко време беше оставил нещата просто да се носят по течението? През трите години, откакто Алисън живееше с него? И колко време преди това?

Беше оставил воденето на домакинството — и отговорността за племенницата му — почти изцяло в ръцете на майка си. Така беше по-лесно. По-лесно, повтори си наум. Животът му като цяло беше по-лесен, преди Кейси да прекрачи входната врата. Чувстваше се доволен. И едва сега си даваше сметка, че също като Алисън беше отегчен. Хари го бе нарекъл изнервеност. Нямахше кой знае каква разлика. Никой в къщата не беше останал незасегнат от пристигането ѝ.

Майка му. Джордан отново се навъси и измъкна пура. Биатрис вече беше подхвърлила няколко деликатни оплаквания. Но пък той още преди години се беше научил да не обръща внимание на забележките на майка си. Откакто се помнеше, Биатрис винаги е била заета със своите комитети, със своите дизайнери и обеда. И двамата с брат му бяха прехвърлени на множество бавачки и възпитатели. Джордан го беше приел. Сега обаче се питаше дали бе постъпил правилно, като повери възпитанието на Алисън в нейните ръце. По-лесно е, помисли

си отново. Но лесно често далеч не означава правилно. Очевидно бе дошло време да погледне по друг начин на нещата. Още веднъж внимателно се вгледа в Кейси. На доста неща.

— Много си възприемчив, Джордан — обади се Кейси и побутна очилата на носа си.

— Така ли мислиш? — Някога щеше да се съгласи, но сега започваше да се пита колко неща бе оставил да минат така покрай него.

— Тук много добре си обяснил подбудите на героя си. Направено е много красиво. Завиждам ти.

— Завиждаш ми? — дръпна дълбоко от пурата. — Защо?

— За думите, Джордан — вдигна поглед към него и му се усмихна. — Завиждам ти за думите.

— Забелязах, че и ти имаш значителни запаси от тях.

— Купища — съгласи се тя. — Но никога не бих могла да ги подреда по този начин. — Джордан виждаше как погледът ѝ бяга по страниците, докато продължава да чете ръкописа. — За да задълбочиш още повече този раздел, би трябвало да разбереш родовите взаимоотношения в индианската култура — отбеляза тя.

— Семейството — отрони почти на себе си Джордан и си помисли за своето.

— Да. В много племена родствениците са раздавали публично правосъдие. Нарушителите често били отлъчвани. Това е било равносилно на екзекуция, тъй като неприятелските племена почти сигурно убивали отлъчените индианци.

— Един баща би изпратил сина си на смърт?

— Честта, Джордан. Това са били хора на честта и гордостта. Не го забравяй. — Сгъна крака под себе си и преплете пръстите на ръцете си. — Убийството се е смятало като вредно за цялото племе. Отлъчването е било обичайно наказание. Не е много по-различно от това, което правим днес. Поведението между родственици често се е определяло от строги норми.

— Кейси?

— Да?

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

Тя вдигна рамене и застана нащрек.

Стига да не съм длъжна непременно да отговарям. Той за момент се загледа в пепелта на върха на пурата си.

— Защо стана антрополог?

— Това личен въпрос ли го наричаш? — усмихна се тя. — Всъщност е много просто. Изборът се свеждаше до това или състезател по ролкови кьнки.

Джордан въздъхна — пак ще извърти въпроса.

— Един Господ знае защо, но все пак ще попитам — какво общо имат състезанията по ролкови кьнки и антропологията?

— Казала ли съм, че имат? — Свали очилата си и ги залюля лениво на рамката. — Мисля, че не. Просто ти казах какви бяха двете ми възможности за професионален избор. Отказах се от ролковите кьнки, защото е опасна професия. Всички онези тела, които се блъскат едно в друго, а пък настилката е доста твърда. Не мога да понасям болка.

— И антропологията беше логичната алтернатива?

— За мен. — Загледа се в него за момент. — Знаеш ли, че гьнките на бузата ти стават по-дълбоки, когато се усмихваш? Страшно съблазнително.

— Желая те, Кейси.

Очилата спряха да се люлеят.

— Да, Джордан, знам го.

— И ти ме желаяш.

Съвсем ясно почувства пулсиращото желание, все едно че се намираше в прегръдките му и устните му докосваха нейните.

— Може и така да е. — Отново сведе очи към записките и започна да ги подрежда.

— Кейси? — Погледът ѝ се върна на него. — Кога?

Знаеше за какво я пита. Изправи се, неспособна да остане седнала.

— Не е толкова просто, колкото си го представяш, Джордан.

— Защо?

Кейси се извърна и се загледа през прозореца. Защото съм влюбена в теб, каза си наум. Защото ще ме нараниш. Защото се боя, че няма да мога да си тръгна, когато всичко приключи. Пусна ли те веднъж, няма да има връщане назад.

— Джордан — изрече тихо, — казах ти, че не мога да понасям болка.

— Мислиш, че ще те нараня?

Долови изненадата в гласа му и опря чело на стъклото.

— О, Господи, знам, че ще го направиш.

Когато ръцете му докоснаха раменете ѝ, усети как мускулите ѝ се напрягат.

— Кейси — лекичко опря устни във върха на главата ѝ. — Нямам намерение да те наранявам.

Болката вече се зараждаше и разрастваше.

— Намерение ли, Джордан? — Гласът ѝ звучеше глухо. Усецаше сълзите в него. — Не, не мисля, че става дума за намерение, но това няма да попречи. — Пръстите му се плъзнаха, за да помилват шията ѝ. Кейси почувства как губи контрол. — Моля те, Джордан, недей! — Понечи да се отдръпне, но той я извърна с лице към себе си.

Внимателно се вгледа в нея, свъсил вежди. Повдигна палец и изтри една сълза от миглите ѝ.

— Защо плачеш?

— Моля те, Джордан — тръсна глава Кейси. Разбираше, че губи. — Не мога да се понасям, когато се държа като глупачка. — Собствените ѝ чувства бяха прекалено силни. А очите му бяха твърде откровени и настоятелни. Усецаше как опората под нея се изплъзва, как я връхлитат копнеж, страст и страх. Наближаваше моментът, когато няма да ѝ остане друг избор, освен да му отдаде чувствата си — без задръжки. — Пусни ме! — Опита се да се овладее. — Тази сутрин ти дадох достатъчно.

— Не — улови я по-здраво той. — Не е достатъчно. Не и докато не ми обясниш защо като че ли се разпадаш пред очите ми.

— Да ти обясня! — отметна главата си с внезапна ярост. — Не съм длъжна нищо да ти обяснявам. Защо да съм длъжна?

— Смятам — бавно изрече той, — че по-правилният въпрос е защо да не си?

Заболя я и гневът ѝ се разрази, за да я предпази.

— Как можах да кажа, че си възприемчив? Как съм могла да си го помисля, след като не виждаш онова, което ще ти избоде очите? Влюбена съм в теб! — Дъхът ѝ спря от изненада и ужас. Двамата се взираха един в друг, разтърсени от думите. — Не исках да кажа това —

тръсна глава Кейси и се опита да се измъкне. — Ядосах се. Не исках да кажа това. Пусни ме, Джордан!

— Не — разтърси я, за да я накара да престане да се дърпа. Очите, които се вираха в нейните, бяха тъмни и напрегнати. — Мислиш ли, че можеш да ми кажеш такова нещо и после да си тръгнеш? Добре, не си искала да го кажеш — продължи бавно, — но истина ли е?

Вече нямаше сълзи. Ядът ги беше пресушил.

— И ако кажа не?

— Няма да ти повярвам.

— Значи въпросът е риторичен, нали? — Отново се опита да се издърпа, но той я задържа на място.

— Не се опитвай да се измъкнеш от мен сега. Няма да стане.

— Джордан! — Гласът на Кейси отново бе спокоен. — Какво искаш от мен?

— Не съм сигурен. — Разхлаби хватката си, внезапно осъзнавайки, че вероятно ѝ причинява болка. — Влюбена ли си в мен, Кейси? — Тя понечи да отрече, но той поклати глава. — Не. Погледни, ме и ми кажи.

Кейси пое дълбоко дъх.

— Обичам те, Джордан. Но това с нищо не те обвързва. Знам, че на някои хора не им е приятно да бъдат обичани, но не го разбирам.

— И просто така?

— Просто така — потвърди тя и се усмихна. Беше се освободила от товара на мълчанието. — Не се мръщи, Джордан. Да бъдеш обичан е лесно. Трудното е да обичаш.

— Кейси! — Поколеба се. Беше го развълнувала и смутила и вече не беше сигурен какво изпитва. — Не знам какво да ти кажа.

— Тогава е най-добре нищо да не казваш. — И на двамата не ни е лесно, помисли си тя и се опита поне малко да заглади нещата. — Джордан, бих искала да ти обясня. Ще го направя по-добре, ако не ме докосваш. — След миг той я пусна и тя отстъпи назад. Отсъствието на физически контакт ѝ помагаше да овладее нервите си. — Казах, че те обичам. Може и да е грешка, но вече стана. Искам да го приемеш така, както е. — Виждаше, че не я разбира. Свободно изразените чувства винаги бяха трудно разбираеми. Как би могла да му обясни нещо, което сърцето ѝ бе приело въпреки възраженията на разума? — През

целия си живот — продължи на глас — са ме учили, че да даваш обич и да изразяваш обичта си не е въпрос на избор, а на задължение. Моля те, просто го приеми и не ми задавай повече въпроси сега.

— Дори не знам какви въпроси да ти задам. — Искаше да я докосне отново, да я прегърне, но изразът в очите ѝ го възпираше. Не желаше да я наранява, не желаше тя да се окаже права за това. — Нищо ли не искаш от мен, Кейси?

— Не — отвърна бързо, сякаш предварително очакваше въпроса му. — Казах ти, че не трябва с нищо да се чувстваш обвързан, Джордан. Наистина така мисля. Смятам, че няма да можем да работим повече заедно за днес и определено мисля, че точно сега едва ли можем да разговаряме разумно за това. Така или иначе, вече е късно. Казах на Алисън, че ще я оставя да ме победи на тенис преди вечеря. — Вече се беше насочила към вратата.

— Кейси!

Струваше ѝ невероятно усилие да се обърне.

— Да?

След рояка от мисли сега главата му бе напълно пуста. Чувстваше се като глупак.

— Благодаря ти.

— Няма защо, Джордан.

Успя да излезе през вратата, преди болката да започне.

Беше се стъмнило, когато Кейси най-последна остана за момент сама. От прозореца на стаята си виждаше как изгрява луната. Беше пълна и обагрена в оранжево, което ѝ навяваше мисли за поля, които се жънат и косят. Какво става в света там отвъд? — питаше се тя. Твърде дълго останах в тази къща, в капана на една любов, която няма да ме отведе доникъде. Какво си причиних? Трябваше ми само месец, за да загубя нещото, което ценях повече от всичко останало в живота си — свободата.

Кейси обви ръце около раменете си и се отдалечи от прозореца. Дори и когато си замина оттук, пак няма да бъде свободна. Любовта те обвързва — знам го.

Какво ли изпитва той сега? Какво ще си кажем утре? Мога ли да продължа да се държа непринудено, да пускам остроумни забележки все едно, че нищо не се е променило? Разсмя се тихичко и поклати

глава. Ще трябва. Винаги довършвай започнатото — не е ли това първото правило на Кейси? Дойдох да свърша работа и тази работа трябва да бъде свършена. Дадох му любовта си без обвързване и трябва да следвам думите си. О, Господи! — помисли си тя и обви по-здраво ръце. Колко мразя да ме боли! Каква страхливка съм.

Притисна ръка към слепоочието си и влезе в банята, за да потърси аспирина. Ще помогне за главоболието, ако не за друго. Докато посягаше за чаша, чу някакъв звук откъм стаята на Алисън. Намръщи се и застана неподвижна, за да чуе по-добре.

Звукът беше тих и приглушен, но риданието се различаваше безпогрешно. Кейси остави шишенцето с аспирин и влезе през другата врата. Алисън се беше сгушила под завивките и хлипаше във възглавницата си. Всичко останало се изпари от ума на Кейси.

— Алисън! — Седна на ръба на леглото и докосна разрошените руси косици. — Какво има?

— Сънувах кошмар — обви ръце около врата на Кейси тя и силно се притисна. — Беше ужасно! Навсякъде имаше паяци. — Сгуши се още по-плътно, след като Кейси я обгърна с ръце. — Пълзяха по цялото легло.

— Паяци значи — притисна я Кейси и я помилва. — Ужасно. Никой не трябва сам да се разправя с тях. Защо не ме извика?

Алисън чуваше равномерното дишане на Кейси под ухото си и се почувства по-добре.

— Баба казва, че е грубо да се безпокои някого, докато спи.

Кейси овладя внезапния силен прилив на гняв и ръцете ѝ продължиха да я милват нежно.

— Не и когато сънуваш кошмар. Аз крещях като луда в такива случаи.

— Наистина ли? — вдигна лице Алисън. — Имала си кошмари, искам да кажа.

— Възможно най-гадните. Дядо обичаше да казва, че това е заради творческото въображение. Караше ме почти да се гордея с тях. — Отметна косата от страните на Алисън. — И още нещо — ти никога няма да ме обезпокоиш.

Алисън с въздишка положи обратно глава на гърдите ѝ.

— Бяха огромни паяци. И черни.

— Сега вече са се махнали. Трябва да опиташ с кенгуру. Много по-добре е да си мислиш за кенгуру, отколкото за паяци.

— Кенгуру? — Долови сънливата усмивка в гласа на детето.

— Абсолютно! Мушкай се обратно. — Когато Алисън се подчини, Кейси се пхна в леглото до нея.

— При мен ли ще останеш? — Гласчето ѝ беше тихо и учудено.

— За малко. — Привлече детето към себе си и почувства топлина. — Заради онези кенгуру.

— Кейси...

— Хъм? — Погледна надолу и видя сериозните кафяви очи на Алисън, вперени в нея.

— Обичам те!

Ето това е, осъзна Кейси, без условия, без изисквания. Чиста любов. До този момент не беше разбрала до каква степен се нуждае от нея.

— И аз те обичам, Алисън. Затвори си очите.

Джордан застана на прага и се загледа към двете спящи фигури. Главата на Алисън лежеше в извивката на рамото на Кейси. Беше загубил представа от колко време продължава да стои там, заплепен от картината, която представляваха. Всяка беше извърната към другата, сякаш бяха открили нещо, което са търсили.

И двете ми принадлежат, помисли си той, изненадан от топлината, която го заля. И двете го бяха обичали, докато той е бил сляп за обичта им. Сега вече знаеше каква трябва да е следващата му стъпка! Любовта не е толкова просто нещо, както му беше казала Кейси. Замисли се за начина, по който го бяха гледали двете — Алисън, плахо и с надежда, а Кейси — напълно открита и уплашена. Приблужи се до леглото и се загледа в тях.

После се наведе и внимателно отмести Алисън. Тя помръдна веднъж и отново се отпусна, потънала в дълбокия си сън. Предпазливо вдигна Кейси на ръце. Тя измърмори нещо, обви ръце около врата му и се сгуши на рамото му. Имаше нещо в доверчивостта на този жест, което го възбуди повече от всяко добре обмислено съблазняване. Обърна се и я понесе към вратата, свързваща двете стаи. Кейси бавно отвори очи и се вторачи в него.

— Джордан? — Не можеше да се ориентира и гласът ѝ бе натезал от съня.

— Кейси! — целуна я по челото той. Как може така да се преобразява — от самата невинност в удивителна женственост — само с отваряне на очите?

— Какво правиш?

— Опитвам се да реша дали да те занеса в твоята, или в моята стая. — Спря се на прага. — Защо беше в леглото на Алисън?

— Паяци — припомни си Кейси и се опита да проясни ума си.

— Моля?

— Беше сънувала кошмар. — Кейси въздъхна. Никога не е била от хората, които се разсънват моментално. — Ти какво правеше там?

— Напоследък започнах да я наглеждам през нощта — нещо, което отдавна трябваше да направя.

Кейси докосна бузата му с усмивка.

— Ти си добър човек, Джордан. Не бях сигурна. — Прозя се и отново се облегна на рамото му. — Можеш да ме пуснеш по всяко време. — Способна беше да заспи отново почти без никакво усилие.

— Кейси — в този момент забеляза възглавницата и одеялата върху шезлонга, — защо не спиш в леглото?

— Клаустрофобия — сънливо отвърна тя. — Между балдахина и онези пердета се чувствам като в ковчег. Все едно, че ще ме кремират.

— Може просто да сменим стаята ти. — Тя се сгуши в него и Джордан усети как желанието го пронизва.

— Не, няма значение. Шезлонгът става, а и прислугата без това вече ме смята за ексцентричка.

— Напълно ги разбирам. — Положи я върху шезлонга и седна до нея. — Винаги ухаеш на теменужки — прошепна той. Устните му потърсиха нейните и ги откриха омекнали, горещи и отзивчиви. Съвсем точно усети момента, когато сънят напълно се оттегли от съзнанието ѝ.

— Джордан! — Кейси беше напълно будна и цялата трепереше. — Хвана ме натясно. — Постави ръце на гърдите му и здраво го задържа.

Да, знам. Чудех се дали някога ще успея. — Улови едната ѝ ръка и притисна устни към дланта ѝ. — Възнамерявам да се възползвам, Кейси. — Плъзна пръст по рамото ѝ и надолу към гърдите. Усети как зърната се напрегнаха под тънката материя. — Тази нощ — прошепна тихо. — Още сега.

— Джордан! — Страстта кипеше и настояваше за утоляване. — Вече ти казах, че е въпрос на избор.

— Но също така само преди няколко часа ми каза, че ме обичаш. — Отново сведе устни към нейните. Мили Боже, желае я! Никоя друга жена не го беше карала да копнее така. Желанието беше в кръвта и в костите му. Тя може и да има избор, но на него не му оставаше никакъв.

— Казах ти, че те обичам. — Кейси събра последните трошици съпротивителни сили. — Не съм ти казвала, че ще се любя с теб. Трябва да ми оставиш нещо, Джордан.

Не можеше да позволи това да се случи. Знаеше, че веднъж отдаде ли му се, веднъж отстъпи ли, ще се обвърже напълно с него. Не ставаше въпрос само за желанието да бъде докосвана или да изпитва удоволствие — ставаше дума за нуждата да принадлежи.

Джордан я наблюдаваше мълчаливо, все още хванал ръката ѝ в своята. Отново изглеждаше беззащитна, както докато спеше при детето. Няма да я нарани, закле се пред себе си. Но не може да я напусне. Когато пусна ръката ѝ и се изправи, за да отиде до вратата към стаята на Алисън, Кейси тихичко въздъхна. Но той само я затвори и се върна обратно при нея. Тя трепна и се приготви да го отпрати.

— Кейси! — Приблужи се до нея, но ръцете му останаха отпуснати край тялото. — Позволи ми да те любя тази нощ. Имам нужда от теб. За първи път в живота си имам нужда от някой друг.

Няма да го отпрати. Би могла да устои на съблазняване. Би отказала на молба, но беше безсилна пред необходимостта. Кейси го притегли в прегръдките си.

Устните му незабавно се впиха в нейните. Притисна я здраво към себе си, сякаш се боеше, че ще избяга от него. Смъкна нощницата от раменете ѝ, нетърпелив да усети кожата. Отново си помисли колко е крехка и че трябва да внимава, ако не иска да я прекърши на две. Но ръцете му отказваха да бъдат внимателни.

Кейси не усещаше болка, а само опияняваща наслада. Долавяше настойчивата нужда, която изригваше от него. Искаше да я желае. Засега това бе достатъчно. Издърпа го към леглото.

И той се озова отгоре ѝ. Искаше да усети тежестта му, дразнеше се от дрехите, които ги разделяха. Устните ѝ жадуваха. Изливаше се в

него чрез целувката — дълга, дълбока и всепоглъщаща. После ръцете му престанаха да я изучават. Това успокои и двамата.

Бавно и съвсем внимателно той започна да я разсъблича. Вече нямаше настойчиво желание за бързо освобождаване. Искаше да ѝ се наслади. Притисна устни върху гърлото ѝ и доволните ѝ стонове отекнаха в него.

Все така жадно, но вече не толкова нетърпелив, той се прехвърли към гърдите. Кейси развърза халата му, за да усети голата кожа под ръцете си. Откри силата, която търсеше.

Остави го да я завладее по-пълно, по-бавно, не толкова с нежност, а по-скоро с категоричност — никой от двамата не търсеше нежност сега. Тя беше за по-късно — може би, когато страстта няма да е толкова палеща, когато силата ѝ бъде притъпена. Хапеше леко зърната ѝ, опиянен от плътта и аромата им. Кейси смъкна халата през ръцете му и той остана напълно гол, също като нея.

Остави ръцете си да скитат на воля, като по пътя си докосваха мускули, изследваха линията на ребрата, нежно се плъзваха по стегнатия, слаб ханш. Изцяло се потопи в усещането за него. Той беше всичко, което бе желала, а устните му върху шията ѝ я хвърляха в трескава наслада. Поиска пак да усети вкуса му и тихичко простена, за да му даде знак отново да притисне устни върху нейните.

Задаваше се буря. Долавяше го в напрежението на целувката. Тялото ѝ вече реагираше, движеше се под него, съгласяваше се и настояваше. Дишането ѝ се превърна в стон, който от нейните устни се предаваше на неговите. Ръката му се плъзна по гърдите ѝ и надолу към хълбоците. Бедрата ѝ бяха слаби и силни. Пръстите ѝ се забиваха в раменете му, тялото ѝ се извиваше от страст. Разтвори се пред него, вече цялата трепереща.

Беше гореща и влажна. Искаше да я види напълно загубила контрол. Самият той бързо губеше контрол. Твърде бързо. Не искаше да приключва. Искаше да продължава да я докосва, да ѝ се наслаждава. Искаше да продължава да чува как стене името му. Това го възбуждаше почти до лудост. Кръвта му кипеше, но продължаваше да изчаква. Устните му леко докоснаха бедрата ѝ, езикът му очерта линията на корема. Чуваше я как диша — учестено и накъсано. Движеше се под него в пълна забрава. Беше изцяло негова. Имаше нужда да го знае и не питаше каква е причината.

Когато устните му отново се впиха в нейните, той разбра, че е освободена от всички задръжки, от всякакъв съзнателен контрол. Изпълни се с прилив на мощ, защото разбра, че той, само той владее ключа към нея. И тогава тя го улови и го привлече в себе си. Съзнанието му се разпадна и той вече ѝ принадлежеше.

Кейси се сгуши в него и се унесе в приятното усещане за опияняващо удоволствие. Не изпитваше никакво съжаление. Тя обичаше. Знаеше единствено, че е открила мъжа, когото беше чакала през целия си живот. Ще го задържи толкова, колкото ѝ бъде позволено. Ще мисли за идващите дни, когато дойдат. Тази нощ имаше всичко, което някога е желала.

Джордан лежеше мълчалив в тъмнината. Тялото му се беше успокоило. Не беше осъзнавал напрежението, на което го беше подложил през последните няколко седмици. Но умът му...

Никога преди не е било така, мислеше си той, леко замаян от констатацията. Не мога да ѝ го кажа — никога няма да ми повярва. Не съм сигурен дали и аз самият си вярвам. Тя ме завладява — не бива да ѝ позволявам. Затвори очи и се опита да освободи съзнанието си. Но я усещаше гореща и мека до себе си, а ръката ѝ лежеше върху сърцето му. Мили Боже, току-що я обладах и отново я желая. Тя е като наркотик. Искаше му се да изпита гняв, да се разсърди заради това, което му беше сторила, но не можеше да преодолее естествения си копнеж по нея. Чу я как въздиша и усети движението на главата ѝ, докато се надигаше да го погледне.

— Джордан?

— Да? — Преди да успее да се овладее, ръцете му посегнаха да я помилват.

— Напълно забравих за балдахина. Не е ли странно?

Сведе поглед надолу и видя искриците смях в очите ѝ.

Всички съмнения и напрежението се изпариха от съзнанието му, докато отвърщаше на усмивката ѝ. Не може да ѝ устои.

— Излекува се от клаустрофобията?

— Напълно — претърколи се върху него тя. — Но един учен винаги изпробва теорията си няколко пъти. Би ли се съгласил да дариш тялото си за експериментите?

— Абсолютно — притегли устните ѝ към своите той.

ШЕСТА ГЛАВА

— Скитащите племена от високите равнини живеели почти изцяло от бизоните. Не се занимавали със земеделие и почти не ходели на риболов. — Кейси се прозя и се облегна на стола. — Извинявай — усмихна се към Джордан, — снощи си легнах късно.

Непринуденото ѝ поведение тази сутрин не беше преструвка. Чувстваше се съвсем спокойна. Беше му казала, че го обича, беше потвърдила думите си с действия и за нищо не съжаляваше. Напрежението, което изпитваше преди, идваше от старанието да се пребори със собствените си чувства и да прикрива истината.

— Чудя се, Джордан, дали не бих могла за момент да се откажа от принципите си и да позвъня за още малко кафе. — Отново се прозя.

Той я изгледа как се протяга дълго и доволно.

— Не харесваш прислугата, нали?

— Разбира се, че ги харесвам — подпря се с лакти на свитите си крака Кейси. — Това, което не ми харесва, е да разполагам с такава. Та за онова кафе, Джордан, бих го направила и сама, но Франсоа не обича никой да се мотае из кухнята му.

— Защо не ти харесва да имаш прислуга?

— Джордан, не бих могла да водя сериозен философски разговор след само три часа сън. — После въздъхна, защото той продължи да я гледа настойчиво. — Какъв цвят са очите на Милисънт?

— Какво общо има това, по дяволите?

— Само за да докажа, че хората рядко обръщат внимание на тези, които ги обслужват. В колежа сервирах в едно заведение и...

— Била си сервитьорка?

— Защо, това изненадва ли те?

— Направо ме смайва — усмихна се насреща ѝ той. — Не мога да си те представя да носиш табли и да попълваш заявки.

— Бях страхотна сервитьорка — нацупи се тя и избута очилата на носа си. — Какво се опитвах да ти кажа?

— Кога?

— Как може да си толкова остроумен и досаден тази сутрин, след като и ти не си спал повече от мен?

Усмихна се на думите ѝ и същевременно стана и се приближи към нея.

— Защото, докато си седях и слушах изчерпателната ти лекция за арапахите и различните равнинни племена, си мислех, че единственото нещо, което най-много ми се иска да направя, е отново да те любя. — Издърпа я да стане. — Точно сега.

Прие целувката с доволно мъркане. Единственото ѝ разочарование идеше от невъзможността тази сутрин да се събуди до него. Но трябваше да мислят за Алисън. Изминалата нощ, мислеше си, докато устните ѝ се сгорещяваха под неговите, бе твърде кратка. А следващата нощ е все още твърде далеч.

— Не мисля, че ще свършим кой знае колко работа по този начин — прошепна тя.

— Няма да вършим изобщо никаква. — Джордан смъкна очилата от лицето ѝ и ги остави на бюрото зад себе си. — Ела!

— Къде?

— Горے. — Вече я теглеше към вратата.

— Джордан! — засмя се Кейси и дръпна ръката си. — Часът е единайсет сутринта!

— Без десет — поправи я той, като стрелна с поглед часовника, докато преминаваха през салона.

— Джордан, не го мислиш сериозно.

— Каж ми го пак след половин час — побутна я нагоре по стъпалата. — Алисън е на училище, майка ми е на едно от прословутите си комитетски събрания, а аз те желая. — Отвори вратата към неговата стая. — В моето легло.

Беше впримчена в прегръдките му. Желанието му не можеше да се отрече. Вече се чувстваше замаяна от него. Устните му сякаш изгаряха от копнеж.

— Джордан — успя да си поеме дъх Кейси, когато устата му потърси гърлото ѝ. — Изобщо не сме сами.

— Не виждам никой друг — прошепна той, докато обхождаше с устни ухото ѝ.

Тя простена и се опита да запази равновесие.

— По това време из цялата къща има прислужници. — Притегли я към себе си за кратка и силна целувка, после я пусна. Кейси усети как земята се разлюлява.

С две крачки Джордан се озова до телефона. Вдигна слушалката и натисна единия бутон, без да откъсва очи от нея.

— Джон, дай почивен ден на персонала. Да, на целия персонал... Веднага... Няма защо. — Върна слушалката и ѝ се усмихна. — Сега петнайсет човека ще ми бъдат много благодарни.

— Шестнайсет — поправи го Кейси. — Благодаря ти, Джордан.

— За какво? — върна се при нея той.

— За разбирането, че имах нужда да остана насаме с теб. Наистина насаме. За мен това е важно.

Вдигна ръка към лицето ѝ. Започваше да става важна за него, осъзна той. Много важна.

— Така ще трябва сама да си направиш кафе.

— Какво кафе? — Кейси с усмивка се зае да разкопчава ризата му. — Искаш ли да чуеш мнението ми за кафето?

— Не сега. — Джордан усети как желанието го пронизва, когато тя премина към второто копче.

— Да, предполагам, че може и да те отегча — замислено откопча третото тя.

— Единственото нещо, което смятам, че едва ли би могла да направиш, е да ме отегчиш.

Пръстите ѝ се спряха и на лицето ѝ бавно изгря усмивка.

— Благодаря ти, Джордан. Много мило от твоя страна да кажеш такава нещо.

Той предпазливо докосна с пръсти най-горното копче на нейната блуза.

— Но ако ти бях казал, че си най-благородната, най-искрената личност, която някога съм познавал, щеше веднага да смениш темата.

Топлината я изпълни и замъгли съзнанието ѝ. Не знаеше какво да отговори, страхуваше се, че ще прекали и ще развали мига. Сега откриваше, че когато си влюбен, е по-трудно да владееш чувствата си — но и по-необходимо.

— Да, предполагам, че да. Вероятно щях да кажа нещо от рода на „Откъде си вземаш ризите? Тази материя е наистина разкошна.“

— Кейси! — Очите ѝ отново се взряха в неговите. — Много си красива.

Тези думи я накараха да се разсмее и неловкостта незабавно се стопи.

— Не, не съм.

— Когато се усмихваш, в десния ъгъл на устата ти се образува трапчинка. Когато си възбудена, очите ти потъмняват и се замъгляват, така че златистият им цвят се губи.

Усети как пулсът ѝ започва да бие учестено, как кожата ѝ пламва от топлината.

— Да ме разконцентрираш ли се опитваш, Джордан?

— О, да. — Смъкна ризата ѝ от раменете и плъзна ръце надолу по гърдите към талията. — Успявам ли?

Цялата трепереше и това я изумяваше. Та той почти не я беше докоснал, а тялото ѝ вече тръпнеше за него. Властта му над нея бе твърде голяма — във всяко отношение. Кейси се съпротивляваше. Беше му дала любовта си, но отказваше да подчини волята си. Трябваше да я пожелае със същата сила, с която го желаше и тя. Откопча и последното му копче.

— Разконцентрираш ме, Джордан — прошепна и бавно плъзна ръце по корема, после по ребрата и гърдите му. Усещаше как мускулите се напрягат под дланите ѝ. Издърпа ризата и притисна устни към рамото му. — Изпълваш ме с копнеж. — Плъзна върховете на пръстите си обратно надолу и премести устните си върху шията му. — Изпълваш ме с желание. — Разкопча панталона и го издърпа през хълбоците му. Докато устните ѝ блуждаеха по гърлото му, чуваше тихите стонове на удоволствие. После го издърпа на пода.

Страстта имаше определен вкус. Тя правеше кожата му гореща и влажна там, където я целуваше. Чуваше туптенето на сърцето му под езика си. Беше като в сън. Тялото ѝ беше замаяно, но мисълта ѝ бе жива. Искаше да разбере всичко за него — какво му доставя удоволствие, какво го възбужда. Доверяваше се на инстинктите си, оставяше ръцете си да изследват свободно. Когато почувстваше ответна реакция, задържахаше ги по-дълго. Тялото му беше мускулесто и стегнато и това я възбуждаше. Желанието му я възбуждаше. Усещаше го как се излъчва от него. Точно в този момент той беше също толкова беззащитен, колкото и тя.

Дишането му отекваше глухо в ушите ѝ. Вкопчи пръсти в косата ѝ и отрони със стон името ѝ, докато притегляше устата ѝ към своята. Страстта се взриви в целувката. Кейси усети как я помита — невероятна смесица от болка и наслада. Зъбите му се забиха в устната ѝ и тя простена. Това не беше сън, а разтърсваща реалност. Когато я притиснаха по гръб, ръцете му внезапно станаха груби и болезнени. С едно брутално и стремително движение проникна в нея и я запрати отвъд границата на разума. Присъедини се към него, като се притисна — безпомощно и силно. Разбра, че е спряла да диша. Двамата бяха слети в едно от влажната плът и страстта. Издигаха се и политаха, отново и отново, докато не останаха само безжизнени тела и безпаметно съзнание.

Лежеше отгоре ѝ, заровил лице в косите, неспособен да помръдне, макар да знаеше, че е прекалено слаба за товара му. Тялото ѝ все още леко потръпваше под неговото. Джордан надигна глава. Искаше да я види на дневна светлина, след като я бе обладал.

Лицето ѝ беше отпуснато, очите все още замъглени. Усети как в стомаха го пробожда болка, едновременно неочаквана и остра. Тя се усмихна и болката се усили. Възможно ли е отново да я желае? Толкова скоро? Това със сигурност може да обясни копнежа, който изпитваше само като я погледнеше. Приведе устни към нейните, но го посрещна нежност вместо страст.

— Кейси! — Целуна страната ѝ, без да е сигурен какво се кани да изрече. Чувството, което го изпълваше, беше съвсем ново за него. На рамото ѝ имаше белег и той вдигна глава, за да го погледне още веднъж. Беше малък и блед и отговаряше на отпечатъка от пръста му. Това го ужаси. Доколкото знаеше, никога преди не беше оставял белези по жена.

— Какво има? — Кейси забеляза изумлението в погледа му и го проследи. Усмихна се слабо, когато забеляза синината. — Имаш силни ръце — отбеляза тя.

Очите му се взряха в нейните. Беше му ужасно трудно. Не намираще никакво извинение. Внезапно си припомни израза на лицето ѝ, когато му каза, че ще я нарани.

— Кейси — тръсна глава. — Не искам да ти причинявам болка.

— Джордан! — Схвана по-дълбокия смисъл в думите му и надигна глава до лицето му. — Знам, че не искаш. — Щом той се

претърколи по гръб, тя го последва и положи глава върху рамото му. — Не мисли за утрешния ден — прошепна. — Нека се наслаждаваме на днешния. Това е достатъчно.

Придърпа я по-плътно, намествайки я в извивката на тялото си. Днешният, помисли си наум и затвори очи.

— Уморена си. — Беше доловил умората в гласа ѝ.

— Спомена нещо за легло — отвърна Кейси, но беше доволна да остане там, където вече се намираще. Близо до него.

Изправи се и преди тя да успее да протестира, я вдигна на ръце.

— Трябва да поспиш малко.

— Когато я положи на леглото, Кейси протегна ръце.

— Ела и ти да поспиш.

Джордан отметна покривката на леглото и я притегли в ръцете си.

Вече беше късно следобед, когато Кейси се събуди. Спомняше си, когато Джордан я напусна, като настоя тя да остане да спи. Беше го притеглила за една целувка, която доведе до нова любовна буря. Погледна часовника му и установи, че е изминал повече от час, откакто той бе излязъл.

Мързеливка, каза си и се протегна. Ако още беше при нея, никак нямаше да ѝ е трудно да се обърне на другата страна и отново да заспи. Представи си го как седи долу в кабинета и работи. А и нея я чака работа, напомни си Кейси. Измъкна се от леглото и се облече.

По средата на стълбите чу Алисън да се упражнява на пианото. Този път беше Бетовен. Прекрасна пиеса, изпълнявана без интерес. Спря се на вратата и се загледа. Свири по задължение, помисли си със съчувствие.

— Знаеш ли, че Бетовен е бил смятан почти за революционер в своето време? — Главата на Алисън рязко се вдигна при гласа на Кейси. Очакваше да го чуе още откакто се беше върнала от училище. Кейси се усмихна и се приближи до нея. — Музиката му е изпълнена с мощ.

Алисън сведе поглед към пръстите на ръцете си.

— Не и когато аз я свиря. Чичо Джордан каза, че спиш.

— Така беше — помилва с ръка косите ѝ тя. — Свириш много добре, Алисън, но не влагаш чувство.

— Важно е да имаш добра основа с класиците — заяви Алисън.

Кейси сякаш чу Биатрис зад тези думи и едва сподави въздишката си.

— Музиката е едно от най-големите удоволствия в живота.

Алисън сви рамене и навъсено изгледа нотите.

— Не мисля, че обичам музиката. Възможно е да съм музикален инвалид.

Този път Кейси трябваше да потисне усмивката си.

— Това може да се окаже проблем. — Изведнъж ѝ хрумна една идея. — Почакай за минутка!

После бързо изскочи от стаята. Алисън тежко въздъхна и се върна към Бетовен. Продължаваше да се бори с нотите, когато Кейси се върна.

— Това е една моя добра приятелка — обяви Кейси и остави калъфа с китарата. — Много приятна компания — продължи, докато изваждаше очукания инструмент. — Много добре понася пътуването, за разлика от мен. — Усмихна се на Алисън и със задоволство отбеляза, че е привлякла вниманието на момичето. — Мога да я нося по време на разкопки или при някой курс лекции, което я прави по-практична от пианото. Имам нужда от музика. — Докато говореше, започна да настройва китарата. Алисън се приближи, за да погледне по-отблизо. — Тя ми помага да се отпусна, доставя ми удоволствие, успокоява нервите ми. Освен това е хубаво да свириш и така да помагаш и на някой друг.

— Никога не съм се замисляла по този начин — протегна ръка Алисън и докосна грифа на китарата. — С това нещо не можеш да свириш Бетовен.

— Така ли? — Припомняйки си по памет, Кейси започна да свири откъса, който Алисън упражняваше.

Очите на детето се разшириха от учудване. Клекна, за да може да наблюдава по-внимателно.

— Не звучи същото.

— Инструментът е различен. — Кейси спря и улови брадичката ѝ. — Усещането е различно. Музиката се ражда във всякакви форми, Алисън, но винаги си е музика. — Защо никой не отделя време да разговаря с това дете? — запита се Кейси. То попива думите като гъба.

— Ще изсвириш ли нещо друго? — настани се в краката ѝ Алисън. — Звучи прекрасно.

— Може би все пак не си музикален инвалид — усмихна ѝ се Кейси и отново започна да свири.

Джордан застана на вратата и се загледа в тях. Ще престане ли някога да го удивлява? Не се изненадваше от свиренето ѝ — дори да беше разбрал, че е дирижирала оркестър, изобщо нямаше да се учуди. Съмняваше се, че изобщо има нещо, което да не умее да прави. Но способността ѝ да дава и да получава любов го поразяваше. По рождение ли я имаше? Научила ли се беше? Даваше ли си изобщо сметка за това свое качество?

Алисън я обичаше. Виждаше го в очите ѝ. Тя просто приемаше Кейси такава, каквата е, и я обичаше. Нямаше въпроси, нямаше съмнения. И Кейси ѝ отвърщаше по същия начин. Но аз имам съмнения. И въпроси. Пак се оказа права. Когато пораснем, ние губим дарбата да обичаме без условия.

Кейси вдигна очи и го видя. По лицето ѝ трепна усмивка.

— Здравей, Джордан. Това е час по музика.

Той отвърна на усмивката.

— Аз поканен ли съм?

— Чичо Джордан — скочи на крака Алисън и забрави да приглади гънките на полата си. — Трябва да чуеш как свири Кейси. Чудесна е!

— Чух я. — После отново погледна към Кейси. — Наистина си чудесна.

— Алисън имаше малки затруднения с Бетовен — поясни тя. — Затова се качих да взема моята приятелка. Тя ми помага.

— Приятелка? — Джордан погледна многозначително Алисън, докато се настаняваше на дивана. После я придърпа да седне в скута му. — Не смяташ ли, че е доста странно да се говори за една китара като за живо същество?

Алисън се разсмя и го стрелна с поглед.

— И аз така си помислих, но не исках да го кажа.

— Много възпитано — погъделичка я с нос по вратлето.

Алисън отвърна, като обви ръце около него и се притисна. Силата на реакцията му го потресе. Кейси му беше казала, че нищо не може да се сравни с обичта на едно дете, но той не я беше разбрал напълно. Сега, докато малкото момиченце го прегръщаше, почувства цялата ѝ сила. Как го беше пропуснал досега? Как не го беше

забелязал? Затвори очи и я притисна към себе си, оставяйки вълшебната наслада от безусловната любов да проникне в него. Ухаеше на пудра и шампоан, а косата ѝ докосваше нежно лицето му. Детето на брат му. Сега негово. А вече бе пропилял твърде много време.

— Обичам те, Алисън — изрече тихо. Усети как прегръдката ѝ стана по-силна.

— Наистина ли? — Гласът ѝ прозвуча приглушено във врата му.

— Да — целуна я по косата, — наистина.

Чу я как въздъхва и се отпуска. Остана така, заровила лице във врата му. Той отвори очи и срещна погледа на Кейси.

Плачеше мълчаливо. Когато я погледна, тя силно тръсна глава, сякаш да прогони сълзите. Изправи се, но той я спря, преди да успее да побегне от стаята.

— Не си отивай — успя само да каже.

Кейси се извърна да го погледне, после започна да рови за цигара. За първи път я чу да ругае заради липсата на кибрит. После се приближи до прозореца и се загледа навън.

Обичам ги и двамата, помисли си тя и облегна чело на стъклото. Прекалено много. Да ги вижда заедно така, да наблюдава как се откриват един друг — това щастие я изпълваше цялата. Въздъхна и остави сълзите да текат на воля. Изглеждаше толкова объркан, когато детето обви ръце около него. Кейси виждаше всички чувства, които бушуваха в него.

С колко време разполагам, преди да ги загубя и двамата? Пое дълбоко дъх и направи усилие да се овладее. Сега няма да мисля за това. Сега не мога да мисля за това. Когато отворих вратата, знаех, че рано или късно ще се затвори под носа ми. Усети как болката утихва и изтри вече пресъхналите сълзи от лицето си. Обърна се точно в момента, в който в стаята величествено се появи Биатрис.

— Джордан, излизам. Тържеството на Конуей. — Забеляза седналата на скута му Алисън и се намръщи. — Болна ли е Алисън?

— Не. — Почувства как детето се напъга и я задържа в прегръдките си. — Алисън е много добре. Приятно прекарване.

Тя учудено повдигна вежди.

— Ти също трябваше да присъстваш. Не е редно да изоставяш обществените си задължения.

— Ще се наложи да ги поизоставя за по-дълго. Предай моите поздрави на семейство Конуей.

Биатрис само въздъхна. Докато се обръщаше да излезе, забеляза китарата на Кейси.

— Какво е това?

— Това е китара, госпожо Тейлър — пристъпи по средата на стаята Кейси.

— Известно ми е, госпожице Уайът — изгледа я с вдигнати вежди Биатрис. — Какво прави тук?

— На Кейси е — обади се Алисън. Чувстваше се сигурна и защитена в ръцете на Джордан. — Ще ме научи да свира. — Погледна към Кейси, след като го беше приела за сигурно.

— Така ли? — Гласът на Биатрис прозвуча отривисто и студено. — И с какво може да ти бъде от полза, ако се научиш да свириш на такъв инструмент?

— Много е важно детето да развие интерес към музиката още в ранна възраст, не сте ли съгласна, госпожо Тейлър? — усмихна се Кейси и пресече острия отговор, който се въртеше на върха на езика на Джордан. Той видя как челото на майка му за момент се сбърчи.

— Естествено.

— Аз съм привърженик за въвеждане на децата в класиката и всички форми на музиката от най-ранна възраст. Имаше някои много интересни публикации на тази тема.

— Сигурна съм, че е имало — отново стрелна с поглед китарата Биатрис, — но...

— Испанската китара, каквато е тази, е била създадена по ориенталски образци още през седемнайсети век — започна с лекторския си тон Кейси и Джордан трябваше да се пребори с усмивката. Майка му определено си намери майстора. — През деветнадесети и двадесети век, цяла плеяда испански виртуози, сред които, сигурна съм, че знаете, и Андрес Сеговия, доказаха, че китарата е важен артистичен инструмент. Убедена съм, ще се съгласите, че разширяването на музикалните умения на Алисън ще бъде от невероятна полза за нея, когато заеме своето място в обществото на възрастните. — Биатрис все още гледаше навъсено, но на лицето ѝ се забелязваше леко объркване. Кейси ѝ отправи сърдечна усмивка. — Много красива рокля имате, госпожо Тейлър.

Биатрис сведе поглед към бледолилавата коприна.

— Благодаря — разсеяно докосна полите си тя. — Възнамерявах да сложа роклята от бял воал тази вечер, но е доста студено. Когато е студено, не се носи бяло.

— Така ли? — любопитно повдигна вежди Кейси. — И тази рокля не ми изглежда много топла.

Биатрис я изгледа високомерно.

— Имам визонена наметка, която ще сложа отгоре. — Обърна се и излезе от стаята, без изобщо да е сигурна как така беше допуснала да загуби надмощието.

— Олеле — измърмори Кейси, — не съм ли истинска глупачка!

— Съвсем неподозирана — отбеляза Джордан. Майка му я беше ядосала, това бе повече от очевидно. Но беше овладяла яда си в много по-голяма степен от него самия. А и в очите ѝ все още искреше насмешка. Изведнъж той се разсмя. — Баба ти току-що бе посрамена от майстор — каза към Алисън. — Ориенталски китари и седемнайсети век — поклати глава. — Има ли нещо, което да липсва в тази енциклопедия, която ти служи за мозък?

Кейси за момент остана замислена.

— Не, не мисля. Има ли нещо, което искаш да знаеш?

Джордан отметна глава, развеселен от предизвикателството.

— Коя е столицата на Арканзас?

Алисън се изкиска и прощушна нещо в ухото му.

— Арканзас — промърмори Кейси и се загледа в тавана. — Арканзас... централната южна част на Съединените щати. На север граничи с Мисури, на изток с Мисисипи и Тенеси, на юг с Луизиана и на запад с Тексас и Оклахома. Двайсет и петият щат от юни, хиляда осемстотин трийсет и шеста година. Почвата на Арканзас е подходяща за земеделие, има многобройни минерални залежи, които включват и единствената диамантена мина в Съединените щати, както и обширни гористи райони.

Името произлиза от едно племе на шуаните. Няма големи естествени езера и е с относително мек климат. О, да — вдигна пръст. — Литъл Рок е столица и най-големият град. — Свали очи от тавана и се усмихна невинно към Джордан. — Иска ли някой да се поразходи преди вечеря?

СЕДМА ГЛАВА

Климатът в Палм Спрингс беше сух, топъл и слънчев. Прислужниците в дома на семейство Тейлър бяха добре обучени и грижовни. Храната беше неизменно превъзходна. Цялата тази монотонност обаче я влудяваше.

Ако Кейси можеше да не обича толкова Джордан, би могла да избяга. Но с всеки изминал ден тя разбираше, че добавя нова брънка към веригата, която я задържа. Времето, което прекарваше в дискусии с него, я поддържаше, също както и времето, посветено на Алисън. Но имаше и дълги часове на бездействие, а тя никога не е била способна да се справя с бездействието.

Нощем, в прегръдките на Джордан, можеше да си позволи да забрави за всичко останало. Но часовете, прекарани заедно като мъж и жена, бяха твърде кратки. След като той си тръгнеше от леглото ѝ, на нея ѝ оставаше твърде много време за мислене. Беше ѝ трудно да признае, че независимо от философското си възпитание и свободомислещи идеи, изпитва неудобство от тази връзка. Може би, ако отношенията им можеха да бъдат по-открити, нямаше да има толкова съмнения. Но трябваше да мислят за детето.

Вече беше декември. За Кейси, времето изтичаше. След около месец, най-много шест седмици, няма да има повече нужда от нея. И тогава какво? — питаше се тя, докато пристъпваше навън. Колко още ще може да отлага мисълта за бъдещето? Трябваше да уговори още един курс лекции за януари. Трябваше да провери дали разкопките на Патерсън остават по график за март.

Пъхна ръце в джобовете и се загледа в една палма. Нужно ѝ бе да се махне. Нужно ѝ бе отново да започне да мисли за себе си. Трябваше да напише доктората си. Притвори очи срещу блясъка на слънцето.

Ако не започне скоро да подготвя раздялата, ще боли много, много повече, когато моментът настъпи. Как ще се почувства Джордан, след като тя си замине? Кейси пристъпи от вътрешния двор на зелената

поляна. Дали ще се чувства, сякаш е изгубил нещо? Или просто ще си спомня времето, прекарано заедно като една приятна есен?

Като някой, за когото е станало навик да анализира човешкия ум, на Кейси ѝ се струваше странно, че не може да разбере докрай този на Джордан. Може би, защото за нея той беше по-важен, отколкото всеки друг преди това. Чувствата замъгляваха интуицията ѝ и не можеше да вижда ясно. Беше сигурна единствено в Алисън.

Имаше любовта на детето. Тя бе проста и открита. На единайсет години детето няма маски. А колко ли има той? — запита се тя, връщайки се пак към Джордан. Колко имам аз? Защо толкова държим да ги носим? Отново огледа равната, еднакво подрязана трева край себе си, идеално подкастрените дръвчета и подредените цветя. Трябва да се махна отгук, помисли си още веднъж. Няма да мога още дълго да понасям тази изрядност.

— Кейси!

Извърна се и видя тичащата насреща ѝ Алисън, следвана на няколко крачки от Джордан.

И след като си замина, мина ѝ през ума, те пак ще разполагат един с друг. Само това ще ми остане.

— Не можахме да те намерим — сграбчи ръката ѝ Алисън и погледна усмихнато нагоре. — Искрахме да дойдеш да плуваш с нас.

Тази най-обикновена молба пробуди верижна реакция от чувства. Те не ти принадлежат, напомни си сама, докато сърцето ѝ политаше към тях. Трябва да престанеш да се преструваш, че са твои. Продължи да се вира в детето, тъй като не желаше да срещне един от проницателните погледи на Джордан.

— Не днес, миличка. Тъкмо отивах да потичам.

— При плуването се използват повече мускули — намеси се Джордан. — А и не се потиш.

Кейси вдигна поглед към него. Видя как очите му незабавно се присвиха и разбра, че той е доловил нещо от настроението ѝ. Не ѝ се искаше да бъде толкова прозрачна.

Усмихна се и леко стисна ръката на Алисън.

— Все пак мисля да потичам. — Обърна се и се стрелна напред.

— Нещо не е наред с Кейси. — Алисън погледна нагоре към чичо си, но той наблюдаваше как Кейси тича към стената, обграждаща имението. — Очите ѝ изглеждаха тъжни.

Джордан сведе поглед към нея. Думите ѝ бяха точно отражение на собствените му мисли.

— Да, наистина.

— Ние ли сме я натъжили, чичо Джордан?

Въпросът го стресна и той вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Кейси изчезва през страничната врата. Ние ли? Силата на чувствата ѝ надминаваше тази на всички други хора, които беше познавал. Следва ли от това, че чувствителността ѝ към болката е също толкова голяма? Джордан тръсна глава. Вероятно търси нещо повече в най-обикновено лошо настроение.

— Всички изпадат понякога в лошо настроение, Алисън — продума на глас. — Дори и Кейси има такова право. — Когато сведе поглед към детето, очите му бяха все така приковани в страничната врата. Джордан я метна през рамо, за да чуе отново смеха ѝ.

— Не ме хвърляй! — разсмя се тя и се задърпа.

— Да те хвърля? — възрази той, сякаш тази мисъл и през ум не му беше минала. Изкачи се по стъпалата към басейна. — Защо мислиш, че ще направя такова нещо?

— Вчера го направи.

— Така ли? — Стрелна с поглед през рамо живия плет и стената. Кейси беше от другата страна. Това предизвика някакво неприятно усещане у него. С усилие отново насочи вниманието си към Алисън. — Мразя да се повтарям. — И той я хвърли във водата.

Час по-късно откри Кейси във всекидневната. Бягането не беше оправило настроението ѝ. Наблюдаваше я как се мести от един прозорец на друг. Усети напрежението ѝ.

— Мислиш как да избягаш?

Кейси рязко се извърна при звука на гласа му.

— Не те чух да влизаш. — Потърси някаква нехайна реплика, която не намери, и отново се обърна. — Промених мнението си — това място не е музей, а мавзолей.

Джордан повдигна едната си вежда и се настани на дивана.

— Защо не ми кажеш какво не е наред, Кейси?

Когато се обърна към него, в очите ѝ припламваха леки гневни искрици. По-лесно бе да изпитва гняв, отколкото отчаяние.

— Как можеш да понасяш всичко това? — извика насреща му. — Не ти ли писва от вечното слънце?

За момент я изгледа внимателно, после се облегна на възглавниците.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че се дразниш от времето?

— Това не е време — поправи го тя. — Времето се променя. — Кейси отметна с две ръце косата от лицето си. Усещаше тъпа, пулсираща болка в основата на врата си.

— Кейси! — Гласът на Джордан звучеше спокойно и кротко. — Седни да си поговорим.

Тя поклати глава. Точно сега никак не ѝ се искаше да бъде спокойна.

— Направо недоумявам — продължи тя, — недоумявам как можеш да пишеш по начина, по който го правиш, когато си се откъснал от всичко.

Той отново повдигна вежди.

— Наистина ли мислиш, че това твърдение е точно? Защото живея в благоприятен климат, значи съм се откъснал?

— Ама че си самодоволен. — Рязко се извърна и се отдалечи, а ръцете ѝ се свиха на юмруци в джобовите. — Седиш си тук, в малкия си стерилен свят, без ни най-малка представа как хората се борят с живота. Не ти се налага да се тревожиш дали хладилникът ти няма да се счупи.

— Пак променяш темата, Кейси! — Джордан се опитваше да не губи търпение.

Тя се обърна и го изгледа. Защо не може да разбере? Защо не може да проумее какво се крие зад всичко това?

— Не всеки може да си лежи на лаврите и да се прилича на слънце.

— О, пак се връщаме към това. — Джордан стана и се приближи до нея. — Защо смяташ парите ми за черна точка в характера?

— Нямам представа колко черни точки имаш в характера си — сопна му се тя. — Възразявам срещу това, че използваш парите си, за да се самоизолираш.

— От твоя гледна точка.

— Добре — кимна тя. — От моята гледна точка, цялата Калифорния е едно безобразие: голф, кожи, партита, джакузи...

— Извинете... — Алисън застана на вратата и се вгледа в двамата. За първи път ги виждаше ядосани. Джордан преглътна

отговора си и се извърна към нея.

— Нещо важно ли е, Алисън? — Тонът му беше спокоен, но не и очите. — С Кейси в момента разискваме нещо.

— Спорим за нещо — поправи го Кейси. — Хората спорят, а и аз никога не повишавам тон по време на разисквания.

— Добре де — кимна ѝ той и отново се извърна към племенницата си. — В момента спорим. Би ли ни оставила за няколко минути да довършим?

Алисън отстъпи крачка назад, но се поколеба.

— И ще си крещите и всичко останало? — Във въпроса ѝ имаше повече любопитство, отколкото загриженост и Джордан едва сдържа усмивката си.

— Да — отвърна ѝ Кейси. Алисън им хвърли един последен, изпитателен поглед и се втурна към стълбите.

Преди отново да се извърне към Кейси, Джордан се разсмя.

— Очевидно е очарована от перспективата за бурен скандал.

— Не е само тя.

Той я изгледа внимателно за момент.

— Да, виждам, че не е. Може би ще ти е приятно да хвърлиш нещо. Винаги действа добре.

— Кое искаш да загубиш? — изстреля в отговор тя, като в същото време ѝ беше ужасно неприятно, че той се владее, а тя не. — Вазата от Минг или кутийката на Фаберже?

— Кейси! — постави ръце на раменете ѝ той. Стига толкова, каза си наум. — Защо не седнеш и не ми кажеш за какво всъщност е всичко това?

— Не ми дръж такъв покровителствен тон, Джордан — измъкна се от него тя, пламнала от гняв. — Майка ти ми е предостатъчна.

Нямаше нищо особено, което да каже по въпроса, тъй като знаеше, че е истина. Но не беше подозирал, че Кейси, по какъвто и да е начин е била засегната от отношението на Биатрис. Може би все още има да учи много неща за Кейси. И може би моментът да ги научи е, когато е ядосана и е свалила гарда.

— Майка ми няма нищо общо с теб и мен, Кейси. — Думите му прозвучаха по-нежно, но не посегна към нея.

— Няма ли? — поклати глава тя. Как е възможно да не забелязва или да не разбира колко ѝ е трудно да се люби е него в тази къща, в

която непрекъснато трябва да понася неодобрение? — Е, в това е едно от дребните ни разногласия. Има и още някои други.

— И те са?

— Не те ли притеснява фактът, че след пет години най-важната мисъл в главата на Алисън ще бъде каква рокля да облече?

— Боже мой, Кейси, за какво ми говориш? — Чувството на безсилие правеше гласа му не по-малко напрегнат от нейния. — Ще ми кажеш ли какъв е смисълът на всичко това?

— Смисълът? — Вече крещеше насреща му, вбесена от невъзможността да изрази собствените си чувства и неговата неспособност да разбере това, което се опитваше да му каже. — Какъв смисъл има, когато ти нямаш абсолютно никаква представа как се чувствам или от какво имам нужда? — Отново тръсна глава тя. — Няма никакъв смисъл, Джордан. Абсолютно никакъв. — След тези думи тя изскочи през вратата към вътрешния двор.

Десет минути по-късно Кейси седеше под един дъб в северния край на поляната и се опитваше да овладее чувствата си. Мразеше да избухва. Всичко, което каза на Джордан, звучеше безсмислено — както за него, така и за самата нея. Справедливостта я принуждаваше да признае, че най-вече страхът я възпираше да изрече онова, което чувстваше в сърцето си. Обичаше го прекалено силно за собствения си душевен покой.

Сърце или разум — кое трябва да послуша? Разумът ѝ казваше, че не трябва да го обича. Той не я обича. Желаете я, нуждае се от нея, може би дори я харесва. Всичко това са слаби, бледи думи в сравнение с любовта. Разумът ѝ припомняше, че между двамата съществуват твърде много основни различия, за да е възможно нещо друго, освен съвсем мимолетна връзка. Разумът говореше, че е време да си припомни за първостепенните си задачи — доктората, работата на разкопките. Време беше да замине и да се заеме отново с тях.

Но сърцето ѝ налагаше своята любов. Беше уловена между двете — сърце и разум — и беше неспособна, може би за първи път в живота си, да вземе ясно решение.

Сгъна краката си и облегна брадичка на коленете. Когато чу, че Джордан сядат до нея, Кейси не помръдна. Имаше нужда от още мъничко време и той, разбирайки това, не каза нищо. Останаха да

седят заедно — близо един до друг, но не толкова близо, че да се докосват. Кейси въздъхна.

— Съжалявам, Джордан.

— За формата, но не и за съдържанието? — отвърна той, като си припомни другия случай, когато му се беше извинила.

Кейси се изсмя леко, но главата ѝ остана подпряна на коленете.

— Не съм съвсем сигурна.

— Мисля, че няма да имам нищо против да ми крещат, ако знаех защо.

— Отдай го на влиянието на луната — промърмори тя, но Джордан пхна ръка под брадичката ѝ и я повдигна.

— Поговори с мен, Кейси. — Тя отвори уста, но той я прекъсна, преди да успее да каже нещо. — Поговори с мен истински — добави внимателно. — Без разни хитри извъртания. Ако не те познавам и не знам какво ти е нужно, то може да се дължи на факта, че правиш всичко възможно, за да не ми позволиш да го разбера.

Очите ѝ бяха безкрайно ясни и сезираха право в неговите.

— Боя се да те пусна по-навътре, отколкото вече съм те допуснала.

Откровеността ѝ го смути. След малко се облегна на дънера на дървото и я привлече до себе си. Може би най-лесният начин да започне да я опознава е чрез миналото ѝ.

— Разкажи ми за дядо си — помоли Джордан. — Алисън каза, че бил лекар.

— За дядо ми? — Кейси остана в ръцете му и се опита да се отпусне. Темата ѝ се струваше достатъчно безопасна. — Живее в Западна Вирджиния — в планините. — Вдигна поглед към подравнената, окосена трева. Не се виждаше никакво камъче. — Работи вече почти петдесет години. Всяка пролет засажда градина със зеленчуци, а през есента цепи от собствените си дърва. През зимата къщата мирише на пушек от дърва. — Затвори очи и се облегна на Джордан, отдавайки се на спомените. — През лятото в сандъчетата по прозорците на кухнята има мушкато.

— Ами родителите ти? — Усети как напрежението се отцежда от нея.

— Бях на осем, когато загинаха. — Кейси отново въздъхна. Всеки път, когато си спомняше за тях, безсмислието на смъртта им се

стovarваше отгоре ѝ. — Бяха заминали заедно за уикенда. Аз останах с дядо. Връщали се да ме вземат, когато някаква кола преминала в тяхното платно и ги ударила челно. Шофьорът бил пиан. Отърва се само със счупена ръка. Те изобщо не се отърваха. — С времето скръбта се беше притъпила, но си оставаше все същата скръб. — Винаги съм се радвала, че поне преди това прекараха онези два дни сами заедно.

Джордан за момент остави тишината да ги обгърне. Започваше да проумява защо толкова бързо беше разбрала Алисън.

— След това при дядо си ли си живяла?

— Да, след първата година.

— Какво стана през първата година?

Кейси се поколеба. Нямаше намерение да навлиза в тези подробности, но отсъствието на настойчивост във въпросите му улесняваше разказа ѝ. Сви рамене и продължи:

— Имах леля — сестра на баща ми. Беше доста по-голяма от него, десет или петнайсет години, струва ми се.

— Живяла си с нея през първата година?

— Онази година живях между нея и дядо ми. Имаше спор за настойническите права. Леля ми се противопоставяше една Уайът да живее в пущинака. Така тя наричаше къщата на дядо ми. Самата тя беше от Джорджтаун, щата Колумбия.

Някакъв спомен се пробуди в него.

— Баща ти Робърт Уайът ли беше?

— Да.

Джордан замълча, докато отделните отломки и парченца се подреждаха по местата си. Семейство Уайът от Джорджтаун — стара и известна фамилия. Пари и политика. Самюъл Уайът трябва да е бил дядо ѝ по бащина линия. Беше спечелил богатството си в банковия бранш, после се беше издигнал до водещ президентски съветник. Робърт Уайът беше най-малкият му син. Двамата по-големи братя бяха получили места в Сената. Сестрата трябва да е Алис Уайът Лонгстрийм, съпруга на конгресмен, посрещнала в дома си множество политици. Много богата, много консервативна фамилия. Доколкото си спомняше, говореше се, че подготвят най-младия син за висш пост във Вашингтон.

Бил е блестящ млад адвокат. В пресата се вдигна голям шум, когато загина. И жена му... Джордан се напрегна да си припомни какво беше чел и чул преди седемнайсет години. Жена му също била юрист. Двамата отворили заедно юридическа кантора — нещо, което семейството му не посрещнало с особен ентузиазъм.

— Спомням си, че четох за злополуката — проговори на глас. — А после нещичко и за делото за настояничество. Майка ми и баща ми го обсъждаха понякога. Тя познава леля ти. Имаше доста публикации.

— Естествено — вдигна едното си рамо Кейси. — Богата политическа фамилия спори за дете с доктор от забутаната провинция. Какво по-добро за пресата?

Джордан долови горчивата нотка, която се прокрадна в нехайно подхвърлените думи.

— Разкажи ми, Кейси.

— Какво има да се разказва? — Искаше да стане, но ръката му я задържаше до себе си. Държеше я нежно, но здраво. — Делата за настояничество са гадни и ужасни за детето, което е замесено.

— И двамата ти родители са били юристи — вметна Джордан. — Със сигурност са били подготвили завещания, в които да посочат законния ти настойник.

— Разбира се — дядо ми. — Кейси поклати глава. Как успяваше само с две-три думи да изтръгне толкова много от нея? Никога и с никого не беше обсъждала този момент от живота си. — Завещанията могат да се оспорват, особено когато разполагаш със страшно много пари и страшно много власт. Тя ме искаше не заради мен самата, а защото името ми беше Уайът. Разбрах го дори още когато бях на осем. Никак не беше трудно. Никога не беше одобрявала майка ми. Родителите ми се запознали като студенти в юридическия университет. Било е едно от онези мигновени влюбвания. Само след две седмици се оженили. Леля ми никога не му прости, че се е оженил за непозната студентка по право, попаднала в Джорджтаунския университет единствено благодарение на стипендията си.

— Каза, че през първата година си живяла между дядо ти и леля ти. Какво имаше предвид?

— Джордан, всичко това беше преди много време...

— Кейси! — прекъсна я той и извърна лицето й към себе си. — Разкажи ми!

Пак се намести на рамото му и затвори очи. Напрежението отново владееше мускулите ѝ.

— Когато леля ми заведе дело, нещата загрубяха. Имаше репортери. Идваха в училище, в къщата на дядо. Леля ми нае детективска агенция, за да докажат, че не се грижи за мен както трябва. Във всеки случай аз много трудно го понасях. Дядо реши, че може да ми е по-лесно, ако поживея за малко при леля ми. Така би могло да се премахне част от напрежението, а и аз може би щях да реша, че искам да живея с нея. Тогава го намразих заради това, че ме отпрати. Помислих, че не ме иска. Изобщо не ми мина през ума, че за него това е най-тежкото нещо, което някога е правил. Бях единственото, което му беше останало от майка ми. — Джордан видя как прокарва пръст по златната халка, която носеше. — Леля ми имаше красива къща в Джорджтаун. На трийсет и пета улица. Беше с високи тавани и във всяка стая имаше камина. Ценни антики и севърски порцелан. Имаше колекция от порцеланови кукли и черен иконом, когото наричаше Лоурънс. — Кейси отново понечи да стане. Трябваше да се движи.

— Не — задържа я до себе си Джордан. — Седни! — Знаеше, че ако стане, ще намери начин да се измъкне и да не му разкаже нищо повече. — Какво стана?

Купи ми муселинени роклички и лачени сандалки и ме показваше навсякъде. Записаха ме в частно училище и ми даваха уроци по пиано. Бяха най-нещастните мигове в живота ми. Още не бях се съвзела от смъртта на родителите си, а леля ми беше много далече от майчинските чувства. Тя искаше един символ — племенница, кротко дете, което да може да облича и да показва на приятелите си. Чичо ми отсъстваше през повечето време. Беше доста приятен, предполагам, но зает със себе си. Или може би не е съвсем точно — имаше много и сериозни задължения. Никой от двамата не можеше да ми даде онова, от което имах нужда, а и аз не можех да им дам това, което търсеха. Задавах неприятни въпроси.

Джордан лекичко се разсмя и я целуна по слепоочието.

— Обзалагам се, че е така.

— Тя искаше да ми наложи калъп, а аз отказвах да вляза в него. Наистина е съвсем просто. Бях заобиколена от красиви неща, които не биваше да пипам. В къщата идваха разни интересни хора, с които не

биваше да разговарям, освен, за да отговарям, когато ме попитат „Да, сър“ или „Не, мадам“. Чувствах се като в клетка.

— Леля ти е оттеглила иска си.

— Трябваша й три месеца, за да разбере, че не може да живее с мен. Каза ми, че ако в мен имало нещо от Уайът, то било скрито много дълбоко и ме изпрати обратно при дядо. Стори ми се, че отново мога да дишам.

Джордан присви очи и отправи поглед над поляната. Оттам, където седяха, можеше да види само горния етаж на къщата. И тук ли се чувства като в клетка? Спомни си как бродеше от прозорец на прозорец във всекидневната. Искаше малко време, за да осмисли нещата, които току-що бе узнал за нея.

— Много си привързана към дядо си — изрече тихо.

— Той беше моята опора, докато растях. И моето хвърчило. — Усмихна се и откъсна стръкче трева. — Той е внимателен, интелигентен мъж, който може да защитава едновременно три гледни точки и да вярва във всяка една. Познава ме, приема ме такава, каквата съм и ме обича. — Сви коленете си и отново опря чело в тях. — Вече е на седемдесет, а не съм си ходила у дома близо година. След три седмици е Коледа. Там ще има сняг и някой ще му даде елха, за да си плати лечението. През целия ден пациентите му ще пристигат в къщата и ще му носят всичко, като се започне от домашен хляб до домашно уиски.

Мисли за заминаване, изведнъж проумя той и усети бързо и неочаквано пробуждане от страх. Загледа се как слънцето се процежда между листата и пада върху косите й. Не още, помисли си Джордан. Не още!

— Кейси — докосна я по косата. — Нямам право да те моля да останеш. Но все пак остани.

Тя въздъхна неуверено. За колко още? — запита се наум. Ще трябва да си отида у дома, докато се съвзема от случилото се, от него. Вдигна глава, готова да изрече онова, което чувстваше, че трябва да бъде изречено.

Очите на Джордан я наблюдаваха. Бяха открити и питащи. Няма да я помоли отново, няма да настоява. Кейси си даде сметка, че няма да му се наложи. Мълчанието му — очите му — го нравеха вместо него.

— Прегърни ме! — отрони тя и протегна ръце към него.

Няма да го напусне, помисли си, докато се притискаше в него. Не и докато има друг избор. Беше се открила пред него, беше му се предложила. Сега не можеше да се отдръпне обратно.

И после той вече я целуваше нежно, без да изисква нищо в ответ. Никога преди това не е бил толкова нежен. Държеше я, сякаш е нещо много крехко. Не, сега няма да го напусне. Сърцето на Кейси притежаваше повече власт над живота ѝ, отколкото разумът. Когато обичаше, тя беше уязвима, а когато беше уязвима, разумът ѝ нямаше думата. Притисна го по-плътено към себе си.

Целувката стана по-дълбока, все още нежна, но същевременно интимна и разтопяваща. Ръката му докосна бузата ѝ, за да помилва кожата. Беше мека — толкова мека — и караше страстта да пулсира бурно в него. Прошепна името ѝ и плъзна устни надолу по шията. Тук се излъчваше топлина и едно усещане, за което вече бе започнал да копнее.

Как може да му дава толкова много и да не иска нищо? Но има нещо, което може да ѝ даде — да даде и на двамата.

— Кейси, в края на седмицата трябва да отида до Ню Йорк. Имам малко работа с издателя си. — Не поясни, че от седмици отлагаше пътуването. — Ела с мен!

— Ню Йорк? — присви очи тя. — Нищо не си споменава досега.

— Така е. Зависеше от напредването на книгата. Кейси! — целуна я отново. Не искаше да му задава въпроси. — Ела с мен. Искам да прекараме известно време сами. Искам нещо повече от няколко часа през нощта. Искам да спя с теб. Искам да се събудя с теб.

Тя също го искаше. Да бъде с него, далече от къщата. Да може напълно свободно да прекара е него нощта. Кейси почувства как част от товара се смъкна от нея.

— Ами Алисън?

— По една случайност днес следобед ме попита дали може да прекара уикенда с нейна съученичка — усмихна се Джордан и отметна една къдрица от бузата ѝ. — Нека го приемем като знак на съдбата, Кейси, и да се възползваме.

— Съдба... — Устните ѝ се разчупиха в усмивка и Джордан видя как тази усмивка накрая стигна и до очите ѝ. — Аз много силно вярвам в съдбата.

ОСМА ГЛАВА

Ню Йорк. Самолетът се приземи под неприятна суграшица, която бързо премина в сняг. Улиците представляваха кишав, хлъзгав безпорядък, задръстен от коли. Тротоарите бяха претъпкани от забързани пешеходци. Нищо не би могло да достави по-голямо удоволствие на Кейси. Нюйоркчани, помисли си тя, вечно бързат. Заради това ги обичаше. А и не познаваше друг град, който повече да цени коледния сезон. Накъдето и да погледнеше, навсякъде имаше украса — елхи, лампички и лъскави гирлянди. И навсякъде имаше Дядо Коледа.

Опита се да попие всичко това, докато пътуваха с таксито от летището към хотела. Сега, застанала на прозореца на спалнята, в която щяха да спят с Джордан, тя притискаше нос към стъклото и продължаваше да се вира навън. Имаше светлини, хора и приглушен шум от движението. Изненада се до каква степен бе зажадняла за гледките и миризмите на човечеството.

Джордан не очакваше тя да прояви такова въодушевление от градския живот. От това, което му бе разказала за детството си, беше помислил, че би предпочела провинциалното уединение. Но тя сякаш не беше на себе си от възторг. Бъбреше през цялото време в таксито, като сочеше едно и се смееше на друго. Всеки би помислил, че за първи път идва в града, но той знаеше, че в началото на есента е прекарала няколко седмици в Манхатън.

— Държиш се, сякаш никога преди не си идвала тук — подхвърли той.

Тя се извърна и му се усмихна. Блясъкът отново беше в очите ѝ. Почти можеше да забрави мъката, която бе съзрял в тях само преди ден-два.

— Чудесно място, нали? Толкова много хора, толкова много живот. И вали сняг. Не знам дали можех да преживея декември, без да видя сняг.

— Затова ли дойде? — приближи се до нея и прокара ръка през косата ѝ. — За да видиш сняг?

— Естествено. — Вдигна лице, за да докосне устните му със своите. — Не мога да се сетя за никаква друга причина. А ти?

— Хрумват ми една-две — промърмори той.

Кейси се изплъзна от ръцете му и тръгна да обикаля стаята.

— Хубаво местенце — прокара пръст по повърхността на скрина. Във въздуха се носеше едва доловимо ухание на ароматен препарат за полиране. — Обикновено не работя в такива места.

— Сега няма да работим.

— Не? — изгледа го през рамо тя.

— Едно парти, няколко срещи... — Отново се приближи до нея и я завъртя, така че да бъде изцяло с лице към него. — Бих могъл да пропусна партито и да уредя срещите по телефона, ако работата беше единствената цел на пътуването ни.

— Знам, че го направи заради мен, Джордан — покри ръцете му със своите. — И съм ти благодарна.

— Направих го и заради себе си — привлече я в обятията си. Какво прави с него тя? Познава я едва от два месеца, а ето че вече се превръща в най-важното нещо в живота му.

— Наистина ли сме сами? — прошепна Кейси. Усещаше как цялата се изпълва с облекчение. — Боже, наистина ли сме сами?

— Сами сме — потвърди той и привлече устните ѝ към своите.

— След колко време е онова парти? — Смъкна сакото от раменете му и се зае с ризата.

— След около час. — Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ.

— Я ми кажи... — Захапа лекичко устната му и усети как трепна в ответ. — Как смяташ, да закъснееш невъзпитано ли е, или модно?

— Невъзпитано. — Пръстите му се спуснаха да разкопчат тънкото коланче, което тя носеше. — Много невъзпитано.

— Тогава да бъдем невъзпитани, Джордан. — Разтвори ризата му и тежко въздъхна, когато ръцете ѝ се обвиха около него. — Да бъдем ужасно невъзпитани.

След като се озоваха голи в леглото, той не пожела да бърза. Сега имаха време да се любят бавно. Кейси потъна в някаква мъгла от удоволствие. Където я докоснеше, тя пламваше. Където я целунеше, тя закопняваше. Джордан внимаваше ръцете му да я докосват нежно,

спомняйки си белезите, които беше оставил преди. Енергията и страстта й лесно го подвеждаха.

Кожата й беше гладка и бледа, с едва забележимо отбелязан бански. Макар че прекарваше доста от свободните си часове навън, не хващаше лесно загар. Виждаше как контрастира бронзовият цвят на ръката му върху млечната белота на гърдите й. Допря устни до едната и чу тихото й стенание. Беше по-чувствителна от всяка друга жена, която бе познавал. В нея нямаше задръжки. Тя обичаше свободно.

Много внимателно пое зърното й между зъбите и я усети как се извива под него, рязко преминавайки от доволство към страст. Използва езика си, за да я задържи цялата трептяща, докато остана напълно бездиханна. Пръстите й се забиваха в раменете му. Шепотът й го подканяше да побърза. Но той, без изобщо да бърза, се премести към другата гърда.

— Джордан... — Едва успяваше да шепне, заливана от вълните на желанието. — Желая те сега...

— Много бързо — прокара устни по гърдния й кош той. — Твърде много бързаш.

Устните му не спираха и тя продължаваше да тръпне. Пъхна пръстите си в нея и така предизвика мощен оргазъм.

Делириум. Кейси разбираше, че е преминала всякаква граница на разума. Удоволствието не можеше да даде нищо повече, страстта не можеше да изцеди друго от нея. И въпреки това той продължаваше да я възбужда. Всяка клетка от тялото й бе оживяла и вибрираше. Желаяше го почти панически и се вкопчи в него в стремежа си и той да изпита същото нетърпение като нея. Ръцете му я изпепеляваха и я караха да трепти.

После устните му отново се впиха в нейните — жадни и нетърпеливи. Премести ги върху гърлото й, а зъбите му се забиваха в кожата. Беше забравил обещанието си да бъде внимателен. Беше забравил всичко, освен усещането за слабото й, гъвкаво тяло под своето — и собственото си ненаситно желание.

Страстта възпламени страст и той проникна в нея. Вече не беше време за бавно обладаване.

Джордан реши, че с течение на времето изобщо не започва да привиква с Кейси, а напротив — тя все повече го удивлява.

Еlegantната сграда с изглед към Сентръл Парк беше претъпкана с хора от света на книгите: писатели, редактори, литературни агенти и представители на издателствата. Но тя беше в центъра на всичко това. Другите жени искряха от бижута, диаманти, сапфири и смарагди. Тя обаче нямаше нужда от това.

Седеше на облегалката на едно кресло, отпиваше шампанско и се смееше със Саймън Джърмейн, директора на една от водещите издателски къщи в страната. Дж. Р. Ричърдс надничаше през рамото ѝ. Беше някъде над четиридесетте, с поредица от романи, станали бестселъри и почти всичките успешно преработени в сценарии за киното. До нея пък седеше Агнес Грийнфилд, един от най-безпощадните агенти в бизнеса. От десет години представляваше Джордан и сега за първи път я виждаше да се смее. Можеше да се усмихва, да ръмжи, но не и да се смее. Докато я наблюдаваше, Кейси постави ръка на рамото на Джърмейн и му каза нещо, което го накара да отметне глава и да се изсмее гръмко.

Кейси вдигна очи и откри тези на Джордан сред множеството. Бавно се усмихна, докато поднасяше чашата си за поредна глътка. Острието на желанието го прониза целия и едва не го накара да се изправи на крака. Как го прави? — запита се изумен. Как може да пробужда такова желание у мен, когато още горя, след като съм я любил? Кога ще се наситя? Отхвърли този въпрос и се запита след колко ли време ще са в състояние да се измъкнат, за да може отново да я има само за себе си.

— Разрастващото се разцепление между елитарната и популярната литература направи така, че за средностатистическия човек е трудно да се наслади на лекото, забавно четиво, без да се чувства гузен.

Кейси вдигна вежди към Дж. Р., докато Джордан се приближаваше към тях.

— Изчела съм всичките ви романи и съвестта ми е чиста. — Отпи от шампанското си и се усмихна на Джордан.

На Дж. Р. му беше нужно известно време, преди да се разсмее.

— Мисля, че току-що ме поставиха на място. Изкушавам се и аз да заработя със сътрудник, Джордан, стига да мога да открива такъв партньор.

— Опитвам се да убедя Кейси, че трябва да напише своя собствена книга. — Джърмейн с лекота преглътна чистия скок. Имаше широко червендалесто лице със сиви мустачки над горната устна. Кейси си помисли, че прилича на един водещ на детско телевизионно предаване, което си спомняше от юношеските си години.

— Много ти благодаря, Саймън — отметна къдрите зад ушите си Кейси и кръстоса крака. — Но винаги съм смятала, че да бъдеш писател, означава да боравиш пестеливо с думите, а аз ги ползвам твърде разточително.

— Дяволски добре го каза, Кейси — потупа я дружески по коляното той и тя забеляза как Джордан леко повдигна вежда. — Имам си редактори, за да се оправят с излишъка.

— А и съм много темпераментна. — Кейси допи шампанското си и незабавно получи нова чаша. — Благодаря — усмихна се дружелюбно към Дж. Р.

— Че кой писател не е? — изпухтя Джърмейн и измъкна дебела пура. — Ти темпераментен ли си, Джордан?

— Периодично.

— С мен е трудно да се работи през цялото време, което поне ме прави предсказуема — вметна Кейси.

— Единственото, което установих, че не си, това е предсказуемо — вдигна своята чаша с шампанско Джордан.

— Съвършеният комплимент. Ей там има някакъв фантастичен на вид хайвер, Джордан. Няма да се почувствам доволна, ако не се натъпча.

Двамата прекосиха стаята до пищно подредения бюфет. Изглежда я, докато трупахе хайвер от белуга върху тънка солена бисквитка.

— Изглежда, двамата с Джърмейн добре се спогаждате.

— Сладък е — отвърна с пълна уста Кейси и вече посягаше към друга бисквитка. — Божичко, умирам от глад. Даваш ли си сметка кое време е сега според часа на западното крайбрежие? Ядохме ли в самолета? Никога не мога да си спомня какво е ставало на височина над десет хиляди метра.

— Сладък ли? — повтори Джордан, пропускайки останалото. Прилагателното, употребено за Джърмейн, беше достатъчно, за да задържи вниманието му. — Не мога да си спомня някой да го е описвал по този начин преди.

— О, чувала съм разните истории. — Кейси се зае да издирва нещо друго и откри купа със заледени коктейлни скариди. Божествено! — измърмори тя и набоде една със специалната клечица. — Говори се, че е жилав като стара кожа и зъл като изгладняло куче. Какво е това? — посочи към друг поднос.

— Телешки език.

— Него просто ще го прескочим — реши Кейси и си взе нова скарида. — Харесва ми.

— Очевидно чувството е взаимно.

Тя се усмихна и замълча, колкото да отпие малко шампанско.

— Почувства се засегнат, когато той постави ръка на коляното ми. Ужасно си готин, като се стегнеш и се държиш като пуритан, Джордан. Ще се почувстваш ли адски притеснен, ако те целуна точно сега?

Предизвикваше го и той го разбра. Улови я решително с ръка през врата и я привлече към себе си. Очите ѝ му се усмихваха, преди да я целуне дълго и страстно. Ухаеше на силните, екзотични аромати от бюфета. Когато я отдръпна, тя продължаваше да се усмихва.

— Хайверът е хубав, а?

— Изглежда, много ми се услажда. — Извърна се и си намаза щедро нова бисквитка. — Хапни си още малко — подкани го с усмивка. — Аз направо не мога да му се наситя.

Джордан отхапа от бисквитката, която поднасяше към устните му.

— Искам да те измъкна отук — каза ѝ съвсем тихо. — Искам те насаме, където ще мога да съблека тези неща от теб едно по едно.

— Интересно предложение — прошепна Кейси и докосна с пръст вратовръзката му. — На мен позволено ли ми е да направя същото с теб?

— Задължително.

— Джордан! — Към тях се носеше някаква жена — едра, към четиридесетте, безсрамно руса и разголена. Кейси разрови складираната в паметта си информация и извади вестникарска снимка на Серена Нюпорт, преуспяваща писателка, чиито романи гъмжаха от авантюри и секс. Серена бурно разцелува Джордан и по двете бузи. — Не се появяваш много често по тези места — оплака се тя. — Обичам да ме виждат с мъже от класа.

— Серена! Радвам се да те видя.

— А това кой е? — огледа изпитателно Кейси. — Мили Боже, тънка като вейка и определено зашеметяваща. Ако се задържа твърде дълго наоколо, накрая ще заприличам на някой слон албинос. Писателка ли си, скъпа? И кой ти боядисва косата?

— Само почитател, мис Нюпорт, и съм такава по рождение.

— Боже, това е отвратително! — Опря ръка на широкия си ханш и поклати глава. — Не става дума, че си почитател, скъпа, а за косата. По рождение? Ужасяващо несправедливо. И чий почитател си, на Джордан или мой?

— И на двамата. — Кейси я харесваше все повече с всяка изминала минута.

Серена се изсмя с един къс и гръмогласен изстрел.

— Това е твърде необичайно. Не са много хората, които четат едновременно „Пълно въздържание“ и „Победа на страстта“, нали така, Джордан?

— Кейси е необичайна, Серена. Запознайте се — Серена Нюпорт, Кейси Уайът.

— И с какво се занимаваш? Знам! — вдигна ръка, преди Кейси да успее да проговори. — Не ми казвай — демонстрираш модели.

— Модели на какво? — попита Кейси развеселена.

— На дрехи. Или не, актриса — заяви тя, променила решението си. — Имаш много изразително лице.

— Благодаря, но не играя професионално. Само при ежедневните си срещи.

— И остроумна при това — промърмори Серена. — Нали не си агентка, която се опитва да отмъкне Джордан от Агнес?

— Не, ако ми е мил животът — отвърна Кейси.

— Добре, скъпа, смаяна съм и напълно изумена. — Серена махна на един преминаващ сервитьор и грабна чаша шампанско. По пръстите на ръцете ѝ искряха скъпоценни камъни, а ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено. — Каква си?

— Антрополог.

— Шегуваш се! — Серена погледна към Джордан за потвърждение. — Шегува ли се?

— Нямахте да питаш, ако ѝ зададеш някой въпрос относно племенните ритуали на сиуксите — отвърна Джордан и допи чашата

си.

— Не думай! — възкликна Серена.

— Кейси ми сътрудничи по една книга.

— Хм... — Отпи здрава глътка шампанско. — Да не би случайно да знаеш нещо интересно за алгонкините, а, скъпа?

— Първоначално били племе от Северна Америка, което през седемнайсети век било прогонено от ирокезите. Повечето намерили нови поселения в Квебек и Онтарио — изрецитира Кейси.

— Съдба! — възкликна Серена и я сграбчи за рамото. — Вярваш ли в съдбата, скъпа?

Кейси стрелна с очи Джордан и се усмихна.

— Ако трябва да съм искрена, да.

— Току-що започнах нова книга. През първата половина действието се развива в Англия, но през втората моят останал вече без пукната пара аристократ заминава за колонии. Той е почти мъртъв от глад и от умора, когато попада на група алгонкини. Нали няма да го скалпират, или да му сторят някакво друго такова отвратително нещо, а?

Кейси се усмихна.

— Много от алгонкините били приятелски настроени към белите заселници за определен период. Зависи за кое племе става дума. Въпреки това...

— Идеално! Прекрасно! — Серена пхна ръката на Кейси под мощната си мишница. — Отмъквам я за един час, Джордан. Твърде е хубаво, за да го пропусна. Ти си пийни още шампанско — потупа го майчински по бузата тя. — Ще ти я пратя обратно, след като приключа.

Кейси погледна през рамо и сви рамене, докато я отвеждаха.

— За първи път ми се случва — каза по-късно Кейси — да срещна човек, който да успее да ме наддума. — Облегна се на задната седалка на таксито, сгъшена в извивката на рамото му. — Чувствам се порядъчно посрамена.

— Сериозно се замислих дали да не я удуша след първия час. — Беше близо и уханието на косата ѝ го заливаше. Беше топла и малко съннена, малко развеселена от шампанското. Желаше я. — Възползва се от теб в продължение на цели два часа и десет минути.

Кейси се разсмя тихичко.

— Тя е чудесен човек.

— И аз винаги така съм смятал, но до тази вечер.

— Много те обича — вдигна усмихнато поглед към него Кейси.
— Каза ми, че си великолепен писател, прекрасен мъж, особено когато забравиш да се държиш любезно. — Отново се разсмя, като видя учуденото му изражение. — Трябваше да се съглася с нея.

— Ако книгите на Серена могат да служат за барометър, тя предпочита по-земен тип мъже.

— О, Джордан, ужасно ми харесва, когато се правиш на важен.
— Леко го гризна по ухото. — Защо не ме целунеш пак така, както го направи там? Беше малко мъжкарско и господарско.

— Дявол да те вземе, Кейси! — Смееше се, докато притискаше устни в нейните.

— Мм, продължавай да ме ругаеш и ще бъда твоя — измърка тя.

— Внимавай — предупреди я той, чувствайки как страстта му се разгаря въпреки закачките ѝ. — Търпението ми се изчерпа още преди час.

Кейси отново се изсмя и положи замаяната си глава на рамото му.

— „И той изгаряше по нея, изгаряше с нажежена до бяло страст, която само тя можеше да утоли.“ — Въздъхна и се сгуши в него. — Серена Нюпорт, „Жената от Честърфийлд“.

Не е само развеселена от шампанското, изведнъж осъзна Джордан, доста здраво е пийнала.

— Кейси, ти си фиркана — изрече развеселено на глас.

— Добре казано — съгласи се тя. — Вие, писателите, умеете да си служите с думите. — Повдигна устни точно под неговите. — Ще се възползваш ли от състоянието ми?

— Абсолютно.

— О, хубаво — обви ръце около врата му. — Започни веднага.

Таксито спря пред хотела и Джордан се освободи.

— Защо първо да не платя на шофьора?

— Подробности. — Кейси стъпи на тротоара с помощта на портiera. Хладният въздух, все още примесен с мирис на сняг, охлади лицето ѝ, но с нищо не помогна да се проясни главата ѝ. — Джордан! — пхна ръка в неговата, когато я настигна. — Изведнъж се сетих за нещо, което каза в таксито за барометъра на Серена. Означава ли това, че си чел книгите ѝ?

— Разбира се, че съм чел книгите ѝ — задържа я, докато влизаха през вратата и прекосяваха фоайето. — Това изненадва ли те?

— Направо съм смаяна!

— Смайващо е, че изобщо можеш да се държиш на краката си — отвърна той и натисна копчето за асансьора.

— Ама, Джордан, много ми е трудно да си те представя как четеш „Жената от Честърфийлд“! — Кейси се остави да я вмъкнат в асансьора.

— Защо? — натисна бутона за техния етаж и после я притегли в ръцете си. — Ако трябва да цитирам Джърмейн, Серена измисля дяволски истории.

После започна да я целува с припряна и нетърпелива страст, която я накара да загуби почва под краката си. И без шампанското щеше да ѝ се завие свят. Когато ръката му се плъзна по гърба ѝ, усети хладната коприна върху кожата си. Възбудата бавно се разпалваше в нея, докато накрая остана напълно покорна в ръцете му. Подклажданата от виното страст се разпалваше от докосването му. Усети меките ѝ устните под своите и езикът му проникна навътре, за да потърси нейния. В слабините ѝ пулсираше желание, а главата ѝ напълно се замая. Едновременно се олюля, стана ѝ горещо и сякаш отплува. Не можеше повече да се притиска в него, просто се размекна като восък при първата си пълна капитулация.

— Божичко, Кейси, никога не съм си мислил, че един асансьор може да се движи толкова бавно. — Зарови лице в косите ѝ и се опита да призове обратно собствения си здрав разум. Беше толкова отпусната, така изцяло отдадена на желанието си да я люби. Почувства се невероятно силен. Досега не беше разбрал, че дори и слабостта ѝ ще му подейства възбуждащо, след като именно силата го бе привличала у нея.

Вратата на асансьора се отвори и той я изведе навън в коридора.

— Джордан! — Кейси отново се обърна към него и се облегна с вдигнато нагоре лице. Очите ѝ бяха замъглени, но усмивката ѝ се отразяваше в тях.

— Какво?

— Спомняш ли си какво направи Честърфийлд с Мелани в осма глава, точно преди корабът да бъде нападнат от британската фрегата.

Той се усмихна.

— Случайно си спомням. Защо?

— Ами — отново обви ръце около врата му тя — чудех се... от чисто научен интерес, дали художествената измислица може да се реализира на практика. Смятам да напиша материал по въпроса.

— И искаш аз да ти помогна да изпробваш теорията си?

— Точно така — прокара ръка през косата му. — Имаш ли нещо против?

— В интерес на науката, бих могъл да се съглася — вдигна я на ръце. — Не започваше ли с нещо такова? — Пъхна ключа в ключалката и я внесе вътре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя още спеше, когато Джордан се събуди. Незабавно усети топлината ѝ и лекото гъделичкане на косите ѝ по рамото му. Стаята все още тънеше в сумрак с дръпнатите тежки завеси на прозорците, но бързият поглед към часовника му даде да разбере, че вече е утро. Имаше уговорена среща точно след час. Въздъхна и сведе поглед към Кейси.

Не познаваше друг човек, който да спи толкова дълбоко. Отметна косата от челото ѝ, а тя дори не помръдна.

Спомни си изминалата нощ — сънливата чувственост, дрезгавия смях, натезжалите клепачи. Ако беше човек с повече въображение, би си помислил, че е вещица. В нея имаше нещо нетленно. Всеки път, когато сметнеше, че има власт над нея, установяваше, че е в плен на нейната власт.

Но сега, докато спеше, приличаше на всяка друга жена. Сега беше просто жена, заспала след нощ, прекарана с шампанско и секс. Тогава как се получава така, питаше се Джордан, че все още го вълнува? Заспала, не може да го облъчва с безумния си чар или да мята онези погледи, които едновременно го приканват и предизвикват. И все пак го привлича, дори както си лежи ей така. Надвеси устни над нейните.

Целувката на Джордан беше съвсем внимателна и Кейси не помръдна. Беше го искал — да се пробужда до нея. Да я събужда. Устните ѝ бяха толкова меки, струваше му се, че може да потъне в тях. Прошепна името ѝ и отново я целуна. Лицето ѝ изглеждаше бледо без грим, а на носа ѝ имаше съзвездие от няколко лунички. Целуна я по бузата и ръката му потърси гърдите ѝ. Кейси не се събуди, не се размърда, а само лекичко въздъхна в съня си. Намери с устни пулсиращата вена на гърлото ѝ и усети спокойните ѝ удари. Неговите вече започваха да се учестяват.

Милваше я нежно, усещайки как страстта му се разгаря. Познал омаята на притежанието, той прокара ръка по цялата ѝ дължина.

Кожата по вътрешната страна на бедрата ѝ беше мека като кадифе. Простена, разтърсен от силата, с която я желаше.

Поднесе устни към ухото ѝ, към слепоочието, после обратно към устните ѝ, за да ги разтвори настойчиво. Отговорът ѝ се забави, докато я изтръгваше от съня, после устните ѝ се раздвижиха под неговите с тих стон. Сърцето ѝ внезапно заби учестено под ръката му. Проникна в нея, преди още да се е събудила напълно, като я увлече в страст не по-малко безумна от своята.

Отново се беше сгушила в него, здраво притиснала ръце и положила глава на вече любимото си място в извивката на рамото. Въздъхна и го целуна там, където устните ѝ най-лесно можеха да достигнат.

— Добро утро — отрони щастлива.

Пробуждаше у него нещо примитивно, с което не беше сигурен, че се чувства много удобно. Никога не беше изпитвал такава силна страст, каквато тя успяваше да изтръгне от него. Смехът в гласа ѝ беше неустоим.

— Добро утро. Как се чувстваш?

— Мм, чудесно — гушна се по-плътно. — А ти?

— Отлично, но аз не залитах снощи. — Отдръпна се съвсем мъничко, точно колкото да може да я вижда. Погледът ѝ беше бистър. Когато устните ѝ се усмигнаха, трапчинката в ъгълчето се появи отново. — Нямах ли махмурлук? Би могло да се очаква.

Никога нямам махмурлук — целуна го лекичко Кейси. — Отказвам да повярвам в съществуването му. — Претърколи се, докато се озова отгоре, подпряна на гърдите му. — Даваш ли си сметка колко неприятности могат да бъдат спестени, ако просто не вярваме в съществуването им? — погледна го отвисоко тя.

— Интересна теория.

— Имам десетки такива.

— Забелязах — усмигна се и прокара пръст по бузата ѝ. — Теорията ти от снощи беше особено интересна.

Кейси се разсмя и отпусна чело върху гърдите му.

— Получи се.

— Прекрасно.

— Ще кажем ли на Серена? — Вдигна глава и очите ѝ блеснаха закачливо.

— Мисля, че не. — Отново го целуна.

— Спомняш ли си как веднъж ти казах, че имаш страхотно тяло?

— Да, спомням си, че тогава останах изненадан. Но и тогава все още не те познавах.

Кейси простена, докато ръцете му се спускаха към хълбоците ѝ.

— Все още мисля така — положи лице на гърдите му. Усещаше в себе си някакво доволство, което никога преди не беше изпитвала. — Днес имаш срещи, нали?

— Да, едната е след... — Вдигна ръка, за да погледне часовника си — ...след около половин час. Ще закъснея.

— Ако бяхме на Фиджи — пророни замечтано, — можехме да си останем цял ден така и нямаше да ти е нужен часовник.

— Ако бяхме на Фиджи — отвърна той, — нямаше да имаш твоя сняг.

Кейси отново въздъхна и затвори очи.

— Толкова си логичен, Джордан. Това е едно от нещата, които най-много обичам в теб.

Той не каза нищо. Не беше споменавала, че го обича от първия ден, когато изповяда любовта си. Искаше да го чуе отново, за да може да изследва собствената си реакция. Усети я как пак се унася в сън.

— Не ми е приятно да те оставя сама — прошепна той.

— Там навън има милиони хора — прозя се и се намести по-добре тя. — Изобщо няма да съм сама.

— Предпочитам да съм с теб.

— Не се тревожи за мен, Джордан. Ще потърся някаква спортна риза и джинси за Алисън. Нещо евтино и обикновено, което да може да си облича.

— За да прави кални скулптури? — Усети как усмивката отново намира на устните му.

— Хм — усмихна се тя при спомена за израза на лицето му първия път, когато ги бе видял, целите в кал. — А искам и да видя всички коледни украси. Ще си прекарам много по-забавно от теб.

— Можеш ли да намериш пролука в натоварената си програма, за да се срещнем за обяд?

— Хм, може би. Къде?

— Ти къде искаш? — Знаеше, че вече трябваше да е станал и да се облича, но му беше невъзможно да помръдне.

— „Раджа“ — сънено изрече тя. — Западна четиридесет и осма улица.

— В два часа тогава.

— О кей. Взех ли си часовника? — попита го.

— Никога не съм те виждал да носиш.

— Държа го в чантата си, за да не ме притеснява.

Целуна я по главата.

— Трябва да ставам. Ако остана още малко, ще поискам отново да те любя.

Кейси вдигна лице с полузатворени клепачи.

— Обещавах ли?

Той я привлече обратно към себе си.

— Двадесет минути закъснение. — Агнес строго изглежда часовника си. — Това не е в стила ти, Джордан.

— Извинявай, Агнес — настани се в черния кожен фотьойл той. Тя седна зад двуметровото бюро. Беше отрупано с ръкописи и документи. Джордан винаги бе смятал, че седнала зад това бюро, Агнес прилича на генерал, командващ битка.

— Добре. — Забеляза веселите искрици в очите му и се облегна назад, като потупваше с молив по устните си. — Надявам се, че си е заслужавало.

Джордан повдигна вежда и замълча. Агнес и не очакваше друго. Никога не беше успяла да го подмами. Много уравновесен характер, помисли си не за първи път тя. Спомни си жизнерадостната жена, която беше довел със себе си предната вечер. Интересна комбинация.

— Относно сътрудничката ти — започна Агнес, отмествайки някакви документи. — Наистина ли е толкова добра, колкото те уверявах?

— По-добра — отвърна той.

— Значи парите не са похарчени напразно — кимна тя.

— Искам да има процент от възнаграждението за нея.

— Процент от възнаграждението? — намръщи се Агнес и се размърда на стола. — Взех я на твърд договор.

— Ще трябва да вземе и процент — облегна се назад Джордан и кръстоса пръсти.

— Джордан, хонорарът, който й плащаш, е много щедър. — Гласът ѝ звучеше търпеливо. — Личният ти живот е едно, но бизнесът си е бизнес.

— Това е бизнес — възрази той. Тонът на Джордан също беше търпелив, но и решителен. Агнес познаваше тези нотки и потисна въздишката си. Освен че беше спокоен и предпазлив, той беше и твърдоглав, и тя го знаеше. — Когато писахме предварителното споразумение, изобщо не съм подозирал, че ще мога да извлека толкова много от нея. Книгата е почти толкова нейна, колкото и моя, Агнес. Има право да получи от печалбата.

— Етичност — въздъхна Агнес. — Толкова си коректен, Джордан.

— Ти също, Агнес — усмихна ѝ се той. — Иначе нямаше да си мой агент.

Тя само сви рамене.

— Какъв процент имаш предвид?

Кейси си пробиваше път през Гимбъл и се наслаждаваше на всяка минута от времето си. Попадна на разпродажба и сега в пазарската ѝ чанта бяха натъпкани три спортни ризи и два чифта дънки. Пазаруването беше нещо, с което рядко се занимаваше, но когато се захванеше, го вършеше със страст. Можеше да похарчи триста долара за някоя рокля, без да ѝ мигне окото, и да се пазари яростно за някой пуловер от пет долара. Провираше се сред тълпата и щастлива се впускаше в отделни сделки, докато обикаляше от магазин в магазин.

Докато минаваше покрай някаква витрина, зърна малък калаен еднорог и се втурна в магазина, за да се спазари за исканата цена. Присвиване от глад ѝ напомни за времето и тя зарови в чантата си за часовника.

— Шест и двайсет и седем — промърмори, като го гледаше навъсено. — Не ми се вярва. — Пъкна го обратно и се усмихна на продавача, който опаковаше еднорога ѝ. — Знаете ли колко е часът?

— Два без десет — с усмивка отвърна той.

Решавайки, че ще може да измине двайсетина пресечки за десет минути в лек бяг, тя взе разстоянието, без да спира такси. Когато

пристигна в „Раджа“, страните ѝ бяха пламнали, а очите ѝ искряха. Прекоси изисканото фоайе и влезе вътре.

Топлината я облъкна приятно. Подейства ѝ чудесно след щипещия студ навън и тя смъкна ръкавиците си, за да ги напъха в чантата.

— Мадам?

Насочи усмивката си към салонния управител.

— Джордан Тейлър.

— Господин Тейлър току-що пристигна — поклони ѝ се той. — Насам, моля.

След три часа пазаруване и без никаква закуска преди това, беше изгладняла като вълк. Джордан я видя да се приближава и стана.

— Привет! — Целуна го, после му позволи да ѝ помогне да съблече палтото си.

— Намеренията ти за пазаруването са били сериозни, както виждам — подхвърли той, като надзърна в чантата, преди да я пъкне под масата.

— Ужасно сериозни — съгласи се тя и прие предложението. — Купих ти подарък. Можеш да го получиш, след като видиш менюто. Умирам от глад.

— Малко вино първо? — Даде поръчката си на застаналия до него сервитьор, докато Кейси беше скрила лицето си зад менюто.

— Раци „Гоа“ винаги вървят. Както и „Барра Кабаб“. — Остави менюто и се усмихна. — Мисля да взема и двете. Пазаруването ми отваря апетита.

— Изглежда, всичко ти действа така — иронично подхвърли Джордан. Взе ръката ѝ, защото изпитваше нужда да я докосне. — Наблюдавал съм те как се храниш. Направо изумително! — поднесе ръката ѝ към устните си. — Наистина ли ми купи подарък?

— Да. В чантата при ризите на Алисън е. — Кейси се мушна отдолу и разрови багажа, за да измъкне кутийката. — Можеш да я отвориш, ако обещаеш, че след това веднага ще поръчаш.

— Дадено. — Вдигна капака на кутията и откри еднорога.

— Това е за късмет — поясни Кейси, докато сервитьорът им поднасяше виното. — Човек не може да сгреша с еднорог. За малко да ти купя лепенка за колата с нецензурен надпис, но реших, че няма да стои много добре на мерцедеса ти.

— Кейси! — Трогнат, той отново докосна ръката ѝ. — Ти си невероятно мила. — Опита виното и кимна на сервитьора. — Дамата би желала раци Гоа и „Барра Кабаб“, а аз ще поръчам риба къри.

— Колко си гладен? — попита го тя, след като сервитьорът се оттегли.

— Достатъчно, защо?

— Чудех се дали ще мога да хапна от рибата ти. — Кейси се усмихна, когато той се разсмя и пъкна малката кутийка в джоба си.

— Значи купи еднорог за мен и ризи за Алисън. Взе ли нещо и за себе си?

— Не. — Отметна косата от лицето си, после опря лакти на масата и облегна брадичка на ръцете си. — В магазина, от който взех еднорога, имаше едни обеци — лъскави малки висулки от гравирано злато, но не пожелаха да се спазарят. А аз бях в настроение за пазарлък. Пък и огладнях. — Усмихна се и посегна към чашата с вино. — Как мина срещата ти?

— Добре. — Беше обмислял да ѝ каже за процента от възнаграждението, но после се отказа. Би могла да възрази, като изтъкне аргументите на Агнес за първоначалното им споразумение, пък и без това не желаше работата да се намесва във времето, което щяха да прекарат заедно. Оставаше им само една нощ. — Имам още една в четири часа с Джърмейн. Вероятно ще ме помоли да използвам влиянието си, за да те убедя да напишеш онази книга.

Кейси се засмя и тръсна глава.

— Мисля, че писането е по-безопасно в твоите ръце. Но му предай най-сърдечните ми поздравии.

— Какво искаш да правим довечера? — Поставиха панерче с хляб пред тях и Кейси незабавно посегна с ръка. — Би ли искала да отидем на театър?

— Мм, някакъв мюзикъл. — Намаза щедро хляба с масло и му предложи. Джордан поклати глава и се усмихна, като я видя как отхапва голяма хапка. — Нещо много бляскаво и с щастлив край.

— Значи ще се видим в хотела в шест?

Кейси кимна и посегна за още хляб.

— О кей. — Присви очи, докато пресмяташе времето от шест до началото на вечерните представления, после се усмихна над ръба на чашата. — По-добре да планираме късна вечеря.

Кейси сънуваше. Сънят ѝ беше познат, твърде познат, и съзнанието ѝ се бореше да го отхвърли, преди да я е завладял. Беше сама, внезапно спусната с малка лодка в едно чисто бяло море. Знаеше какво ще последва и се опита да отблъсне картината. Но не беше достатъчно силна.

Лодката започна да се поклаща, докато вятърът се надигаше, но тя нямаше нито платна, нито весла, за да я направлява. Водата се простираше докъдето погледът ѝ достигаше. Не можеше да доплува до суша. Беше изгубена, самотна и уплашена. Беше само едно дете.

Когато видя кораба да се приближава, тя извика към него и се изпълни с облекчение. Дядо ѝ стоеше на кърмата и като вдигна ръка, хвърли към нея спасително въже. Преди да успее да го улови, от дясната ѝ страна доплува друг кораб. Вълната, образувана от двата кораба разлюля опасно малката ѝ лодчица. Водата заля лицето ѝ и скоро стигна до глезените ѝ. Беше заклещена по средата, докато всеки от корабите се опитваше да я изтегли на борда си.

Не можеше да стигне до спасителното въже на дядо си. Вълните я подхвърляха из лодката, докато започна да пищи от отчаяние и да го моли да дойде да я вземе. Той поклати глава и издърпа въжето. Вълнението я притегли по-близо до втория кораб. А вълните ставаха все по-високи. Водата се затваряше над главата ѝ, оставяйки я без въздух и светлина.

— Не!

Изправи се в леглото, покрила лицето си с ръце.

— Кейси! — Викът ѝ беше изтръгнал Джордан от съня. Протегна се към нея и я усети студена и зъзнеща. — Какво става? Какво ти е?

— Само сънувам — опита се да се овладее. — Добре съм, няма нищо.

Гласът ѝ трепереше със същата сила, както и тялото. Въпреки съпротивата ѝ Джордан я притегли към себе си.

— Не си добре. Замръзнала си. Сгуши се в мен.

Искаше да направи както ѝ казва, но се боеше. Вече и без това твърде много зависеше от него. Беше се справяла със съня си преди, ще трябва да се справи и сега.

— Не, добре съм.

Гласът ѝ стана по-остър, докато се изтръгваше от ръцете му. Измъкна се от леглото и облече халата. Когато Джордан светна нощната лампа, тя започна да търси цигарите си. Наблюдаваше я, докато на свой ред посягаше към халата си. По лицето ѝ нямаше капчица цвят, а очите ѝ бяха потъмнели от ужас. Трепереше от глава до пети и дишането ѝ все още беше несигурно.

Намери цигарите и с треперещи пръсти се опита да извади една.

— Аз съм учен, знам какво представлява сънят. — За момент затули устата си с ръка, сама усетила треперенето в гласа си. Зъбите ѝ тракаха. — Поредица от усещания, картини или мисли, които преминават през съзнанието на спящия индивид. Той не е истински. — Взе запалката на Джордан, но ръцете ѝ трепераха.

Той спокойно се приближи, взе цигарата и запалката от ръцете ѝ и ги остави обратно на масата.

— Кейси! — постави ръце на раменете ѝ, усещайки я как потръпва конвулсивно под дланите му. — Престани! Дай да ти помогна!

— След минутка ще се оправя. — Цялата се напрегна, когато отново я притегли към себе си. — Моля те, Джордан! Не мога да понасям, когато се скапвам по този начин. Мразя го!

— С всичко ли трябва сама да се справяш? — Милваше я по гърба, като се опитваше да я затопли. — Нима да имаш нужда от утеха те прави по-слаба? Ако аз се нуждаех да ме прегърнеш, нима щеше да се извърнеш? Кейси, позволи ми да ти помогна!

Тя се разрида и се притисна в него, опряла лице в гърлото му.

— О, Джордан! Изпитвам все същия страх, както и първия път.

Без да проговори, той я вдигна и я занесе до леглото. Притисна я до себе си, здраво обвил ръце около тялото ѝ.

— Сънувала си го и преди?

— Още от дете. — Гласът ѝ звучеше приглушен в гърдите му. Усещаше шеметното препускане на сърцето ѝ. — Вече не го сънувам толкова често. Понякога с години. — Затвори очи и се опита да успокои дишането си. — Но когато го сънувам, винаги е все същият, винаги съвсем като истински.

Треперенето ѝ беше отслабнало, но той продължаваше да я държи здраво в обръча на ръцете си. Пробуждаше нещо ново у него: нуждата да защити.

— Разкажи ми.

Кейси поклати глава.

— Направо е глупаво.

— Разкажи ми все пак.

За момент остана смълчана, после въздъхна и започна. Разказът ѝ беше кратък, а думите ѝ безстрастни, но той успяваше да долови скритите под тях чувства. Беше просто за разгадаване като детска игра, но пък нали ставаше дума за сън на дете.

— Никога не съм казвала на дядо — продължи тя. — Знаех, че ще го разстрои. Докато бях в колежа, само два пъти го сънувах. — Гласът ѝ бе станал по-уверен и ръцете ѝ вече не се притискаха така отчаяно в Джордан. — Първия път го сънувах, след като прочетох ретроспективната справка за делото за настояничество, написана от някакъв предприемчив репортер, който го беше изровил във връзка с преизбирането на един от чичовците ми. И още веднъж в нощта преди дипломирането. Отдадох го на прекомерното количество изпита бира и на напрежението от произнасянето на прощалното слово. — Въздъхна и почувства как тялото ѝ се отпуска.

— А оттогава? — Беше усетил как страхът и напрежението я напускат. Тялото ѝ се затопляше.

— Два-три пъти. Веднъж, когато дядо беше в болницата с пневмония. Уплаших се до смърт — винаги е пращял от здраве. Веднъж по време на разкопки. Наложих се да застреляме едно бясно куче. Сърцето ми се късаше. — Почувства се в безопасност и отново започна да се унася. Сега вече, освен любовта му беше дала и доверието си. За момента се чувстваше доволна някой да се грижи за нея. — Това беше преди две години. Не знам какво ме развълнува толкова тази вечер.

Чу как гласът ѝ заглъхва и не отговори нищо. Сега ще заспи, помисли си и се загледа в тавана. Но той няма. Умът му бе твърде зает с Кейси Уайът.

Когато я срещна за първи път, я помисли за упорита ексцентричка с доста голямо обаяние. Сега разбираше, че у нея има много повече.

Дишането ѝ вече бе тихо и равномерно. Утре ще се завърнат в Палм Спрингс и ще довършат работата си по книгата. След още две-

три седмици Кейси ще приключи със задачата си. Тогава ще дойде неговият ред.

Джордан се протегна до себе си и намери пурите и кибрита. Запали една и продължи да пуши мълчаливо, заслушан в дишането на дълбоко заспалата Кейси.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След две седмици ще бъде Коледа. Кейси усещаше, как времето препуска край нея. Краткият престой в Ню Йорк ѝ беше помогнал много да се успокои. Чувстваше се отново във форма — владееше нервите си и положението. Пак беше способна да приеме това, което съществуваше между нея и Джордан, без съмненията и смущенията, които бяха започнали да се натрупват. Обича го и има нужда да е с него. Когато дойде време да плати цената, ще я плати. И все пак ѝ се искаше времето да не се движи толкова бързо.

Заради Алисън ѝ се искаше Коледа да дойде по-бързо, но ако ставаше дума за нея самата, би могла да почака. Би разтеглила всеки ден, всеки час. След Коледа щеше да дойде новата година. А с новата година щеше да настъпи времето за нейното заминаване.

Като наблюдаваше неподправената радост на детето, Кейси отклоняваше вниманието от собствените си мисли. През тези две кратки седмици може да посвети свободното си време, за да направи истински празник за момичето. Изящните червени гирлянди и сребърни камбанки, които беше видяла да разопакова прислугата, не бяха истинската Коледа. И тя бе прекарала една скована, официална Коледа в живота си. Това ѝ беше напълно достатъчно.

— Джордан! — Кейси изтича по стъпалата и се втурна в кабинета му. — Трябва да видиш това. Ела горе! — теглеше го за ръката и се смееше.

— Кейси, тъкмо съм започнал нещо тук.

— Остави го! — нареди тя. — Прекалено много работиш! — Наведе се и му залепи бърза и настойчива целувка. — Наистина е страхотно. Ще ти хареса — обеща му. — Хайде, Джордан, можеш да се върнеш към работата, си преди още машината ти да се е усетила.

Трудно беше да ѝ се откаже при каквито и да е обстоятелства, но когато го дърпаше за ръката и се смееше по този начин, беше направо невъзможно.

— Добре. — Стана и ѝ позволи да го помъкне към стълбите. — Какво е то?

— Изненада, естествено. Луда съм по изненадите. — След като се качиха горе, тя отвори широко вратата на стаята си и го побутна да влезе.

Навсякъде висяха червени и зелени хартиени синджири, които се кръстосваха, закрепени от една стена до друга. Други бяха увиснали по стойките на леглото и обрамчили прозорците. Картонени ангелчета, Дядо Коледовци и елфи бяха закачени по дръжките на вратите или се крепяха върху шкафчетата, а един червен филцов чорап преливаше от захарни бастунчета. В центъра на тавана беше провесена ярка златна звезда.

Джордан се извърна и пак застана лице в лице с Кейси.

— Променила си украсата?

— Не съм го направила аз. — Повдигна се на пръсти и още веднъж го целуна. — Алисън го направи. Не е ли чудесно?

— Със сигурност мога да кажа, че съм изненадан. — Поклати глава и отново се огледа. — И мога честно да си призная, че никога не съм виждал нещо подобно.

— Трябва да видиш и банята — настоя Кейси. — Грандиозна гледка!

Усмихна ѝ се и побутна един елф, който се разлюля на връвчицата си.

— И естествено си изразила възхищението си.

— Наистина ми харесва — прекъсна го Кейси. — Това е едно от най-хубавите неща, които някой някога е правил за мен. Искала е да се почувствам като у дома си. И сега наистина се чувствам.

Джордан се пресегна да докосне косите ѝ.

— Ако знаех, че хартиените синджири ще те направят щастлива, щях и аз да направя малко.

Кейси се усмихна и обви ръце около него.

— Знаеш ли как става?

— Мисля, че бих могъл да се справя.

— Можеш ли да нижеш пуканки?

— Какво да мога? — Беше се разсеял, докато целуваше косите ѝ.

— Да нижеш пуканки — повтори Кейси и склочи пръсти на врата му. — Това, което наистина ми се иска да направя в навечерието

на Коледа, е да нанижа пуканки за елхата. И искам да взема на Алисън кученце.

— Чакай малко — отдръпна я от себе си Джордан. — Понякога ми трябва минутка, за да те догоня.

— Просто кажи „да“ и на двете и си помисли колко неприятности ще си спестим. Не бих могла да понеса елха без наниз от пуканки, Джордан. Определено ми изглежда гола. А Алисън има нужда от кученце.

— Защо?

— Какво защо?

Джордан въздъхна и потърка основата на носа си между палеца и показалеца. Как успява да го постига толкова често?

— Защо Алисън има нужда от кученце?

— Преди всичко, защото го иска. Това е основателна причина — усмихна му се тя. — Освен това кученцето ще ѝ бъде другарче и задължение. Какво мислиш за кокер шпаньолите?

Джордан се облегна на вратата.

— Трябва да си призная, че никога не съм се замислял много за тях.

— Ами помисли малко тогава — предложи тя. — Кротка порода, добре се приспособяват към деца. Домашният любимец е много важен в детството, Джордан. Притежаването му учи на множество ценни...

— Почакай — вдигна ръка, за да я спре Джордан. — Ще бъде по-просто, ако направо кажа „да“ и спестя и на двама ни доста време.

— Вече съм ти казвала, че си много логичен — усмихна се доволна от себе си Кейси.

Джордан постави ръце на раменете ѝ.

— Мисля също, че проявяваш много голяма грижовност.

— И аз така мисля — весело отвърна тя. — Аз съм си много грижовна.

— Такава си — притегли я по-близо. — Независимо дали ти е приятно да го чуеш, или не. Промени толкова много неща в живота на Алисън... и в моя.

Не можеше да проговори, само положи глава на гърдите му. Обичам ви и двамата, каза си наум и здраво стисна очи.

— Означават ли това „да“ и за пуканките? — попита на глас. Беше толкова топло в прегръдките му, толкова сигурно. Невъзможно бе да

повярва, че скоро ще трябва да ги напусне.

— Не мисля, че бих могъл да гледам гола коледна елха.

— Благодаря ти — притисна го тя.

— Сега и аз искам да те помоля за нещо.

Кейси отметна глава и му се усмихна.

— Чудесно си подбрал момента. Длъжна съм да отговоря с „да“ почти на всичко.

Той я целуна по носа.

— Може би ще си го спомниш при по-подходящ случай, но засега вероятно си забелязала, че майка ми доста се цупи, понеже не съм присъствал на нито едно от тържествата за празниците.

— В интерес на истината, да. — Гласът на Кейси остана весел. — Забелязах също и колко умело се преструваш, че не я забелязваш.

— Имам дългогодишен опит — сухо отвърна Джордан. — Но в края на седмицата ще има танцова забава в клуба, на която трябва да отида. Ела с мен.

— На среща ли ме каниш, Джордан?

— Така изглежда. — Внезапно се разсмя и поклати глава. — Караш ме да се чувствам на шестнайсет, Кейси. Ще дойдеш ли с мен?

— Обичам да танцувам. — Плъзна ръце нагоре по врата му и склочи пръсти. — Бих искала да танцувам с теб. — Целуна го и постепенно задълбочи целувката, докато чу тихия му стон на удоволствие. — Мисля да си купя нова рокля. Имаш ли любим цвят?

— Зелено. — Устните му се заряха по шията ѝ. — Като очите ти.

Кейси се засмя леко и се притисна по-плътено.

— Джордан, има още нещо, което трябва да ти кажа.

— Хм. Какво? — Устните му отново се озоваха върху нейните.

— За Алисън... — започна Кейси. — След като свърши тук, отиде да направи своята стая.

— Какво да направи? — промърмори той, изцяло погълнат от страстта си към нея.

— Стаята ти.

— Стаята ми? — Джордан леко се отдръпна, за да я погледне. — Моята стая? — Огледа над главата ѝ хартиените гирлянди и картонени фигурки. Когато отново погледна към Кейси, на лицето му се четеше изумление. — Моята стая ли?

— Повтаряш се, Джордан — разсмя се тя, докато той въздишаше тежко. Обви ръце около кръста му и силно го притисна. — Ще ти хареса — окуражи го. — Ще получиш дунапренен снежен човек.

На следващия ден следобед Кейси наблюдаваше как Алисън подрънква на китарата ѝ. Техниката ѝ беше все още неумела, но тя го компенсираше с ентузиазъм. Спомни си за първия път, когато видя Алисън да седи сковано пред пианото и да свири Брамс с определена прецизност и без никакъв интерес.

Няма го вече онзи празен поглед, помисли си тя и протегна ръка да я докосне. Какво ли би било да има свое собствено дете? После тръсна глава. Започва да става прекалено сантиментална и силно, твърде силно привързана.

— Страхотно! — възкликна, когато Алисън приключи. — Бързо се учиш.

— Ще свиря ли някога толкова добре, колкото и ти?

— Дори по-добре, и то скоро — усмихна се Кейси и прибра китарата в калъфа ѝ. — Аз обичам музиката. Ти също я обичаш, а имаш и талант]

— Преди не мислех така. — Алисън седна пред пианото и започна да докосва клавишите. — Сега вече мога да свиря разни неща и на пианото, и на китарата.

Кейси се усмихна.

— Алисън, трябва да изляза на покупки. Искаш ли да дойдеш с мен?

— На покупки? — Вниманието на Алисън моментално беше приковано. — Коледни покупки ли? Аз приключих с моите, но ще ми бъде приятно да ти помогна да довършиш твоите.

— Да ги довърша? Та аз още не съм започнала.

— Изобщо? — ококори се Алисън. — Ами нали остават само десет дни!

— Толкова много? — Кейси стана от мястото си и се протегна. — Е, предполагам, че този път мога да започна по-отрано. Обикновено започвам в деня преди Коледа. Обичам суетнята.

— Ами, ако не успееш да намериш каквото търсиш?

Колко прилича на Джордан! — помисли си Кейси.

— В това е предизвикателството — отвърна на глас. — Просто побърквам продавачите в магазините. — Тази мисъл я накара да се

усмихне. — Така или иначе, имам нужда от рокля. Можем да излапаме и по някой хамбургер. Все трябва да има заведение на „Макфардън“ наоколо.

— „Макфардън“? — замислено смръщи чело Алисън. Изглеждаше едновременно заинтригувана и предпазлива. Колко прилича на Джордан, отново си помисли Кейси. — Никога не съм ходила в „Макфардън“.

— Никога не си ходила в „Макфардън“? — погледна я с преувеличено изумление Кейси. — Това определено е много неамериканско. — Хвана я за ръката и я издърпа да стане. — Имаш нужда от урок по патриотизъм.

Няколко часа по-късно Кейси се намести на мястото за паркиране.

— Казах ти, че ще успея да намеря място. — Изключи двигателя и пусна ключовете в джоба си. Алисън слезе и Кейси старателно заключи вратите.

— Надявам се чичо Джордан да няма нищо против, че взехме назаем колата му.

— Казал ми е, че мога да я ползвам, когато пожелаея — заобиколи покрай мерцедеса Кейси.

— Но обикновено Чарлз вози всички останали, с изключение на чичо Джордан.

— Защо да влачим с нас бедничкия Чарлз? — възрази Кейси. — Сигурно влязохме в поне сто трийсет и седем магазина. Умирам от глад — прекрачи през стъклените врати. — Даваш ли си сметка кога за последен път съм яла хамбургер?

Алисън се огледа наоколо. Почувства се увлечена от тълпата и шума.

— Мирише прекрасно.

Кейси се засмя и я придърпа на опашката.

— Да миришеш не е като да ядеш. Умирам за пържени картофки.

Алисън се загледа в менюто, закачено над плота и се прицели право в една картинка с хамбургер.

— Бих искала един от тези. Хубав ли е?

— Фантастичен — разсмя се Кейси. — Имаш големи очи, Алисън. Да се надяваме, че и апетитът ти е на ниво.

— Наистина е така — отбеляза Алисън, след като успяха да открият свободна маса. Отхапа един залък и се усмихна. — И е хубав.

— Имаш много изтънчен вкус — захапа на свой ред от хамбургера си Кейси. После затвори очи и въздъхна. — Твърде много време мина. Смяташ ли, че можем да убедим Франсоа да изпробва нещо такова?

— Ти можеш — заяви Алисън и налага цял пържен картоф.

— Защо говориш така?

— Ти можеш да убедиш всеки за всичко.

Кейси се разсмя и поклати глава.

— Ама че хитра малка лисичка си ти!

Алисън се усмихна и опита млечния си шейк.

— Никога не съм виждала подобно нещо като подаръка, който купи за чичо Джош.

— Шаманското звънче? — Кейси замислено сдъвка едно пържено картофче. — Истинска находка! — Беше изящно изваяно и изрисувано. Произведение на апахите. Кейси бе толкова очарована от факта, че е попаднала на него, че дори не се сети да се пазари. — Ще му помага да се предпазва от злите духове.

Алисън продължи лакомо да поглъща хамбургера си.

— Харесва ми и роклята, която си купи. Зеленото ти стои много добре.

— Обикновено не нося зелено. Твърде много бие на очи с окраската ми — облегна се назад Кейси. — Но пък нямам нищо против от време на време да бия на очи.

— Много е стилна — заяви Алисън и налага поредната хапка. — И прилепнала.

Кейси се засмя.

— Обаче ми хареса и онази другата. Нали се сещаш, от смачканото кадифе.

— Намачкано кадифе — поправи я Алисън развеселена.

— Все едно. Искаш ли ябълков сладкиш?

Алисън се облегна и пое дълбоко дъх.

— Не мисля, а ти?

— Не и ако искам да се побера в роклята. Какво си ми купила за Коледа?

— Една... Кейси! — възкликна Алисън.

— Реших, че може да те хвана неподготвена.

— Трябва да бъде тайна — старателно избърса ръцете си Алисън. — Ако ти кажа, ще разваля всичко.

— Нима? — закачливо ѝ се усмихна Кейси. — Затова ли се промъкваш из къщата и претърсваш шкафовете?

Алисън се изчерви, после отново се усмихна.

— Помислих си само, че мога да разклатя някоя и друга кутия.

— Позната история.

— С теб тук за Коледа е по-весело, Кейси. — Очите ѝ отново гледаха сериозно. — Ще останеш ли завинаги?

Кейси почувства първите пукнатини в сърцето си. Как би могла да обясни на момичето това, за което самата тя не искаше да мисли?

— Завинаги е много време, Алисън. — Гласът ѝ остана спокоен, а погледът — уверен. — Ще трябва да си замина, когато приключа с работата.

— Но не може ли да останеш и да продължиш да работиш с чичо Джордан?

— На него не му е нужен постоянен антрополог, Алисън. А и аз си имам свои задължения. — Видя как очите на детето се свеждат към масата. — Приятелите си остават приятели, Алисън, независимо какво разстояние ги дели. Аз те обичам — протегна се и постави ръка върху нейната. — Това няма да се промени.

— Ще дойдеш ли пак? — отново вдигна очи Алисън. — Да ме видиш?

Не мога, искаше ѝ се да каже. Как можеш да искаш това от мен? Не разбираш ли колко ще ме боли?

— Ти можеш да ми дойдеш на гости — каза вместо това на глас. — Би ли искала?

— Наистина ли? — отново разцъфна усмивката на Алисън. — При дядо ти?

— Разбира се. На дядо ще му бъде приятно. — Започна да събира нещата върху подноса. — Ти си много по-добре възпитана, отколкото бях аз някога. Защо не занесеш целия този инвентар?

Когато остана сама на масата, Кейси се опита да се овладее. Така е по-добре. Алисън вече е подготвена. Ами аз? За миг затвори очи. Казах, че ще платя цената, когато му дойде времето. Трябва да удържам на думите си.

— Готова ли си? — усмихна се на Алисън, когато тя се върна при масата. — Сега трябва да намерим поща, за да изпратя онези неща за дядо. Мислиш ли, че ще хареса малкия гном с щръкналите зъби?

Когато влязоха в къщата, Алисън се смееше, докато се опитваше да балансира със своята част от покупките на Кейси.

— Ще ти помогна да ги опаковаш — извика тя и сграбчи една изплъзваща се кутия.

— По-добре първо да ги отнесем горе — успя да улови кутията Кейси и вдигна поглед към Биатрис, която тъкмо слизаше по стъпалата.

— Алисън, какво правиш? — намръщи се при вида на разрошените ѝ коси тя.

— Алисън ми помогна за коледните покупки, госпожо Тейлър.

Биатрис отмести очи и срещна погледа на Кейси.

— Не одобрявам да извеждате Алисън, без най-напред да разговаряте с мен. — После отново се извърна към внучката си. — Върви горе и си срещи косата. Виж се на какво приличаш!

— Да, мадам.

Кейси я видя как се качва покорно по стълбите. Обърна се отново към Биатрис и заговори със спокоен тон.

— Съжалявам, ако сме ви обезпокоили, госпожо Тейлър. Бяхте излезли, когато тръгнахме, и аз казах на Милисънт къде смятаме да ходим.

Биатрис изви едната си вежда.

— Не ми е приятно да научавам от прислугата къде се намира внучката ми.

— Не се сетих, че ще забележите отсъствието ѝ.

Цветът на лицето на Биатрис леко се промени.

— Това критика ли е, мис Уайът?

— Разбира се, че не, госпожо Тейлър. — Кейси положи усилие да задържи разговора в рамките на приличието.

— Приятно ми е да бъда с Алисън, на нея също ѝ е приятно да бъде с мен. Просто прекарахме заедно следобеда. Съжалявам, ако това ви е разтревожило.

— Намирам поведението ви за неуместно.

— Мога само да повторя, че съжалявам — отвърна с безстрастен тон Кейси. — А сега, ако ме извините, бих искала да оставя тези неща.

— По-разумно ще бъде, ако не забравяте положението си в тази къща, мис Уайът. — Кейси спря, после остави пакетите на земята. Изглежда, все още не бяха приключили. — Вие сте платен служител и лесно можете да бъдете заменена.

— Тук съм да работя, госпожо Тейлър, и не съм ничий служител, освен ако сама не реша. — За момент замълча. — Това ли е всичко, което имате да ми кажете?

— Няма да търпя непокорството ви. — Ставите на ръката на Биатрис, която стискаше парапета, побеляха. Не беше свикнала човек, когото считаше за свой служител, да се взира в нея толкова открито. — Няма да толерирам пагубното ви влияние върху моята внучка.

— Бях останала с впечатлението, че Алисън е под настойничеството на Джордан. — Какво правя? — внезапно осъзна Кейси. Поставям Алисън помежду ни. Замесвам я в цялата бъркотия. — Госпожо Тейлър... — започна отново, като търсеше начин да заглади напрежението заради доброто на Алисън.

— Какво става? — показва се на вратата на всекидневната Джордан. Беше чул спора в мига, в който излезе от кабинета си.

— Тази жена — заговори майка му, извъръщайки се към него — се държи непростимо грубо.

— Кейси? — обърна се към нея, като повдигна въпросително едната си вежда.

— Вероятно — съгласи се тя и се опита да отпусне напрегнатите си мускули.

— Госпожица Уайът решила на своя глава да изчезне заедно с Алисън за цял следобед, а след това има нахалството да ме критикува, защото изразих загрижеността си.

Раздвоен между смеха и раздразнението, Джордан отново се взря в Кейси.

— Бяхте много заети, а?

— Ходихме само за коледни покупки, чичо Джордан — втурна се до средата на стълбите Алисън, после спря, когато баба ѝ се извърна към нея.

— Това не е твоя работа, Алисън. Връщай се в стаята си!

— Не смятам, че е необходимо. — Джордан заобиколи майка си и протегна ръка към Алисън. Тя премина тичешком останалите стъпала. — Е, изглеждаш сравнително невредима. Добре ли прекара?

— Беше чудесно — вдигна усмихнато лице към него тя. — Ходихме в „Макфардън“.

— Така ли? — хвърли бърз поглед към Кейси той. Познаваше я достатъчно добре, за да вижда какво се крие под безгрижната фасада. Вътрешно беше бясна, но и — колко любопитно, помисли си Джордан — нещастна. Какво ли е било изречено, преди той да се появи? Усмихна ѝ се в желанието да я успокои. — Можехте да ме поканите да дойда с вас.

Кейси полагаше усилия да овладее гнева си. Много добре знаеше, че гневът не е начинът да се справи с Биатрис Тейлър. А трябва да се справи с нея, ако иска да запази спокойствието на Алисън. Помагаше ѝ, като виждаше Алисън, застанала до рамото на Джордан.

— Ти работеше — отвърна му тя. — Пък и не смятах, че перспективата да обикаляш по магазините ще ти се стори много привлекателна.

— Кейси ти купи подарък, чичо Джордан.

— Така ли? — Привлече детето към себе си, но очите му не изпускаха Кейси.

— Шоколадови бисквити — поясни Кейси. — Алисън сметна, че са хубави.

— Очевидно смяташ да решиш въпроса с лека ръка — отново се обади Биатрис.

— Майко, няма нищо, за което да се тревожиш. Алисън се чувства чудесно.

— Много добре — кимна тя и мина покрай него, за да се качи обратно горе.

Кейси погледна към Алисън, която наблюдаваше оттеглянето на баба си.

— Съжалявам, чичо Джордан. Не знаех, че баба ще разсърди. Нямахте я, когато тръгнахме, и ние казахме на Милисънт в случай, че се чудиш къде сме.

— Нищо лошо не си направила — наведе се и я целуна по бузата той. — Баба ти вероятно е малко уморена след днешния обяд, това е. Има нужда от почивка. Защо занесеш тези пакети горе вместо Кейси?

Алисън събра пакетите.

— Ще донеса хартия за опаковане в стаята ти.

— Благодаря. — Децата бързо се съвземат, отбеляза Джордан. Алисън вече се вълнуваше повече за подаръците, отколкото за лошото настроение на баба си.

След като момичето изчезна по стъпалата, Джордан постави ръце на раменете ѝ.

— Трябва ли и аз да се извиня? — попита кротко, като едновременно с това се опитваше да отстрани оставащото в мускулите ѝ напрежение.

— Не — поклати глава Кейси и въздъхна. Даваше си сметка, че сблъсъкът беше предизвикан от неодобрението на Биатрис спрямо нея. Чувстваше се виновна. — Поставих те в неудобно положение. Както и Алисън. Изобщо нямах такова намерение, Джордан.

— Остави аз да се оправям с майка ми. Правя го от много време. И следващия път, когато излезете добави той, — поканете и мен. Може пък обикалянето по магазините и яденето на хамбургери да ми се сторят привлекателна перспектива.

— Добре — усмихна се поуспокоена тя. — Следващия път, ще те поканя.

Понечи да я привлече към себе си, после спря и смръщи вежди.

— Шоколадови бисквити ли?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси изчака на вратата на всекидневната. Беше се забавила, докато се обличаше за танците в клуба на Джордан, защото искаше да е сигурна, че Биатрис ще замине, преди тя да слезе долу.

Разполагаше с минутка, за да разгледа незабелязано Джордан, който смесваше питиетата на бара. Официалното облекло — в контрастно черно и бяло, с безупречна папионка — му отиваше. Движи се спокойно, помисли си, мъж, свикнал с елегантни дрехи и изискана обстановка. И все пак в него има много повече, отколкото видях първата вечер, когато влязох тук. Повече дълбочина, повече характер, повече сила. Ако можех да избирам мъжа, в когото да се влюбя, едва ли щях да направя по-добър избор. Пое дълбоко дъх и прекрачи в стаята.

— Изглежда, пристигам точно навреме.

Джордан се обърна да я погледне. Роклята беше тъмнозелена и прилепнала, с дълбоко изрязано деколте. Беше прихваната встрани на талията и падаше право надолу с цепка, която се отваряше и затваряше, докато пристъпваше към него.

— Веднъж си помислих, че си магьосница — тихо изрече той. — Сега вече съм сигурен.

Кейси пое чашата от ръката му.

— Харесва ли ти? — Усмихна се и отпи. — Наистина си и научил да забъркваш коктейли, Джордан. Можеш да си изкарваш хляба с това.

— Да, харесва ми. — Взе чашата от нея, остави я и после я притегли в ръцете си. Целуна я с дълга, страстна и утоляваща целувка. — Дойде ми наум — прошепна тихо, като устните му едва-едва докосваха скулите ѝ — да заключи тази врата и да си остана точно където съм сега.

— О, не! — усмихна се Кейси и тръсна глава. — Поканил си ме на среща. Държа на това.

— Можем да закъснеем — отново я целуна, без да бърза. Тук не разполагаха с достатъчно време, откакто се бяха върнали от Ню Йорк. — И преди сме закъснявали.

Но не и тук, помисли си тя, разтопена от целувките му. Тук не сме сами. Внимателно се издърпа от ръцете му.

— Веднъж някой ми каза, че да се закъснява е невъзпитано. Освен това — отново вдигна чашата си — ми обеща да танцуваш с мен. Склонна съм да мисля, че танцуваш много добре.

Хрумна му, че няма да му е приятно да я дели с други, но отхвърли тази мисъл. Ревността му беше чужда. Добре. Срещата си е среща.

Кейси го хвана за ръка, докато вървяха към вратата.

— Можем ли след това да паркираме някъде? — попита тя.

— С удоволствие — усмихна се той и я поведе навън.

Джордан пое две чаши от подноса на един от суетящите се сервитьори.

— Шампанско? — обърна се към Кейси.

— Непременно. — Пое чашата и отпи. — Тук е красиво. Радвам се, че ме покани.

Той докосна ръба на чашата си в нейната.

— За антропологията, една вълнуваща наука.

Кейси се разсмя тихичко и поднесе чашата към устните си. Извърна се и видя някаква слаба брюнетка, облечена в бяла рокля, която им махаше през навалищата. Щом се добра до Джордан, тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Джордан, най-после се пробуди от зимния си сън.

— Здравей, Лиз. Изглеждаш прекрасно, както винаги.

— Учудвам се, че изобщо помниш как изглеждам след толкова време. Минаха месеци. — Усмихна се и се обърна към Кейси. Имаше кръгли очи на сърна и кадифена кожа. На врата ѝ беше закачен на верижка един-единствен съвършен диамант.

— Катлийн Уайът — леко докосна рамото ѝ Джордан. — А това е Елизабет Бентли.

— Катлийн Уайът? Името ми звучи много познато, но не сме се виждали преди, нали?

— Не, мис Бентли, не сме се виждали — усмихна ѝ се приятелски Кейси, оценявайки искрения интерес в очите ѝ. — Искате

ли шампанско? — попита тя и пое чаша от друг поднос. — Наистина е много хубаво.

— Благодаря — погледна към чашата Лиз, после отново насочи вниманието си към Кейси.

— Кейси работи заедно с мен по книгата ми — поясни Джордан. Виждаше как Лиз е едновременно обърквана и любопитна.

— О, да! — Парченцата дойдоха на мястото си. — Хари Роудс спомена името ви на вечерята снощи. — За момент се поколеба. — Каза, че сте невероятно интелигентна.

— Това е, защото го победих на бiliarд. — Очите на Кейси искряха с насмешка над ръба на чашата, докато я надигаше отново. — Вие играете ли?

— Дали играя бiliarд? — поклати глава Лиз и между веждите ѝ се появи лека бръчица. — Не. И сте археолог, нали така?

— Не, антрополог — усмихна се Кейси и не можа да устои на изкушението. — Археологът е човек, който изучава живота и културата на древните народи чрез разкопките си на древни градове, реликви и вещи. Антропологът е човек, който изучава расите, физическите и умствени характеристики, разпространението, обичаите и обществените взаимоотношения на човечеството. — Отново отпи от шампанското. — Страхотна рокля — тя кимна към Лиз. — Френска ли е?

— Успя напълно да объркаш Лиз — заяви Джордан, като я държеше в ръцете си на дансинга.

— Наистина? — Отлепи лице от неговото и се разсмя на нацупената му физиономия. — Много е красива, Джордан, а също и много мила. Хареса ми.

— Бързо си съставяш мнение.

— Обикновено това пести време. — После се усмихна, докато я завърташе в ръцете си. — Мислех си, че си чудесен танцьор и се оказах права.

— Ако ти кажа, че никога не съм се наслаждавал повече на валса, ще ми повярваш ли?

— Може би — отвърна през смях.

— Ще трябва да те оставя да танцуваш и с разни други мъже, които просто не могат да отделят очи от теб, а това хич няма да ми хареса.

— Много ли са? — повдигна въпросително вежди тя, за да го подразни, докато в същото време се опитваше да определи какво изпитва от думите му.

— Твърде много. Щом влезеш в някоя стая, всички погледи се приковават в теб, включително и моят.

Кейси се разсмя и тръсна глава.

— Имаш въображение на писател, Джордан.

— И на мъж — измърмори той. — Не мога да те изхвърля от ума си.

Вдигна очи и се взря в него, забравила за музиката и за хората, които се движеха край тях.

— А искаш ли? — Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Не знам. — Не успяваше да мисли трезво, когато бе в ръцете му, притисната към него. — А бих искал. Достатъчно ли е, ако ти кажа, че никоя друга жена не е била толкова важна за мен, колкото си ти?

Беше предпазлива стъпка и Кейси не настоя повече. Докосна леко с пръсти лицето му.

— Достатъчно е, Джордан.

През цялата вечер Кейси изобщо не остана сама. Събуждаше интерес, където и да отидеше. С удоволствие отговаряше на зададените ѝ въпроси и подхранваше флиртовете. Изисканата обстановка и блясък ѝ доставяха същото удоволствие, както и разходка до киното на ъгъла. Пуканки с масло или шампанско, всичко това е част от живота.

— Мис Уайът!

Кейси отклони вниманието си от разговора с един любител на яхтите и неговата съпруга и се усмихна на Хари Роудс.

— Здравей, Хари. Радвам се да те видя.

— И аз се радвам да те видя отново. Изглеждаш чудесно.

— Ти също — докосна ревера на фрака му и той се прокашля неловко.

— Искях да ти кажа с какво удоволствие прочетох книгата, която ми даде.

— Радвам се, Хари. — Има приятно лице, помисли си тя. Джордан е късметлия, че има такъв приятел.

— Знаеш ли, упражнявах се и се каня да те предизвикам да изиграем още една игра на билиард.

— Ще ми бъде приятно — усмихна се още по-широко тя. — Този път трябва да опитаме с осем топки.

— Мис Уайът... Катлийн... Кейси — реши накрая, насърчен от усмивката ѝ. — Нали така те нарича Джордан?

— И всичките ми приятели.

Той докосна нервно очилата си и ѝ се усмихна. Очите му са добри, помисли си Кейси, също като на умното малко мече, на което ѝ напомняше.

— Кейси, предполагам, че няма да посмееш да излезеш на дансинга с един изкуфял стар професор.

— Не виждам такъв — остави чашата си тя и му предложи ръката си. — Но с удоволствие ще танцувам с теб, Хари.

— Джордан е голям късметлия, че успя да те открие — каза ѝ той, докато се насочваха към дансинга.

— Но нали ти беше този, който ме откри, Хари?

— Тогавя трябва да съм доволен от себе си. — Харесваше му трапчинката в ъгълчето на устните ѝ и начинът, по който косата ѝ се виеше свободно около лицето. Приличаше по малко на сираче и на морска сирена. — Надявам се, че Джордан те оценява.

— Той е много добър, нали? Добър, обичлив и внимателен.

— Много обичаше брат си, трябва да знаеш — въздъхна Хари. — Бяха много близки. Алън, баща му, ми беше много скъп приятел. Умря преди много години, а Биатрис никога не е била особено майчински настроена. Най-добрата домакиня, която познавам — добави той, — но просто не е създадена за майка. Момчетата бяха страхотна двойка. Малко буйни от време на време, но...

— Буйни? — прекъсна го изненадано със смях Кейси. — Джордан?

— И той си имаше своите моменти, скъпа. — Хари си припомни някои подробности, но реши, че ще бъде по-дискретно да не ги споменава. — Беше му много тежко, когато загуби брат си. Бяха близнаци.

— Не го знаех. — Да загубиш брат е наистина много тежко, но да загубиш близък е все едно да загубиш част от теб самия, помисли си тя. — Никога не е говорил с мен за това.

— След смъртта му той се затвори в себе си. Едва напоследък забелязах вратите леко да се откряват отново. — Хари погледна

надолу към Кейси. — Заслугата е твоя. Ти много държиш на него, нали?

Кейси посрещна погледа му открито.

— Влюбена съм в него.

Хари кимна — вече не се изненадваше от откровеността ѝ.

— Имаше нужда от някой като теб, който отново да върне живеца у него. Ако не внимава, може да се превърне в закоравял стар ерген като мен.

— Ти си приятен мъж, Хари. — Музиката спря и Кейси го целуна по бузата, като го задържа за момент.

— Какво е това? — приближи се до тях Джордан и праметна ръка през раменете на Кейси. — Само за момент да се обърна и ти се умилкваш около дамата ми. Мислех, че мога да разчитам на теб, Хари.

Хари се изчерви.

— Не и за тази дама, момчето ми. И аз участвам в състезанието. Освен това още не съм загубил тренинг — обяви той, преди да се оттегли.

— Какво си му сторила? — озадачено се загледа след важно пристъпващия си приятел Джордан. — Мисля, че говори сериозно.

— Определено се надявам, че е така — привлече обратно вниманието му към себе си Кейси. — Да не би да ревнуваш? Ще бъде чудесен коледен подарък, Джордан.

— Коледа още не е дошла — възрази той. — Дай да излезем навън, преди да се е наложило да се състезавам с още някой.

— Състезаването е много здравословно — заяви Кейси, докато се измъкнаха през вратите към терасата. — При изследвания с бели мишки...

Целуна я решително, прекъсвайки неизбежната лекция.

— Проклет да съм, ако ще се сравнявам с бели мишки — изрече сподавено и я притегли по-близо.

Ръката му се вплете в косите ѝ, а устните му настойчиво потърсиха нейните. Кейси се покори, почувствала, че той точно от това се нуждае. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха и се обвиха около врата му. Временно отстъпление — по-късно ще има време за предизвикателства, за нападателност, за равностоен отпор. Сега той има нужда да получи нещо различно от нея. Лесно бе да му се

подчини, когато съзнаваше собствената си власт. Усещаше как бие сърцето му, докато продължаваше да се притиска в него.

Джордан я отдръпна от себе си, за да може да я вижда.

— Коя си ти? — прошепна задавено. — Така и не разбрах коя си.

— Знаеш много повече от болшинството хора — отвърна също шепнешком тя и се извърна, за да се облегне на парапета. — Тук е прекрасно, Джордан. Въздухът е свеж и усещам аромат на... върбинка, струва ми се. — Кейси вдигна лице. — И звездите са съвсем близо. — Въздъхна и се загледа в тях. — Преди време у дома с часове седях отвън и търсех съзвездията. Една година дядо ми купи телескоп. Щях да съм първата жена, стъпила на Луната.

— Какво промени намерението ти? — Чу се изщракването на запалката му, после във въздуха се разнесе аромат на тютюн.

Кейси сви рамене. Щеше да запомни този аромат до края на живота си.

— Опитах се една седмица да карам на дехидратирана храна. Ужасно е. — Джордан се разсмя и тя посочи към небето. — Това е Пегас. Виждаш ли? Лети точно отгоре. Главата на Андромеда опира в крилото му. — Отпусна ръка и отново въздъхна. Чувстваше се приятно замаяна. — Удивително е, нали? Всички тези фигури там горе. Утешително е да знаеш, че ще бъдат там и утре.

Джордан се приближи и я докосна по рамото. Кожата ѝ беше гладка и леко хладна от нощния въздух.

— Затова ли се ровиш в миналото? Защото то е връзката с бъдещето?

— Може би — отново сви неспокойно рамене тя.

Той хвърли пурата и я притегли обратно към себе си. Кейси положи глава на рамото му.

— Танцувай още веднъж с мен, Джордан. Вечерта е почти към края си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навечерието на Коледа. Вълшебство. Кейси беше готова за него. Вместо сняг край нея имаше палмови дървета, но и преди беше прекарвала Коледа без сняг. Този път имаше нещо по-ценно. Щеше да прекара деня с мъжа, когото обичаше, и с едно дете, изгарящо от вълнение. Това беше достатъчно вълшебство за нея.

Даваше си сметка, че задачата ѝ е почти приключила. Джордан прекарваше все повече и повече време, като работеше без нея. Консултациите, които му даваше сега можеха да се осъществят с писма или с обикновен телефонен разговор. Сега вече само отлагаше и разбираше, че независимо дали Джордан го съзнава, или не, той прави същото. Раздялата трябваше да дойде — но не и на Коледа. Кейси я оставяше за себе си. След като минат празниците, ще изготви план, ще си събере багажа и след това ще му каже. Точно в този ред. Ще бъде по-добре, ако всичко е уредено, преди да бъдат изречени думите.

Взела твърдото решение, Кейси се почувства по-добре. Каза си, че има право на една седмица. В първия ден на новата година ще направи крачката — да се раздели с него и Алисън и да започне отново. Има сили — и преди беше преживявала загуби. Но сега е Коледа и тя има семейство, макар и само за седмица.

Седеше на килима във всекидневната и наблюдаваше как Алисън наднича в купчината подаръци под елхата. Бърбореше като някое свраче.

— Какво може да е това?

— Какво трябва да бъде. Колко часа остават?

— Нито с час по-малко от последния път, когато попита — отвърна Джордан и я придърпа в скута си. — Защо ли не отворим всичко още сега?

— О, не, чичо Джордан, не можем! — Погледна към Кейси в очакване да бъде опровергана.

— Не, не можем. Дядо Коледа много ще се ядоса.

Алисън се разсмя и се сгуши в извивката на рамото му.

— Кейси, нали знаеш, че Дядо Коледа не съществува наистина.

— Не знам нищо подобно. Вие, мис Тейлър, сте скептичка.

— Така ли? — Алисън опита да смели думата. После се протегна и взе малка стъклена сфера, в която имаше миниатюрен горски пейзаж. Обърна я надолу и снегът се посипа. — Не съм я виждала преди.

— Да, не си. — Джордан се чудеше кога ли ще я забележи. — Тази сутрин я намерих на тавана. Беше на баща ти, когато бяхме малки момчета.

— Наистина?

— Да, наистина. Помислих си, че може да ти е приятно да я вземеш.

— Да я задържа? — Обви пръстчета около топката и вдигна очи към него.

— Да я задържиш.

Алисън отново погледна към топката и се взря в падащия сняг.

— Той обичаше снега — изрече замислено. — Когато живеехме в Чикаго, понякога се биехме със снежни топки. Все ме оставяше да победя. — Облегна се на Джордан и отново тръсна топката.

Кейси ги наблюдаваше мълчаливо. Ходил е специално да я търси, за да даде на Алисън за Коледа нещо от баща ѝ. Дори да не го обичаше досега, точно в този момент щеше да се влюби в него. Той е добър човек, помисли си тя. Освен всичко друго, което е, той е и добър човек.

Изправи се с намерението да ги остави сами.

— Кейси? — вдигна очи към нея Джордан и тя спря.

— Мисля, че имам да опаковам още няколко неща.

Той се усмихна, прозрял мислите ѝ.

— Не беше ли споменал някой неща за низане на пуканки?

— Пуканки? — блеснаха очите на Алисън. — За елхата?

— Кейси ми каза, че една елха не е пременена както трябва, ако по нея няма пуканки — поясни Джордан. — Какво мислиш?

— Може ли да ги направим сега?

— Аз съм за, но Кейси, изглежда, има някаква друга работа — не я изпускаше от очи той, все така усмихнат.

— Мога да променя програмата — отвърна тя, после погледна към Алисън. — Ще ни трябва няколко километра конец и три игли. Можеш ли да го уредиш?

— А ще има ли и за ядене?

— Непременно.

Алисън се измъкна, като взе със себе си и стъклената топка.

— Понякога си толкова прозрачна, Кейси — стана и се приближи до нея Джордан. — Беше готова да се разплачеш и не искаше Алисън да те види. Или пък аз.

— Беше чудесно от твоя страна.

— Миналата Коледа Алисън също беше с мен, но изобщо не ми хрумна. — Вдигна леко брадичката ѝ и я целуна.

— Не ме карай да плача, Джордан. Утре е Коледа.

— Намерих! — Алисън се втурна през вратата. В ръката си държеше опаковка с игли и дебело кълбо конец.

— Половината битка е спечелена. — Кейси застана до нея и се извърна назад към Джордан. — Идваш ли?

— Не бих го пропуснал.

Докато вървяха към кухнята, Джордан каза:

— Знаете ли, не съм много сигурен как ще погледне на това Франсоа. Неговата кухня е свещена.

— Лесна работа — прошепна Кейси точно когато влизаха.

Франсоа се обърна и им се поклони. Не носеше бяла шапка, както Кейси си беше представяла през всичките тези седмици, но пък имаше мустаци.

— Мосю — поклони се отново на Джордан той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Франсоа — започна Джордан, но замълча. Беше ставал свидетел на не една разправия през годините. — Налага се да направим нещо за коледната елха.

— Да, мосю?

— Ще нанижем пуканки.

— Пуканки? Искате да направите тези пуканки в моята кухня?
— Преди Джордан да успее да отговори, Франсоа се впусна в бурна гневна тирада на френски.

— Франсоа?

Той се извърна и се поклони сковано.

— Мадмоазел?

— *Votre cuisine est magnifique?* — усмихна му се тя, след което продължи на безупречен френски. Похвали ястията му, печката му,

плотовете, опита соса, който беше оставил да къкри, докато спореше разпалено. Изрази възторга си от съвършенството на оборудването му и остана силно впечатлена от комплекта ножове.

След като свърши, той любезно ѝ целуна ръка, още веднъж се поклони на Джордан и гордо излезе от стаята.

— Добре! — Джордан изгледа затворената врата, после отново се върна на Кейси. Видя я как взема един тиган и го поставя на печката. — Къде си се научила да говориш така френски?

— Съквартирантката ми в колежа беше спец по езиците. Къде са пуканките?

Той се приближи до нея, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Какво му каза? Винаги съм си мислил, че френският ми е добър, но вие двамата надминахте възможностите ми.

— Просто му обясних едно-друго — усмихна се Кейси. — Казах му, че искаш той и останалият кухненски персонал да ползват свободна вечер. Нали имате пуканки?

Джордан се разсмя и бръкна в един от долните шкафови.

— Вкарах ги контрабанда с риск за живота си.

— Много си смел, Тейлър — пое кутията тя. — Ще ми трябва и малко олио. — Той даде знак на Алисън да го донесе, после се наведе над ухото на Кейси и ѝ прошепна една фраза на френски. Тя се нацупи.

— Шокирана съм. Много интересно, но съм шокирана. Не смятам да те питам къде си го научил.

Не след дълго Алисън седеше кръстосала глезени върху плота за разфасоване на месото и старателно режеше конци. Джордан се настани насреща ѝ и се загледа в нея. Кога за последен път беше чувал този звук? В колежа? Не, в дома на брат си преди пет или може би шест години. Възможно е Кейси все пак да е права. Наистина се беше изолирал.

— Още един шедьовър — обяви Кейси и изсипа пуканките в купата. — Нито една несполучлива.

Джордан бръкна с ръка в купата.

— Къде им е маслото? — В същото време и Алисън зарови ръката си в тях и докосна неговата.

— Грабвайте игли — изкомандва ги Кейси.

През цялото време Алисън не спираше да бърбори, докато лапаше с пълни шепи. Нанизът ѝ ставаше все по-дълъг. На Кейси ѝ се

струваше, че и преди бяха седели така в навечерието на Коледа, че и друг път пак ще седят. Но знаеше, че не е така, и потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Джордан.

— Не. — Опита се да се отърси от усещането си. — Коза мина през гроба ми.

— Казва се гъска — усмихна ѝ се той.

— Гъска, коза... — сви рамене тя и пъхна пуканка в устата си. — Нещо не се справяш много добре, Джордан — отбеляза със сериозен тон.

— Трябва ми стимул.

— Моят ще е най-дълъг — обяви Алисън. — Ще стане сто километра.

— Не си брой пилците, преди да са преминали шосето посъветва я Кейси. — Как го правиш, Джордан? — взря се внимателно в него. — Вродено ли е, или си се научил?

Той поклати глава развеселен и объркан.

— Имам предвид как си вдигаш едната вежда — поясни Кейси. — Направо е страхотно. Бих искала и аз да мога да го правя, но при мен и двете действат заедно. Хайде да си направим малко горещ шоколад. — Скочи от мястото си и започна да рови из шкафовете. Джордан изостави наниза си и се загледа в нея.

— Ела тук, Кейси!

— Приготвянето на горещ шоколад изисква внимание и концентрация, Джордан — продължи да измерва млякото тя. Той прекоси стаята, хвана я за ръка и я заведе до прага. После посочи с пръст над главите им. Кейси се усмихна при вида на гирлянда от имел.

— Истински ли е?

— Истински — увери я той.

— Е, в такъв случай... — леко допря устни до неговите.

— На филмите не се целуват така — обади се Алисън и взе нова пуканка.

— Абсолютно вярно — потвърди Джордан, преди Кейси да успее да продума. Привлече я обратно в ръцете си и покри устните ѝ със своите. Целувката им се проточи и нежното чувство накара гърлото на Кейси да се свие от болка. Притисна го към себе си. Знаеше, че ще запомни тази целувка.

— Това беше много по-добре — отбеляза Алисън, когато Кейси се отдръпна. — Моят наниз е готов.

По-късно отново седяха във всекидневната. Алисън се беше свила в краката на Джордан, с китарата на Кейси в скута си. Кейси наблюдаваше как цветните светлинки от елхата играят по лицето ѝ, докато се унася в сън.

— Изкара много дълъг ден — прошепна Кейси.

— Нямам търпение да видя физиономията ѝ, когато получи подаръците си утре. — Джордан внимателно издърпа китарата от отпуснатите ръце на Алисън и я подаде на Кейси. — Малкият ти подарък добре ли е скрит?

— Чарлз се грижи за малкия ми подарък в гаража, но ми се струва, че няма лесно да се раздели с него. Ще кача Алисън и ще я сложа в леглото — изправи се тя.

— Аз ще я кача. — Той вдигна племенницата си на ръце. — Защо ти в това време не пуснеш някаква музика?

След като той излезе, Кейси отиде до шкафа, в който стоеше стереоуредбата. Шопен, реши тя, докато преглеждаше албумите. Това е нощ за романтика.

Къщата беше притихнала. Прислугата се беше прибрала в своето крило. Биатрис беше на прием. У дома сега бяха само тримата. Кейси въздъхна, докато поставяше плочата върху диска. За тази вечер може да се престори, че е истина. Приблужи се до прозореца, дръпна пердето и се загледа навън. Луната беше пълна и се издигаше високо, нощта беше ясна. Отново намери Пегас и се замисли. Обърна се едва когато чу тихото притваряне на вратата. Видя как Джордан я заключва.

— Нагласи ли я добре? — Сърцето ѝ започна да бие лудо. Глупаво е, помисли си тя. Държа се, сякаш за първи път съм с него.

— Добре е, изобщо не се събуди. И ти спиш по същия начин. — Прекоси стаята и остави бутилката, която носеше, върху бара. — Дълбоко, като дете. — Отвори виното и се приближи до камината. Клекна и подпали газовите пламъци върху цепениците. — Сега можеш да си представиш, че вали сняг — вдигна усмихнато очи към нея.

— Четеш мислите ми, нали?

— Понякога. — След като наля две чаши, той се върна обратно пред огъня и седна. После протегна ръка към нея. Кейси я пое и се

настани до него. — Как се чувстваш? — попита я, след като се облегна в него.

— Все едно съм затрупана от сняг — отвърна тя и пое предложеното ѝ вино. — Приютена в дървена колиба в планините, далеч от света и проблемите му.

— Има ли място в колибата и за мен?

— Винаги — отметна глава и му се усмихна.

— Ще имаме дърва — продължи тихо той и пое чашата от ръката ѝ. — И вино... — Наведе се и целуна ъгълчето на устните ѝ. — И себе си. — Внимателно я положи на пода. — Нищо друго няма да ни е нужно.

— Да — притвори клепачи Кейси и го притегли към себе си. — Нищо друго.

Отдаде се изцяло на усещането си за него, за допира с него. Умът и тялото ѝ бяха в съвършена хармония и му принадлежаха. Някъде далече, в дълбините на къщата, часовникът удари полунощ и вече беше Коледа.

Колко време се любиха през онази нощ, Кейси никога нямаше да разбере. Никой от двамата не желаше да отключат вратата и да се върнат в другия свят. По едно време, докато лежаха унесени, Джордан се пробуди и чу отварянето на входната врата при завръщането на майка му. После къщата отново потъна в тишина. Отново само тяхна. Извърна се към Кейси и без да бърза, я изтръгна от съня. В стаята трепкаха отблясъци от огъня в камината, както и от цветните светлинки от елхата. Виното се затопли.

Кейси пак заспа и се пробуди натежала, докато Джордан я вдигаше на ръце.

— Ще те занеса горе — прошепна той.

— Не искам да ме оставяш — зарови лице във врата му тя. — Нощите са прекалено къси...

После отново заспа — дълбоко, както спеше Алисън.

Утрото настъпи твърде скоро. Единствено собствената ѝ воля и въодушевлението на Алисън възпряха Кейси да не се мушне обратно под завивките. Изисканата, достолепна всекидневна скоро бе осеяна с разкъсани хартии, кутии и раздърпани панделки. Малкият кокер шпаньол — подаръкът на Кейси за Алисън — търчеше около елхата,

докато самата Алисън седеше смаяна и с благоговение държеше на скута си нова китара, подарък от чичо ѝ.

— Не трябва ли да събудиш майка ти, Джордан? — прошепна Кейси и избута куп намачкана хартия.

— В шест сутринта? — разсмя се той и поклати глава. — Майка ми не става преди десет, независимо дали е Коледа, или не. По-късно ще имаме много цивилизована закуска.

Кейси сбърчи нос и грабна една кутия.

Крайно време беше и аз да получа нещо — заяви тя, като много добре знаеше, че подаръкът е от Алисън. — Чух много шушукания за това нещо — продължи, докато бавно развързваше панделката. — Забелязах сума ти многозначителни погледи... — Алисън прехапа устни и погледна към Джордан. — Също като този сега — възкликна тя и разкъса хартията със замах. Отвори кутията и откри вътре дълъг бледозелен шал от мека вълна.

— Това е първият подарък, който правя през живота си — напрегнато изрече Алисън. — Роуз, момичето от кухнята, ме научи. Допуснала съм някои грешки. — Кейси се опитваше да вдигне очи, опитваше се да проговори, но не успяваше да постигне и двете. Само помилва несръчно изплетения шал с върховете на пръстите си. — Харесва ли ти?

Погледна нагоре и кимна безпомощно. Очите ѝ вече преливаха от влага.

— Жени — подхвърли Джордан и отметна косата на Алисън зад ухото ѝ. — Някои жени — поправи се той — имат навик да плачат, когато са особено щастливи. Кейси е от тях.

— Наистина?

— Наистина — успя да отрони Кейси и пое дълбоко дъх. — Това е най-красивият подарък, който някога съм получавала, Алисън. — Привлече момичето в прегръдките си и силно я притисна. — Благодаря ти.

— Наистина ѝ харесва — усмихна се на чичо си Алисън. — Мислиш ли, че ще се разплаче, ако ѝ дадеш и твоя?

— Защо не проверим? — Джордан посегна под елхата и взе малка, квадратна кутийка. — Но, разбира се, може и изобщо да не я интересуват други подаръци.

— Разбира се, че ме интересуват — освободи се от ръцете на Алисън тя. — На Коледа ставам много алчна. — Взе кутийката от него и отново пое дълбоко дъх. Отвори я и за втори път тази сутрин усети как сърцето ѝ спира да бие.

Подхвана златните, изящно гравирани обеци, които забележително приличаха на онези, които бе видяла в деня, когато му купи еднорога. Вдигна очи към Джордан и поклати глава.

— Как можа да си спомниш такова нещо, Джордан?

— Не съм забравил нищо от това, което си ми казала. Помислих си, че ще вървят с това — подаде ѝ друга кутийка, този път дълга и плоска, а след това се усмихна, забелязал колебанието ѝ. — Смятах, че на Коледа ставаш алчна.

Кейси отвори кутийката и откри три тънки златни верижки, изкусно преплетени в една.

— Красива е — прошепна тя.

Джордан пое верижката от ръцете ѝ и я закачи около врата ѝ.

Тя преглътна мъчително и допря лицето си до неговото.

— Благодаря ти, Джордан. — После скочи на крака. — Ще отида да видя за кафе.

— И твоят ѝ хареса — каза му Алисън и премести китарата. — Пак се разплака.

Когато петнайсет минути по-късно Милисънт донесе кафе и кроасани във всекидневната, тя се закова на място заедно с подноса и зяпна учудено. През всичките години, прекарани в дома на семейство Тейлър, никога не беше виждала нещо подобно. Навсякъде се търкаляха хартии, кутии и панделки. И сред тях господин Тейлър се бореше с едно малко кученце. Самият господин Тейлър! А през това време мис Алисън и мис Уайът се кикотеха. Не, никога не беше виждала нещо подобно, не и в тази къща.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси възнамеряваше добре да запълни времето си, след като замине от Палм Спрингс. Най-напред ще се прибере у дома. Беше взела решение — новогодишната вечер ще сложи край на дните, посветени на Джордан. Единственото, което ѝ оставаше, беше да му каже. След като го обмисли обстойно, Кейси реши да изчака първия ден на новата година. Самолетните ѝ билети бяха резервирани. Болката ще бъде по-слаба, ако оставащите часове не са изпълнени със съзнанието, че са последни. Ще струпа всичко, каквото може, през тези последни двайсет и четири часа.

— Щях да те бия в третия гейм на втория сет, ако не бях допуснал двойната грешка. — Замахна с ракетата си във въздуха, докато двамата с Джордан се връщаха от тенис корта. — Освен това, ако не ми беше сервирал бекхенд в четвъртия гейм, щях и него да спечеля. Наистина си много проклет съперник с тези излизания на мрежата.

Джордан хвана ракетата ѝ, изпълнен с леко подозрение към ентусиазма, с който я размахваше.

— Виж, Алисън е при басейна. Изглежда, като че ли много старателно си пише домашното.

Алисън вдигна поглед, когато се приближиха. Махна им и после отново се намести с въздишка.

— Не знам какво да правя с тази задача, чичо Джордан.

— Така ли? — Остави ракетите на масичката под чадъра. — Каква е тя?

— Трябва да посоча пет неща, които са типични за осемдесетте години на двайсети век. Нещо, което бих сложила в капсула на времето, за да покажа на бъдещите поколения каква е била нашата култура.

— Алисън — усмихна ѝ се той и прокара пръст по носа ѝ, — защо питаш един писател, когато разполагаш с антрополог?

— О, забравих — погледна към Кейси тя. — Ти какво би поставила в капсулата?

— Чакай да видим — за момент присви очи срещу слънцето Кейси. — Житен клас, варел с петрол, микрочип, касета с пънк рок и чифт обувки от „Гучи“.

Джордан се разсмя.

— Така ли ще капсуловаш ти осемдесетте?

Алисън се намръщи, докато бързо записваше.

— Какво е микрочип?

— Това е...

— О, не! — безцеремонно прекъсна обяснението ѝ Джордан. — Не ѝ позволявай да започне, Алисън.

— Ами — загледа се подозрително в списъка Алисън, — като че ли ще е по-добре да го обмисля малко повече. — Хвърли към Кейси поглед, който ѝ даде да разбере, че не е била от особена полза, после ги напусна, за да се заеме е проблема си на закрито.

— Не съм сигурен дали Алисън и учителката ѝ са готови за твоето мнение за обществото ни — подхвърли Джордан.

— Това беше научният ми анализ за нашата култура, такава каквата е в момента — от технологиите до модата. Знаеш ли, Джордан, действително изглеждаш разгорещен след тениса. Трябва да се охладиш. — Блъсна го силно и го събори заднишком в басейна. Той бързо изплува и отметна косата от очите си. — Импулс! — извика тя и се хвана за корема, докато се превиваше от смях. — Никога не съм могла да овладеея импулсите си. — Без да продума, той само присви очи и заплува към ръба. — Съжалявам, Джордан, но наистина изглеждаше разгорещен. Сигурна съм, че водата е прекрасна. Нали не си ядосан? Ще ти помогна да излезеш. — Едва му беше подала ръка, когато осъзна грешката си. Той я хвана здраво, после се усмихна доволно и бързо я дръпна, пращайки я с главата напред във водата. Кейси изплува с пръхтене. — Заслужих си го, предполагам.

— Така си е. Как е водата?

— Страхотно. — Закрепи се с единия крак във водата и събу маратонката на другия. — Винаги съм смятала — захвърли маратонката извън басейна, — че когато човек се озове в неочаквана ситуация, трябва да извлече максималното от нея. — Измъкна и

другата си обувка, после се гмурна от място и се плъзна по дъното на басейна.

Трепна уплашено, когато ръцете на Джордан я обхванаха през кръста. Извърна я към себе си и тя изведнъж се озова вплетена заедно с него в подводна целувка. Ударите на сърцето ѝ рязко ускориха темпото си от нормален до френетичен ритъм и Кейси се притисна в него. Когато изскочи на повърхността, пулсът ѝ все още беше учестен.

— Извличам максималното от неочакваната ситуация — прошепна Джордан и захапа между зъбите си меката част на ухото ѝ.

— Уплаши ме — пое си дълбоко дъх тя. — Изобщо не трябваше да гледам онзи филм за акулата.

— През зимата не държим акули в басейна. — Джордан прокара ръка през косите ѝ. — Когато е мокра и блести на слънцето, изглежда почти като бакърена. Първия ден, когато пристигна, стоях на прозореца и те наблюдавах как плуваш. Още тогава не ми излизаше от ума.

Кейси облегна глава на рамото му. Толкова е трудно да остане силна, когато той се държи така нежно. Отново ѝ се прииска да му каже, че го обича, че сърцето ѝ се къса, задето трябва да го напусне. Дори и сега не знаеше как ще постъпи, ако я помоли да остане. Или може би много добре знаеше и точно затова бе решила да му казва нищо. Можеха да продължават, както досега, но не виждаше бъдеще за тях. Ако можеше да я обикне... Но Кейси тръсна глава и се отдръпна от него.

— Ще те изпреваря — подразни го тя. — На плуване съм много по-добра, отколкото на тенис.

— Добре — усмихна се той. — Ще ти дам преднина на старта. Кейси повдигна вежди.

— Това е предизвикателството на мъжката самоувереност — отметна косата от очите си. — Приемам го.

После се хвърли като стрела сред пръски вода. Дори и с дадената ѝ преднина Джордан стигна до другия край цели две загребвания преди нея. Кейси сбърчи нос насреща му.

— Естествено — започна тя и се изправи на плиткото, — и аз да бях израснала в басейн...

Забеляза, че изобщо не обръща внимание на думите ѝ. Проследи погледа му и сведе очи надолу.

Тениската, която изглеждаше напълно прилична за играта на тенис, сега прилепваше плътно на гърдите ѝ и се бе превърнала в еротична примамка. Мокрите ѝ къси шорти очертаваха ханша и горната част на бедрата ѝ. Дори гола нямаше да изглежда по-съблазнително. Водата бавно се стичаше по хлъзгавите ѝ коси.

— Мисля, че този род плувна премяна е подходяща за по-дълбоки води — реши Кейси и се отблъсна от ръба.

Беше в ръцете му, преди да е успяла да стигне до средата на басейна. Устните му жадно се впиха в нейните. Отново се гмурнаха под повърхността, вкопчени един в друг. Кейси се притискаше здраво, разтърсена от смесица от страх и страст. В нея се бореха усещането за безтегловност, клаустрофобия и безпомощност. Би могла да се пребори с тях, но волята я беше напуснала и тя го сграбчи още по-силно. Той издигна и двамата и въздухът нахлу в дробовете ѝ.

— Цялата трепериш — забеляза Джордан. — Уплаших ли те?

— Не знам — улови се за него и го остави той да ги крепи на повърхността. — О, Джордан, желая те — изрече задъхано. Желанието ѝ беше неочаквано властно и мощно.

Устните му отново намериха нейните. Възбудата му се удвояваше от желанието, което усещаше да се излъчва от нея.

— Колко време можеш да издържиш, без да дишаш?

— Недостатъчно — засмя се разтреперано тя и отново потърси устните му. — Съвсем няма да е достатъчно. Ще се удавим ли?

— Вероятно. — Ръката му се плъзна по тялото ѝ, после по хълбока, по бедрото и обратно към талията. — Това тревожи ли те?

— Точно в този момент, не. Просто ме целуни още веднъж. Просто ме целуни и не казвай нищо.

Не може да го понесе. Утре по това време ще бъде в самолета. Няма да може да протегне ръка и да го докосне, да усети ръцете му върху себе си. Ще запази вкуса му само в спомените си. Тези три месеца от живота ѝ ще бъдат погълнати от всичко онова, което предстои. Как би могла да замине? Как би могла да остане? Цената, която ще трябва да плати, и без това вече изглежда невероятно висока. Тогава ще включи още нещо в сметката, каза си Кейси. Една последна нощ. Една цяла, последна нощ.

— Джордан, хайде да не ходим на тържеството тази вечер. — Отдръпна се от него, защото искаше да вижда лицето му. — Имам

нужда да бъда сама с теб, така както бяхме в Ню Йорк. Можем ли да отидем някъде, само за тази нощ? Утре започва новата година. Искам да прекарам последната нощ на тази с теб. Само с теб.

— Апартамент в „Хайът“? — промърмори той. — Шампанско и хайвер? Доколкото си спомням, доста обичаш хайвер.

— Да! — Прегърна го през врата и бързо и страстно притисна лице в неговото. — Или пица и бира в най-забутания мотел. Няма значение. Обичам те! — Не можеше да се въздържа да не го изрече. — Толкова много те обичам! — Устните ѝ се впиха в неговите, преди да е успял да проговори.

— Джордан! — Гласът на Биатрис отекна в тишината.

Без да бърза особено, Джордан отлепи устни от нейните.

— Майко! — погледна нагоре, все така обвил ръка около Кейси.
— Върнала си се толкова скоро?

— Какво правиш?

— Ами плувам — отвърна безгрижно. — И се целувам с Кейси.
Искаш ли нещо?

— Нали знаеш, че в къщата има прислуга, която всеки момент би могла да мине оттук?

— Да. Нещо друго?

Очите на Биатрис блеснаха, но тя запази достойнство. Кейси бе принудена да ѝ се възхити.

— Обади се Хари Роудс. Трябвало да те види след час по работа. Каза, че било нещо важно.

— Добре, благодаря ти.

— Ядоса я, Джордан — подхвърли Кейси, след като Биатрис си замина.

— Вероятно ще я ядосам и още повече — замислено изрече той. Време е за някои промени, каза си наум. Някои решителни промени. Къщата беше негова по наследство, но може би ще е по-разумно да я остави на нея и да заведе Алисън някъде другаде. И Кейси... Кейси е друг въпрос. Е, ще разполагат с цяла нощ, за да го обсъдят, реши той и отново я притегли към себе си. — Ако си готова, когато се върна от разговора с Хари, можем да започнем по-отрано.

— Побързай с разговора — отвърна му Кейси.

Кейси тъкмо си беше изсушила косата, когато на вратата на стаята ѝ се почука.

— Влез! — Същевременно отвори гардероба. Пак ли зелената рокля? — поколеба се и я извади. — Здравей, Милисънт.

Прислужницата се засуети на вратата.

— Мис... — скръсти ръце на гърдите си тя и погледна смутено. — Мисис Тейлър би искала да ви види... в нейния салон.

— Сега? — Кейси потърка между пръстите си материята на роклята, която държеше.

— Да, ако обичате.

По-добре да приключа с това, помисли си и закачи роклята обратно в гардероба. Ще е за нещо неприятно. Дори и да не го знаеше сама, лицето на прислужницата казваше всичко.

— Добре, веднага идвам.

Милисънт се прокашля неловко.

— Трябва аз да ви заведа.

Кейси въздъхна. Едва ли би могла да я обвини.

— Води тогава — предложи ѝ тя и я последва.

Милисънт почука на вратата на Биатрис, завъртя топката и после бързо се отдръпна. Кейси пое последна дълбока глътка въздух и влезе.

— Госпожо Тейлър?

— Влезте, госпожице Уайът. — Биатрис дори не се извърна от бюрото си с цвят на слонова кост. — И затворете вратата!

Кейси се подчини и изведнъж ужасно ѝ се прииска да запали цигара. Стаята беше потискаща и също толкова трудна за съжителство, колкото и жената в нея.

— С какво мога да ви бъда полезна, госпожо Тейлър?

— Седнете, госпожице Уайът — посочи с ръка към едно кресло в стил крал Едуард. — Време е да си поговорим. — Кейси се настани и зачака неизбежното. — Удължихте престоя си тук колкото е възможно повече. — Най-после Биатрис се извърна към нея и скръсти ръце върху бюрото.

— От работата на Джордан ли се интересувате, госпожо Тейлър? — Не можеш да ме засегнеш днес, каза си наум. Това е последният ми ден. — Защо направо не ми кажете какво точно имате предвид, госпожо Тейлър, и не спестите времето и на двете ни? — изрече на глас.

— Проверих препоръките ви. — Биатрис почука със златната писалка по бюрото. Това беше единственият външен израз на някакво

вълнение. — Изглежда, минавате за експерт в своята област.

— Проучвали сте ме значи. — Кейси усети как гневът се надига в нея и се опита да го потуши.

— По този повод разбрах, че сте внучка на Самюъл Уайът. Познавам се слабо с дъщеря му, вашата леля. Преди години имаше доста голям скандал по повод на вас. Много неприятна работа. — Отново почука с писалката. — Жалко, че не сте останали при леля си, вместо да бъдете отгледана от дядото.

— Моля ви — понижи глас Кейси, — не ме карайте да се ядосвам.

Биатрис забеляза, че е пропукала външното ѝ спокойствие. Това беше и първата ѝ цел.

— Не сте фигурирали в завещанието на дядо ви по бащина линия.

— Добре сте направили проучването си.

— Обичам точността, госпожице Уайът.

— Но не и да стигате бързо до същността на въпроса.

— Тогава на въпроса — съгласи се Биатрис. — Очевидно разполагате с известни финансови средства, но едва ли сте...

— Фрашкана? — подсказа ѝ Кейси.

— На вашия жаргон — съгласи се Биатрис. — Престоят ви тук беше доста печеливш ангажимент за вас. Напълно разбираемо е, че ще се възползвате от възможностите за бъдещи облаги, като се умилквате около Джордан и Алисън.

— Бъдещи облаги? — Кейси почувства как започва да ѝ пари под лъжичката.

— Мисля, че не е необходимо да влизам в подробности. — Биатрис остави химикала и отново кръстоса ръце. — Джордан е много богат мъж. Алисън ще получи изключително голямо наследство при навършването на пълнолетие.

— Разбирам. — Кейси се напрегна да задържи ръцете си неподвижни. — Намеквате, че се надявам да получа финансови облаги, като установявам взаимоотношения с Джордан и Алисън. — Изглежда я продължително и спокойно. — Много сте жестока, госпожо Тейлър. Не ви ли хрумна случайно, че бих могла да държа на тях, независимо от размера на банковите им сметки?

— Не. — Биатрис остави думата да виси самотна във въздуха за момент. — И преди съм се срещала с жени от вашия тип. Майката на Алисън беше от тях, но синът ми не искаше да ме послуша. Ожени се за нея, въпреки възраженията ми и се премести почти в другия край на страната. Естествено — продължи, като се облегна назад и втренчи поглед в Кейси, — в този случай проблемът е по-различен. Джордан няма намерение да се жени за вас. Любовната ви връзка му е напълно достатъчна. Ако пак трябва да се изразя с вашия език, надцените картите си.

Кейси искаше да хвърли нещо. Искаше ѝ се да разкъса и прободне съвършената белота, която я обграждаше. Остана да седи, вцепенена от усилието да се овладее.

— Съзнавам докъде се простират границите на отношенията ми с Джордан, госпожо Тейлър, и винаги съм го знаела. Няма за какво да се тревожите.

— Няма да ви търпя повече под покрива си. Ще бъдат нужни месеци, за да се поправи влиянието ви върху Алисън.

— Цял живот, надявам се. — Кейси стана от мястото си. Трябва да се махне от тази стая. — Никога повече няма да успеете да я вкарате в калъпа. Тя го надрасна.

— Джордан е настойник на Алисън.

Не думите, а тонът накара Кейси да спре. Усети мимолетно пробождане от страх.

— Да.

Биатрис леко се извъртя на стола си, за да застане с лице към нея.

— Ако не си тръгнете днес, още този следобед, ще бъда принудена, за доброто на Алисън, да заведа дело за отнемане на правата му.

— Това е абсурдно! — Страхът се върна отново, този път двойно по-силен. Усети как кожата ѝ изтръпва, от студ. — Няма съд, който да отнеме настойническите права от Джордан, за да ги даде на вас.

— Може би да, може би не — изискано трепна с рамене Биатрис. — Но вие знаете колко тежка може да бъде една съдебна битка, особено когато в нея е замесено дете. А обвинението в неморално поведение ще я направи особено неприятна.

— Той е ваш син. — Думите излязоха от устата ѝ като едва доловим шепот. — Не можете да му причините това. Нито на Алисън.

Той с нищо не ѝ е навредил — и никога няма да го стори.

— Алисън се нуждае от защита — изглежда я надменно тя. — Също и Джордан.

— Защита? Искате да кажете манипулиране, нали? — Върна се обратно при Биатрис. Сигурно сънува. Но дори и кошмарът ѝ не причиняваше такава остра болка. — Няма да им причините това. Не можете! Алисън е само едно дете. Тя го обича. — Няма да се разплаче пред тази жена. — Нищо няма да спечелите. Вие не обичате Алисън по начина, по който я обича Джордан. Вие нямате нужда от нея. Ако можехте да разберете какво означава да се карат за теб по този начин, нямаше да го направите.

Биатрис леко си пое дъх.

— Изборът остава ваш.

Звучеше невероятно, невъзможно, но Кейси видя, че тя изрича съвсем сериозно всяка дума.

— Утре щях да си замина — тихо каза Кейси. — Не си заслужаваше, госпожо Тейлър.

— Днес, преди, завръщането на Джордан. Не трябва да му казвате нищо за разговора ни.

— Днес — потвърди Кейси. В гласа ѝ се усещаха сълзи. Не можеше да ги предотврати, но направи усилие да не им позволява да проличат в очите ѝ. — Днес, защото съм способна на нещо, на което вие не сте. Да ги обичам достатъчно, за да им дам онова, от което имат нужда. Да бъдат заедно.

Биатрис отново ѝ обърна гръб.

— Милисънт вече би трябвало да е събрала багажа ви, а Чарлз ще ви закара, където пожелаете. — После отвори чековата си книжка. — Готова съм да ви възнаградя за дискретността и създаденото неудобство, госпожице Уайът...

Ръката на Кейси се стовари върху чековете и прекъсна думите ѝ. Биатрис изненадано погледна нагоре.

— Не предизвиквайте съдбата си — прошепна Кейси. — Дадох ви думата си. Безплатно. — Бавно вдигна ръката си и изпъна рамене. — Ще дойде време, когато ще трябва да отговаряте за това, което сторихте днес. Загубихте повече, отколкото аз някога съм имала, госпожо Тейлър.

Успя да излезе през вратата и едва тогава се преви на две от болка. Трябваше ѝ време, няколко минутки, за да се съвземе. Трябва все пак да се види с Алисън. Няма да си тръгне, без да ѝ каже довиждане. Позволи ми да намеря най-точните думи! Кейси тръгна по коридора като сомнамбул. Не ме оставяй да се разплача пред Алисън!

Острата болка я беше вцепенила. Посегна към дръжката на вратата с безчувствени пръсти.

— Кейси! — вдигна очи към нея Алисън. Кученцето се беше свило върху покривката на леглото, а тя седеше до него и подрънкваше на китарата. — Научих нова песен. Искаш ли да ти я изсвирия?

— Алисън... — Приблужи се и седна до нея.

— Какво има? — Детето сбърчи чело, докато се взираше изпитателно в Кейси. — Изглеждаш особено.

— Алисън, Спомняш ли си, когато ти казах, че един ден ще трябва да си замина? — Видя погледа в детските очи и докосна бузата ѝ. — Днес е този ден, Алисън.

— Не! — Остави китарата и сграбчи ръката на Кейси. — Не трябва. Можеш да останеш.

— И преди ти обясних, помниш ли? За работата ми?

— Не искаш ли да останеш? — Сълзите вече започваха.

За момент Кейси изпита паническо объркване.

— Не става въпрос дали искам, Алисън. Не мога.

— Можеш! Можеш, ако искаш!

— Алисън, погледни ме! — Кейси беше на ръба и го съзнаваше. Но няма да я напусне по този начин. — Понякога хората не могат да направят точно онова, което им се иска. Обичам те, Алисън, но трябва да замина.

— Какво ще правя аз? — Думите прозвучаха почти като ридание, докато здраво обвиваше ръцете си около врата ѝ.

— Имаш Джордан, а и аз ще ти пиша, обещавам. Може би през лятото ще ми дойдеш на гости. Както си говорехме.

— До лятото има още много, много месеци.

Кейси я притисна здраво, после я отдръпна назад.

— Понякога времето минава много бързо. — Измъкна златната халка от пръста си и я пхна в ръката на Алисън. — Това е за теб. Винаги когато си помислиш, че не те обичам повече, можеш да я погледнеш и да си спомниш, че не е вярно. — Стана и тръгна към

вратата. Болката ставаше нетърпима, а и времето ѝ изтичаше. — Алисън... — извърна се с ръка на дръжката. — Кажете на Джордан, че аз... — Тръсна глава и отвори вратата. — Просто се грижи за него вместо мен.

В хотелската стая светеше само една малка лампа, но дори и тя причиняваше болка в очите ѝ. Кейси не можеше да събере сили да отиде до нея и да я угаси. Плачът я беше изцедил и я беше оставил изтощена и опустошена. Чуваше празничните звуци от другите стаи.

Беше почти полунощ.

Сега трябваше да съм с него, помисли си Кейси. Трябваше да получа тази последна нощ. Какво си е помислил, когато се е върнал и е открил, че съм заминала? Заминала без нито дума. Никога няма да разбере. Изобщо не трябва да разбере, напомни си тя. Ще страда ли, или само ще се ядоса? Поклати глава — няма смисъл да мисли. Всичко приключи.

Чу изщракването на ключ и се обърна. Когато Джордан влезе в стаята, тя не каза нищо. Мислите ѝ бяха удавени в болка и изненада.

— Трябва да използваш верига, когато искаш да се спасиш от някого, Кейси — хвърли ключа върху масата. — С ключовете човек много лесно може да се сдобие. С двайсет долара и една хубава история веднага си го купуваш. А ти знаеш всичко за хубавите истории.

Остана да седи точно там, където си беше. Заканите на Биатрис пресичаха инстинктивното ѝ желание да се хвърли в ръцете му.

— Как ме откри?

— Чарлз. — Обърна се и закрепил веригата на вратата. — Макар че се наложи да посетя няколко бара, докато го открия. Беше освободен за тази нощ.

— Изглежда, добре си използвал времето си. — Беше пил, забеляза тя, ако не много, то поне достатъчно, за да му личи. Трябва да остане спокойна. Ръцете ѝ започваха да треперят и тя стисна с пръсти ръба на шкафчето зад гърба си.

Джордан огледа малката хотелска стая.

— Както виждам, не си избрала „Хайът“.

— Не. — Ще последват гневни тежки думи. Кейси стана и посегна за цигара. — Не е ли глупаво? В хотелите винаги оставят

кибрити навсякъде, а аз все не мога да намеря. — Спря да диша, когато я сграбчи за раменете и я обърна към него.

— Защо си тръгна?

— Все някога трябваше да си тръгна, Джордан. — Гласът ѝ звучеше напрегнато от болката, която ѝ причиняваха дълбоко забитите му в кожата ѝ пръсти. — И двамата знаем, че съвместната ни работа приключи.

— Работа? — Боеше се, че ако пръстите му не останат здраво впити в нея, може да я удари. Беше го наранила повече, отколкото изобщо бе предполагал, че е възможно да бъде наранен. Тя го беше научила да усеща болката. Разтърси я яростно. — Това ли е всичко, което има между нас? — Започна да трепери цялата, но той, изглежда, не забелязваше. Никога не го беше виждала такъв — груб, разярен. Искаше ѝ се да я удари, ако това ще сложи бързо край на всичко. — Върви по дяволите! — разтърси я отново, като почти я вдигна във въздуха. — Не можеше ли поне да ми го кажеш в очите? Трябваше ли да си тръгнеш зад гърба ми, без нито думичка?

Кейси отново се хвана за ръба на шкафчето. Усещаше как в гърлото ѝ отново се надига неприятно усещане.

— Така е по-добре, Джордан. Аз...

— По-добре? — Думите сякаш изригнаха от него и Кейси подскочи. — За кого? Ако не си имала благоприличието да помислиш за мен, какво ще кажеш за Алисън?

Това вече беше твърде много, за да го понесе. Кейси за момент затвори очи.

— Помислих за Алисън, Джордан. Трябва да ми вярваш, че помислих.

— Как мога да вярвам, на каквото и да е от теб? Тя беше съсипана. Погледни ме! — Хвана я за косата и издърпа главата ѝ назад. — Прекарах цял час да я държа в прегръдките си, докато плачеше, и да се опитвам да ѝ обясня това, което сам не разбирам.

— Направих, каквото трябваше. — Започваше да ѝ се вие свят. Трябва да го накара да си тръгне, и то бързо. — Джордан, пил си прекалено много. — Сега гласът ѝ прозвуча изумително спокойно. — И ми причиняваш болка. Искам да си вървиш.

— Каза, че ме обичаш.

Кейси преглътна и се изпъна.

— Промених мнението си. — Видя как лицето му изведнъж изгуби цвят.

— Променила си мнението си? — Думите излизаха от устата му бавно и с недоумение.

— Точно така. Сега си върви и ме остави. Утре сутринта трябва да хващам самолет.

— Кучка! — Каза го шепнешком и в същото време я издърпа към себе си. — Ще си вървя, когато свърша. Срещата ни все още е в сила.

— Не! — задърпа се, внезапно обзета от паника тя. — Не, Джордан!

Ще довършим това, което започна — тук и сега.

И устните му се притиснаха в нейните, пресичайки протестите ѝ. Кейси се блъскаше в него, обезумяла от страх. Трябва ли дори това да ѝ бъде отнето — спомените за щастието да го обича, да бъде обичана от него. Повлече я към леглото, тя се бореше, но той беше силен, подивял от гняв. Какво си причиняваме? Съзнанието ѝ се замъгли, докато разкъсваше ризата на раменете ѝ. Ръцете му бяха навсякъде — дърпаха и късаха дрехите ѝ, а тя се съпротивляваше.

Споменът за спокойното, безстрастно лице на Биатрис изплува зад затворените ѝ клепачи. Няма да ти позволя да ни причиниш това!

Кейси престана да се съпротивлява. Устните ѝ омекнаха покорно. Мога да ти дам това, каза му мълчаливо и усети как страхът отстъпва. Една последна нощ. Все пак тя не ни я отне. Спря да мисли и се отдаде на любовта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси се пробуди под ослепителна светлина. Автоматично простена в знак на протест и се претърколи. Ръката ѝ докосна празното място до нея. Отвори очи. Него го нямаше. С усилие се изправи седнала и бързо огледа стаята за някакъв знак от Джордан. Постави ръка на възглавницата до своята и откри, че е напълно изстинала.

Кога си е отишъл? Помнеше единствено, че през цялата нощ се бяха любили отново и отново, отчаяно и мълчаливо. Мислеше, че е заспал, сигурна беше, че прекараха заедно час или два в пълен покой. Нужно ѝ бе да знае, че е било така.

Никой не може да ѝ отнеме тези последни часове. Ако в тях нямаше нежност, поне имаше страст. Той вече няма да изпитва болка. Последната ѝ надежда оставаше, че нощта е прогонила болката от него, дори да не е прогонила гнева му. Съмняваше се, че Джордан някога ще ѝ прости за начина, по който беше сложила край. Кейси стана от леглото. Все още ѝ предстои да хваща самолет.

Когато видя бележката върху шкафчето, тя се вторачи неподвижно в нея. Може би е по-добре да не я чете, да се престори, че не я е забелязала. Какво би могъл да ѝ каже, което да не върне обратно всепоглъщащата болка? Но вече посягаше към нея, преди да е успяла да се възпре. Отвори я и прочете:

Кейси,

Извинението за тази нощ едва ли означава нещо, но нямам какво друго да предложа. Гневът не е извинение за това, което се случи. Мога само да ти кажа, че съжалявам повече, отколкото за всичко друго, сторено от мен.

Оставям чек за услугите ти през последния месец. Надявам се, че разбираш какво ми даде, защото аз нямам думи да го изрека.

Джордан

Кейси прочете бележката веднъж, после отново. Права беше да мисли, че ще ѝ причини само мъка. Смачка я в ръка и я пусна на пода. Съжалявал, помисли си и бавно вдигна чека, който беше оставен под бележката. Вече беше напълно спокойна. Почти не ѝ бяха останали чувства, които да прояви. Трескаво погледна сумата и се изсмя нервно.

— Щедрият Джордан! Много си щедър... — Методично нахъса чека на малки парченца и ги пусна да се разпилеят по пода. — Счетоводителят ти сигурно ще откачи. — Няма да се разплаче отново. Не ѝ бяха останали повече сълзи. Въздъхна разтреперано и посегна за цигара. — Монтана — каза си внезапно. — В Монтана би трябвало да има два метра сняг и да е адски студено. — Сега не е моментът да си отиде у дома. Би било твърде лесно да се отдаде на скръбта у дома. Кейси хукна към телефона и се приготви за промяна в плановете си.

Доктор Едуард Бренан изключи двигателя на стария си понтиак. Слънцето вече клонеше към залез, а той цял ден беше на крак. Гърбът му го болеше. Остарявам, помисли си той и продължи да седи. Имало е дни, когато можеше да изроди три бебета, да извади чифт сливици, да намести счупен пищял и да ваксинира три семейства против грип още преди обяд, без и за миг да забави скорост. Но сега беше на седемдесет и смяташе, че е време да натисне спирачките.

Може би е време да си вземе помощник, някой младеж със свежи идеи. Доктор Бренан обичаше свежите идеи. За момент се усмихна и се загледа в залеза. Много лошо, че Кейси не се захвана с медицина. Щеше да стане страхотен лекар. Какъв подход само щеше да има към болните. През дърветата на неговата планина се процеждаха оранжеви ивици светлина. Изпитваше силно собственическо чувство към своя малък участък от света. Неговата планина, неговият залез. Чувстваше се така, когато оставаше сам. Беше приятно усещане и то го крепеше да продължава.

Отвори вратата на колата и вдигна пакета с домашно приготвен хляб и сладко, който госпожа Оутс му беше набутала в ръцете, задето лекуваше момчето ѝ от дребна шарка. Би предпочел да получи възнаграждението си под формата на чаша кафе. По-късно, помисли си, докато протягаше уморения си гръб, може да си пийне една чашка от нелегалното уиски, което му беше пъкнала госпожа Оутс точно

преди да си тръгне. Техният казан беше най-добрият в източната част на планината.

Вратата на къщата му никога не се заключваше и той я бутна с рамо, докато вече отчупваше от хляба.

— Здравей, дядо.

Доктор Бренан трепна и се вгледа изумен в жената, седнала зад кухненската маса. Кейси! Остана удивен едновременно от това, че я заварва тук и, че не скочи и не се хвърли насреща му за здрава прегръдка и шумна целувка. Това беше традиционният ѝ начин да го поздрави, независимо дали са били разделени за ден, или за година.

— Мислех, че още си в Тенеси.

— Не, тук съм. — Усмихна му се, после погледна пакета, който носеше. — Мирише на прясно изпечен хляб. Част от хонорара ти?

— Госпожа Оутс — отвърна той и прекоси стаята, за да остави пакета на масата.

— А! — усмихна се многозначително Кейси. — В такъв случай имаш и нещо по-силничко от госпожа Оутс, предполагам. Как се справя стомахът ти?

— Достатъчно е държелив за една-две чашки.

Кейси постави ръка върху неговата.

— Как си, дядо?

— Добре съм, Кейси. — Вглеждаше се в лицето ѝ със смесица от нежна обич и професионален интерес. Нещо не беше съвсем наред. На свой ред и той стисна ръката ѝ. Ще му каже, когато е готова и както тя си реши. Познаваше я твърде отдавна, за да очаква друго. — Ами ти? С какво се занимаваше? Почти цял месец не съм получавал от твоите пространни писма.

— Не чак толкова — леко сви рамене тя. — Прекарах две седмици в Монтана. Там се сдобих със страхотно палто — може да ти топли дори при алеутите. После се включих за малко в екипа на Фийфър в Юта. Моли Фийфър е все така държелива. Отпразнува шейсет и осмия си рожден ден в лагера. Изнасях лекции в Сейнт Пол и лових пъстърва в Тенеси. И спрях да пуша. — Очите ѝ потъмняха и тя дълбоко си пое дъх. — Дядо... бременна съм.

— Бременна? — отвори широко очи той. — Какво имаш предвид под бременна?

— Дядо — посегна към ръката му Кейси. — Ти си лекар и знаеш какво означава бременна.

— Кейси! — Доктор Бренан установи, че трябва да седне. — Как стана?

— По обичайния начин — отвърна тя и се опита да се усмихне. — Дори и на съвременните методи не може винаги да се разчита — допълни, очаквайки неизбежния въпрос.

Той реши засега да го прескочи.

— В кой месец си?

— Какво сме днес?

Беше свикнал с пълното ѝ безразличие към датите.

— Седемнайсети май.

— Четири месеца и седемнайсет дни.

— Много точно — отбеляза той с кимване на главата.

— Сигурна съм. — Непрекъснато преплиташе и отпускаше пръстите на ръцете си.

Като наблюдаваше нервните ѝ движения, той мина към професионалните въпроси.

— Ходила ли си на лекар? Имала ли си някакви смущения, някакви странични ефекти?

— Да, ходих на лекар — отново се усмихна тя, поуспокоена от практичните въпроси. — Не, нямам никакви смущения и след един неприятен месец на сутрешно гадене не съм имала други странични ефекти. Ние сме отвратително здрави.

— А бащата?

Отново преплете пръсти.

— Убедена съм, че и той е много здрав.

— Кейси! — захлупи пръстите ѝ с длан, за да спре движението им. — Какви са намеренията му за бебето? Очевидно си решила да износиш бременността. Двамата с бащата на бебето би трябвало да сте стигнали до някакво споразумение.

— Не, не сме стигнали до никакво споразумение. — Погледна го право в очите и в тях се прокрадна част от ранимостта ѝ. — Не съм му казала.

— Не си му казала? — Това го поразих повече от всичко останало. Просто не беше в характера ѝ. — И кога възнамеряваш?

— Не възнамерявам. — Посегна за цигара и започна да я къса на малки парченца.

— Кейси, той има право да знае. Това е и негово бебе.

— Не — отново блеснаха очите ѝ. — Бебето е мое. Бебето има права, аз също имам права. Джордан може да си гледа работата.

— Не е в твоя стил, Кейси — кротко изрече той.

— Моля те — тръсна глава и смачка останките от цигарата в ръката си. — Недей! Не съм взела това решение за една нощ. Обмислях го месеци наред. Знам, че така е най-правилно. Моето бебе няма да страда, защото баща му и аз сме допуснали грешки. Знам какво ще се случи, ако кажа на Джордан. — Гласът ѝ започна да трепери и тя изчака за момент, за да се успокои. — Ще ми предложи да се оженим. Той е почтен мъж. А аз ще му откажа, защото не мога да понеса... — Гласът ѝ отново се пречупи и тя нетърпеливо тръсна глава. — Не мога да понеса да ми направи предложение по задължение. След това ще поиска да ми осигури някаква финансова помощ. Нямам нужда от това. И бебето ми няма нужда. Ще трябва да се уредят полагаемите се свиждания и бебето ще се прехвърля от бряг на бряг, без да знае къде принадлежи. Не е честно. Няма да го допусна. Бебето е мое.

Той отново взе ръцете ѝ в своите и я изгледа внимателно.

— Обичаш ли бащата?

Видя я как се сгърчва пред очите му.

— О, Господи, да! — Захлупи лице на масата и се разрида.

Дядо ѝ я остави да се наплаче. Не беше виждал такава мъка у нея, откакто беше малко дете. Задържа ръцете ѝ в своите и изчака. Що за мъж е този Джордан, чието дете носи? Ако го обича, защо ридае тук сама, вместо да споделя с него радостта от предстоящото майчинство?

Опита се да си припомни откъслечната информация от писмата ѝ. Знаеше кой е Джордан — писателят, с когото беше работила в края на есента и началото на зимата миналата година. Доктор Бренан се възхищаваше от работите му. Писмата на Кейси бяха въодушевени и обърквачи. Но той беше свикнал и с двете.

Защо не беше успял да прочете между редовете? А сега, вече от месеци, сама се беше борила с най-важното решение в живота си. Мразеше да я вижда такава — отчаяна и разплакана. Веднъж се беше наложило да я отпрати от себе си. Тогава също беше отчаяна и

разплакана. Смяташе, че е взел най-правилното решение за нея, и след като нещата утихнаха, той се оказа прав. Но времето между двете събития беше оставило своя отпечатък върху нея. Притежаваше достатъчно интуиция, за да се досеща, че част от настоящото ѝ решение се корени в собственото ѝ минало. Всичко, което можеше да ѝ предложи, беше време, подкрепата и любовта си. Надяваше се то да е достатъчно.

Риданията ѝ бяха престанали. Кейси продължаваше да седи, облегла глава на масата. От месеци не беше плакала. Бавно събра сили и отново заговори.

— Обичах го... още го обичам. Това е една от причините да действам така. — Въздъхна. Изпитваше нужда да говори с някого още от мига, в който преди месеци напусна стаята на Биатрис. — Нека ти обясня как стоят нещата и може би ще разбереш.

Сега гласът ѝ звучеше тихо, без излишни емоции, и тя успя да му опише подробно обстоятелствата около семейство Тейлър. Когато заговори за Алисън, той веднага направи сравнението и остана мълчалив. Но когато му разказа за последния си сблъсък с Биатрис, не се сдържа и избухна.

— Да не искаш да кажеш, че те е заплашила? — Скочи на крака, забравил за болката в гърба. Беше готов за бой.

— Не мен — протегна ръка към него Кейси и също се изправи. — Джордан и Алисън. На мен нищо не можеше да ми направи, нищо, което да е от значение.

— Това е чисто изнудване, Кейси. Най-обикновено и долно изнудване. — Гласът му бе пресипнал от гняв. — Трябвало е да отидеш право при Джордан и да му кажеш.

— Знаеш ли какво щеше да направи? — хвана го подръка Кейси. — Щеше да се втурне право натам, точно както и на теб ти се иска в момента. Щеше да се разрази отвратителна сцена и Алисън щеше да бъде въввлечена в нея. Мислиш ли, че можех да рискувам да се стигне до съдебен спор? Тя е съвсем малка. Знам как ще се чувства да вижда името и снимката си по страниците на вестниците, да чува шушукането. — Очите ѝ говореха красноречиво, а сълзите ѝ бяха напълно пресъхнали. — Постави се на мое място, дядо. Веднъж вече го преживя отблизо. Ако трябваше да промениш онова, което направи преди толкова години, щеше ли да го сториш?

Той въздъхна и я притегли в ръцете си.

— Кейси, никога не съм си мислил, че ще се наложи отново да преживееш нещо подобно.

Беше изпитвала нужда да си дойде у дома, да усети големите му силни и нежни ръце. Беше изпитвала нужда от опора и не познаваше друга, по-сигурна от него.

— Обичам те, дядо.

— И аз те обичам, Кейси. — Задържа я за момент, без да казва нищо. Изведнъж остана поразен от мисълта, че вече не е слабичка като вейка. Усещаше заоблената ѝ талия, която се притискаше към него. Съвсем непрофесионално, тази промяна го изуми. Вече не бе неговото чедо, а жена, която носи свое собствено дете. — Току-що ми хрумна нещо — изрече развълнувано. — Ще ставам прадядо.

— Винаги си бил страхотен дядо — отрони Кейси. — Най-добрият.

— Ще останеш, докато дойде бебето.

Кейси въздъхна и тялото ѝ се отпусна в ръцете му.

— Ще остана.

Той я отдръпна от себе си.

— Вземаш ли витамини?

— Да, докторе — усмихна се и го целуна по бузата.

— А пиеш ли си млякото?

Целуна го по другата буза.

— Какво мислиш за Брайън. Става, независимо дали бебето е момче, или момиче. Мисля, че Брайън Уайът звучи много хубаво. Благородно, не надуто.

— Виждам, че ще ми се отвори доста работа — вдигна вежди той.

— Или пък Пол — продължи тя, докато той се насочваше към хладилника. — Естествено, в такъв случай ще трябва да родя момче. — Видя го как налива мляко във висока стъклена чаша. — Ще хапнем ли от лакомствата на госпожа Оутс? — Кейси отвори пакета. — Това сладко от червени джанки ли е? — измъкна бурканчето. — Обичам сладко от джанки.

— Добре. — Доктор Бренан ѝ подаде чашата с мляко и се усмихна. — Можеш да хапнеш малко с млякото си, преди да те прегледам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юли дойде, преди Кейси да усети. В гората цъфнаха диви цветя, а в сандъчетата на кухненския прозорец — традиционното мушкато. Нощем щурците пееха безспир. Можеше да си лежи до късно в леглото и да ги слуша, докато бебето мърдаше неспокойно в нея. Бърза, помисли си тя. Или бързат. Дядо ѝ беше напълно сигурен, че са две. Отхвърли предложението му да слязат до болницата и да се уверят със сигурност. Искеше да бъде изненада.

От доста време не беше спала дълбок сън. Бебето не ѝ позволяваше. Те не ѝ позволяваха. На Кейси не ѝ беше нужна никаква сложна апаратура, за да разбере, че са две. Никое бебе не би могло да е толкова активно. Когато едното заспиваше, другото оставаше будно и продължаваше да рита. А и беше много едра.

Постави ръцете си от двете страни на стомаха и се замисли. Няма да изчакам до края на термина. Близнаците обикновено се раждат по-рано. Затвори очи и отново се унесе в сън. Приятно ѝ беше да усеща движенията в себе си, приятно ѝ беше да усеща, че животът напират нетърпеливо да излезе на бял свят. Почти си ги представяше как ще изглеждат. Момче и момиче, с кестеняви коси и тъмносини очи. Когато погледнеш в очите им, щеше да си спомня за Джордан.

Отново се размърда и ясно усети удара с лакът. Какво ли прави сега? Колко ли е в момента часът в Калифорния? Дали е достатъчно рано, за да работи още? Дали е завършил книгата? На Кейси страшно ѝ се искаше да я намери в някоя книжарница, да си я вземе вкъщи и да остане насаме с нея. Така ще може да го върне обратно, заедно с всички часове, които бяха прекарвали в кабинета му. Ще я запази за децата си. Никога няма да узнаят, че е написана от техния баща, но ще се научат да го обичат и уважават чрез думите му. Искеше го заради тях и заради Джордан.

А и Алисън. Кейси се обърна по гръб. Беше писала на момичето, както ѝ обеща. Непрекъснатото ѝ кръстосване из страната обаче беше направило невъзможно Алисън да ѝ отговори. Скоро трябва да получа

новини от нея, замисли се Кейси. Вече цели два месеца съм тук. Писах ѝ преди около три седмици.

Измъкна се от леглото и се приближи до прозореца. Беше горещо и задушно и това още повече затрудняваше съня ѝ. Може да е най-добре, ако ме забрави. Едва ли мога да я поканя на гости сега, помилва с ръка стомаха си. Няма как да ѝ обясня, а не мога да съм сигурна, че Джордан няма да разбере. Той ще я обича и ще се грижи за нея. А аз ще направя същото за нашите деца.

Движението в нея спря. Кейси се върна в леглото и заспа.

Доктор Бренан наблюдаваше Кейси, докато плевеше, коленичила на земята между лехите със зеленчуци. Тя цъфтеше. Нямаше никакви притеснения за физическото ѝ състояние. Беше олицетворение на здраве и сила. Отново се беше върнала към живота с характерния си ентузиазъм и той се гордееше с нея.

Изпитваше известни съмнение относно разумността на решението ѝ, но Кейси беше абсолютно сигурна. Възнамеряваше отново да поговори с нея за Джордан, но щеше да изчака, докато роди и отново се изправи на крака. Сега бебето беше главната му грижа. И майката на бебето.

— Не знам защо насадих бакла — промърмори тя, докато дърпаше някаква упорита трева. — Мразя баклата, но просто ми харесва как са наредени зърната в дебелия шушулка. Предполагам, че мога да ги бронзирам. — Седна на петите си и изтупа длани. — Има вече узрели домати. Довечера можеш да ги хапнеш за вечеря заедно с царевицата, която Лойд Крамър ти даде за апендикса си. — Закри очи от слънцето и му се усмихна.

— Направих изгодна сделка. Апендиксът му беше в ужасно състояние.

— Голям сметкаджия си. — Протегна му ръка, за да може да я изтегли, после го целуна с обичайното си въодушевление. — Мислиш ли, че трябва да поля градината? Не е валяло цяла седмица.

Той вдигна очи към небето.

— Поливането на градината е сигурен начин да докараш дъжд. Можем да го използваме. Горещината не те оставя да спиш нощем.

— Наред с някои други неща — потупа се по корема тя. — Но не, не се чувствам уморена — разсмя се, предугаждайки въпроса му.

— Имам достатъчно енергия за всички ни.

— Изпи ли си млякото днес?

— Морковите ми не вървят добре — каза вместо отговор Кейси.

— Ще отида да взема маркуча.

— Ще ги поля довчера, като позахлади. Върви и изпий една чаша още сега.

— Ще повърна — заплаши го тя.

— Това не действа, откакто стана на дванайсет.

Кейси присви очи и го измери с поглед. Знаеше, че е не по-малко упорит от нея.

— Ще направя картофи в млечен сос за вечеря и ванилов яйчен крем. Това е предостатъчно мляко за всички.

— Ще надобелееш.

— Вече съм дебела. — Изтича в къщата, преди да е успял да каже още нещо.

Седна на масата в кухнята и започна да бели. Пред нея започна да се оформя малка купчинка картофи. Имаше нещо успокоително в това обикновено, неизискващо умствено напрежение действие и тя обели повече, отколкото двамата с дядо ѝ можеха да изядат на едно ядене. Значи ще ни остане, каза си Кейси и погледна купчината. За цяла седмица. Този е последният, реши тя и подхвърли картофа в ръка. Или ще се наложи да поканим съседите. Когато вратата се отвори, изобщо не вдигна очи и продължи да бели кората.

— Може да се наложи да издириш двама-трима изгладнели пациенти — изрече на глас. — Аз малко се поувлякох тук. Знаеш ли, в армията вече не белят картофите на ръка — ужасна липса на традиции. Имат от онези машини, които.

Погледна нагоре и замръзна.

Джордан видя как цветът бавно се отдръпва от лицето ѝ. Забеляза огромната изненада в очите ѝ, а също и страха. Страхът накара стомаха му да се свие. Тя изпусна ножчето за белене и ръцете ѝ се стрелнаха под масата.

О, Боже, мили Боже, трескаво си помисли Кейси. Какво да сторя? Какво да кажа?

Той не проговори и очите му останаха приковани върху лицето ѝ. Косата ѝ беше станала по-дълга, забеляза Джордан, вече стигаше почти до раменете. Кога се е разхубавила толкова? Беше очарователна,

пленителна, забравима. Но кога е станала толкова красива? Не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Колко време беше чакал да го види отново, да види как заискрява насреща му? Но сега не искреше от радост, а излъчваше див страх. И вината е негова, но още не е прекалено късно. Не може да е прекалено късно. Всички тези месеци на отчаяно търсене не може да са били напразни.

Дали кожата ѝ е все така мека, както я помни? Ще се отдръпне ли, ако посегне да я докосне? Боеше се да опита и продължаваше да се взира в нея.

Кейси здраво преплете ръце под масата. Трябва да направи нещо, да каже нещо. Изчака за момент, докато се увери, че гласът няма да ѝ изневери.

— Здравей, Джордан — усмихна му се тя, а в същото време ноктите ѝ се забиха в дланите. — Минаваш оттук?

Той направи няколко стъпки към нея, но масата остана помежду им. Ако не беше тя, нямаше да се сдържи да я докосне.

— От месеци те търся. — Прозвуча като обвинение. Нямаше намерение такъв да бъде поздравът му. Беше се зарекъл, че ще остане спокоен, но спокойствието го напусна в мига, в който вдигна очи към него.

— Наистина? — успя да запази погледа си равнодушен Кейси. — Съжалявам. Малко попътувах. Нещо във връзка с книгата ли е? Не знам нищо, за което да не сме говорили.

— Ще престанеш ли? — Крещеше ѝ. Как може да ѝ крещи сега? — запитва се сам. Но не можеше да се спре. Всичко, което го бе крепило след заминаването ѝ, рухна в мига, в който отново я зърна. — Шест месеца живях в ад. Как можеш да си седиш тук и да ме гледаш, все едно че съм някой съсед, наминал на гости? — Заобиколи масата, преди да е успяла да проговори и я издърпа права. — По дяволите, Кейси... — Думите му секнаха, когато я видя. — О, Господи! — прошепна едва чуто, докато очите му се плъзнаха надолу, после обратно към лицето ѝ. — Ти си бременна!

— Да, бременна съм. — Захватът му отслабна и Кейси усети как отпуска пръстите си един по един. Продължаваше да се взира в нея, сякаш никога досега не я бе виждал.

— Ти... — Тръсна глава, сякаш току-що излиза изпод водата. — Носиш моето дете и не си ми казала.

Кейси отстъпи крачка от него.

— Моето дете, Джордан. Не съм казала, че е твое.

Издърпа я обратно към себе си толкова бързо, че тя дори не успя да изохка. Очите му вече не бяха спокойни, а яростни.

— Погледни ме — заповяда през зъби. — Погледни ме и кажи, че не е мое! — Видя как в погледа ѝ отново изригна страх и я пусна. Как не може да се въздържи да не повтаря грешките, заради които я загуби? Джордан се извърна и опита да се овладее. Не беше подготвен за това. Как би могъл да е подготвен? Измина една дълга, дълга минута, преди да се реши да проговори отново. — За Бога, Кейси — изрече тихо. — Как си могла да го скриеш от мен? Няма значение какво изпитваш към мен, имам право да знам.

— И бебето ми има права, Джордан. — Гласът ѝ звучеше с мъртвешкото спокойствие на отчаянието. — Твоите не ме интересуват.

Отново се извърна с лице към нея, готов да се моли, ако е необходимо. Беше преглътнал гордостта си още преди месеци.

— Недей да ми крещиш, Кейси, моля те! — Понечи да я докосне, но след като тя се отдръпна, отново отпусна ръка край тялото си. Имаше стотици неща, които бе обмислял да ѝ каже, когато най-накрая я открие, но сега оставаше само едно. — Обичам те!

— Не! — Замахна и му залепи яростна плесница. — Недей да ми казваш това! Не смей да ми го казваш сега. — В един миг очите ѝ бяха сухи, в следващия рукнаха. — Бях готова да дам всичко, за да го чуя от теб преди шест месеца. Всичко! А ти ми остави само една бележка и чек за извършените услуги, все едно че съм...

— Не, Кейси. Моля те, не е възможно да мислиш... — Отново посегна към нея, но тя го отблъсна.

— Не съм спала с много мъже. Изненадан ли си? — Прокара и двете ръце по страните си, за да изтрие сълзите. — Но ти си първият, който ми остави пари.

— Не, Кейси, няма нищо такова. — Думите ѝ го разтърсиха. — Нека да ти обясня!

— Не искам обяснения. — Поклати глава и се отдалечи от него. — Искам да си вървиш. Веднъж вече те помолих да ме оставиш на мира. Сега отново те моля.

— Тогава не можах, и сега не мога. Не разбираш ли?

— Не желая да разбирам. — Няколко пъти си пое дълбоко дъх. — Няма нужда. — Гласът ѝ отново звучеше спокойно, но не се обърна към него. — Съжалявам, че те ударих. Никога преди не съм правила подобно нещо.

— Кейси, моля те — внимателно я докосна по рамото той. — Просто седни и ме изслушай. Някога ме обичаше. Не мога да си тръгна така. — Тя не помръдна. Не отговори. Джордан усети как го обзема паника и с усилие я потисна. — Само ме изслушай и след това ще си ида, ако така искаш.

— Добре. — Дръпна се от ръката му и седна. — Ще те изслушам.

Не знаеше откъде да започне и как. Къде бяха думите му?

— Когато се събудих онази последна сутрин... — Поколеба се за миг. В главата му се блъскаше всичко, което искаше да ѝ каже, а чувствата го разтърсваха до дъно. Тя носи неговото дете в себе си. Точно сега ръцете ѝ лежаха преплетени върху корема, сякаш да защити онова, което принадлежеше частично и на него. — Когато се събудих... — продължи той — изпитах отвращение от себе си. Спомних си как бях дошъл в стаята ти. Спомних си всичко, което ти бях казал и какво бях направил. Ти все още спеше. Оставих бележката, защото си помислих, че няма да искаш да ме видиш отново.

— Защо така си помисли?

— Мили Боже, Кейси, та аз... — Половин година трябваше да живее с това, а сега се налага и да го изрече на глас. — Аз те изнасих. Събудих се и по ръцете ти видях бележите, оставени от мен. — Сега беше негов ред да се извърне. Приблужи се до прозореца и ставите на пръстите му побеляха върху рамката. — Ще трябва до края на дните си да живея с този спомен.

Кейси за момент остана да седи мълчаливо. Почтеният мъж, помисли си тя и положи ръце върху облегалките на фотьойла. А един почтен мъж не може да понесе мисълта, че е бил способен да извърши нещо непочтено. Вероятно, ако самата тя не изпитваше толкова силна мъка, би могла да долови неговото страдание в бележката, която ѝ бе оставил.

— Джордан! — Изчака го да се обърне отново с лице към нея. — Онова, което се случи тогава, нямаше нищо общо с изнасилване.

Винаги можех да те спра или да се преборя с теб. Знаеш, че не го направих.

— Нямах да има никакво значение и да го беше направила. — Върна се обратно при нея. — Бях пиян и полудял. Причиних ти болка. Още от самото начало ми каза, че ще стане така. — Отново замълча, но нито за миг не отделяше очи от лицето ѝ. — Мислех, че би трябвало да знаеш, че онази нощ се канех да те помоля да се омъжиш за мен. — Видя как очите ѝ се изпълват с изумление, преди да ги затвори. — Когато се върнах след разговора с Хари и разбрах, че си заминала, не можех да повярвам. Но бързо изпаднах в гняв — така беше по-лесно да го понеса. Ти ме освободи, накара ме отново да чувствам и когато вече означаваше всичко за мен, си тръгна. Искях да те заболи. — Кейси остана да седи със затворени очи и той продължи да говори, като се взираше в лицето ѝ. — В продължение на седмици... през онези първи дни, след като влезе в живота ми, аз си казвах, че не е възможно да съм влюбен в теб. Твърде бързо стана. Просто ми харесваш, интересна си ми. Ако не бях такъв глупак, можех и да не те загубя. Ти щедро ми даде всичко и аз го взех, но се страхувах да не ти дам твърде много в замяна.

Отвори очи и го погледна.

— И сега вече имам твърде много, Джордан. Моля те, не казвай нищо повече.

— Обеща, че ще ме изслушаш. Ще трябва да чуеш докрай. — Видя как ръцете ѝ отново се сключиха около бебето. Нещо в него се скъса и той изчака за момент, преди да продължи: — След онази последна нощ, след като ти си отиде, се опитах да забравя. Казах си, че си ме излъгала. Казах си, че просто си си поиграла. Но после си спомнях как ме гледаше тогава — първия път, когато ми каза, че ме обичаш. Разбрах, че си заминала, защото не ти дадох нищо в замяна и защото, когато имах последна възможност, аз те нараних.

— Джордан, станалото станало. Недей...

— Опитах се да живея без теб. — Поклати глава и клекна пред нея, така че очите им се озоваха почти на една височина. — Но в живота ми нямаше никакъв цвят. Ти беше отнесла всичко със себе си. Тръгнах след теб.

— Тръгнал си след мен? — повтори тя.

— Първото ти писмо до Алисън дойде от Монтана. Когато пристигнах, беше заминала преди три дни. Три дни. Все едно, че бяха три години. Не беше оставила адрес. И понеже беше взела кола под наем, нямаше как да хвана дирите ти. Реших да наема детектив, но после си, спомних. — Отново замълча и стана. — Замислих се как ли се чувстваш. Така че се върнах обратно и започнах да се моля отново да пишеш на Алисън. — Джордан прокара ръка през косата си, докато се освобождаваше от напрежението и страха. — Всеки път, когато ѝ пишеше, аз се опитвах да те хвана, преди да си заминала. Веднъж те изпуснах само за пет часа. Помислих, че ще полудея. Знаех, че не мога все да оставям Алисън сама по този начин, дори само за ден или два. Започнах да си мисля, че винаги ще продължаваш да се местиш от едно място на друго, винаги една крачка пред мен, чак до края на живота ми. И тогава пристигна последното ти писмо. Когато ѝ написа, че няколко месеца ще останеш при дядо ти, Алисън толкова се развълнува. За нея беше тежък удар да те загуби.

Кейси поклати глава и сви ръцете си в юмруци.

— Недей!

— Съжалявам. — Взе едната от скованите ѝ ръце в своята. — Веднага щом получи писмото ти, поиска да дойде и да те види. Твърдеше, че си ѝ казала, че може.

— Да, казах — освободи ръката си Кейси. Не може да му позволи да я докосва, не и сега. Никога няма да събере достатъчно сили да го отпрати, ако я докосва.

Джордан за момент погледна надолу към празната си ръка, после я пхна в джоба.

— Не исках пак да я оставям с майка ми, дори и само за няколко дни. Казах ѝ, че ще дойдем и двамата.

— Алисън е тук? — Кейси усети как лицето ѝ веднага грейва в усмивка. — Отвън?

— Не — преглътна завистта си Джордан. Усмивката беше за Алисън, не за него. — Първо исках да те видя насаме. Трябваше да те видя насаме. Тя е в хотела. Има едно семейство с две деца, които ще я наглеждат. Надяваше се, че ще дойдеш с мен, когато се върна да я взема.

Кейси поклати глава.

— Не мога. Ще се радвам да я видя, ако я доведеш тук.

Джордан усети нов пристъп на болка. Губеше и беше безсилен да го предотврати.

— Добре, щом така искаш. Ще използваме останалата част от лятото, за да си потърсим нов дом.

— Нов дом?

Трябваше да говори за нещо, каквото и да е, за да не продължава да я притиска. За да не започне да я моли.

— Реших преди известно време — всъщност точно преди Коледа — че Алисън трябва да се махне от онази къща, от майка ми. Вече съм подготвил документите, с които ѝ прехвърлям къщата. Няма да ни е нужно нещо чак толкова голямо. Казах на Алисън, че ще огледаме заедно и ще се опитаме да се настаним, преди да е станало време да започне пак училище. — Беше готов да се взриви. Отново се извърна към нея и силата на чувствата беше изписана на лицето му. — Не искай от мен да си тръгна сега, когато те намерих, Кейси. Не се отвръщай от мен. Не можеш да искаш от мен да си ида от теб, от детето ми.

— Моето дете. — Кейси стана от мястото си. Ще се чувства по-силна, ако е права.

— Нашето дете — кротко я поправи той. — Не можеш да го промениш. Детето има право да познава баща си. Ако не можеш да помислиш за мен, помисли за детето.

— Мисля за детето. — Постави ръце на слепоочията си и ги притисна. Може би така ще облекчи напрежението.

— Не очаквах, че ще дойдеш тук. Не очаквах, че ще ме обичаш. Знаех какво трябва да направя.

— Но аз дойдох — нежно хвана раменете ѝ Джордан. — И те обичам.

— Не! — отстъпи назад и поклати глава тя. — Не ме докосвай! — Покри очите си и не видя пламналите в очите на Джордан чувства. — Знаех какво трябва да направя — повтори тя. — Не мога да си позволя да мисля за теб и за мен. Трябва да мисля за бебето си. Не мога да поемам рискове за бебето си.

— Рискове? — понечи да каже Джордан, но тя вече беше започнала.

— Няма да позволя да го разкарват от бряг на бряг. То ще знае къде е мястото му. Никой няма да го измъчва. Няма да позволя. Не и

този път. Този път изборът е мой. — Вече ридаеше, закрила лицето си с ръце. Той не знаеше как да я утеши. — Това е моето дете, а не някаква собственост, която можем да разделим на две. Тя може да се опита да ми въздейства чрез детето. Може да се опита да ми го отнеме. Изгубих теб, изгубих Алисън, но не мога да загубя бебето. Това ще ме убие. Майка ти няма да сложи ръце върху бебето ми!

— За какво говориш?

Кейси не отговори. Дишаше учестено и изобщо не помнеше какво е казала.

Очите на Джордан заприличаха на два тесни процепа.

— Майка ми имаше ли нещо общо със заминаването ти? — Кейси понечи да поклати глава, но погледът му я възпря. — Не те бива да лъжеш, по дяволите, така че не се опитвай. Какво ти каза? Какво направи? — Понеже тя не отговори, той си наложи да продължи с поспокоен тон. В очите ѝ отново се четеше страх, но този път знаеше, че причината не е в него. — Ще ми кажеш точно какво се случи между вас.

— Много добра идея — обади се доктор Бренан, докато влизаше през входната врата. Джордан го стрелна с поглед, но не пусна ръката на Кейси. Сега вече никой няма да го спре да научи истината. — Добре дошъл в компанията, синко — шеговито му подхвърли доктора. — Казах ѝ, че точно това е трябвало да направи, когато си дойде у дома преди няколко месеца.

— Не се намесвай, дядо.

— Да не се намесвам значи — изгледа внучката си с вдигнати вежди. — Винаги си била много рязка.

— Моля те, дядо — издърпа ръката си от Джордан Кейси. — Трябва да стоиш настрана.

— Друг път! — сопна ѝ се той. — Този човек има право да знае какво е ставало зад гърба му. Вече не можеш да играеш сама, Кейси. И той е в играта.

Тя поклати глава и се приближи до него.

— Алисън.

— Той ще се погрижи за Алисън, Кейси. Всеки глупак може да го разбере. Ти ли ще му кажеш, или аз?

— Вие ми кажете — обърна се директно към доктор Бренан Джордан. — Искам да чуя истината.

— Така е разумно. Седни и мълчи, Кейси — заповяда дядо й...

— Не, не искам да...

— Катлийн, седни!

Тонът му я накара да вирне брадичка, но тренингът от цял един живот я принуди да се подчини.

— Добре, Джордан — започна докторът. — Може би няма да ти е лесно да чуеш това. Искаш ли да седнеш?

— Не — рязко отвърна Джордан, но после се усети и смекчи тона. — Не, благодаря.

— Аз пък ще седна, започвам да остарявам — настани се на стола доктор Бренан. — Майка ти е поставила Кейси в положение да избира — отново заговори той. — Бих казал, че е много добър познавач на човешкия характер, защото трябва предварително да е знаела какъв ще бъде изборът й. Собственото й щастие или твоето и на Алисън.

— Не разбирам какво казвате.

— Най-добре е да го кажа направо. Майка ти заплашила, че ще заведе дело за настойничество над Алисън, ако Кейси не си стегне багажа и не замине незабавно.

— Да заведе дело за... — Джордан отново прокара ръка през косата си. — Това е лудост! Но тя не иска Алисън, пък и без това няма никакви основания за дело.

— Казах, че е добър познавач на характера — вдигна очи към внучката си доктор Бренан. Джордан мрачно проследи погледа му. Усети как силите го напускат.

— О, Господи! — Потърка лицето си с ръце, сякаш обзет от умора. — Предполагам, че е разбрала за миналото на Кейси. Трябвало е да дойде при мен. — Отново се обърна тихо към доктора. — Никога нямаше да позволя на майка ми да изпълни подобна заплаха. Трябвало е да дойде при мен.

— Да — кимна в знак на съгласие доктор Бренан. — Но тя не би подложила на риск двама души, които обича. Майка ти я заплашила, че ще поиска настойничество въз основа на неморално поведение.

— Дядо! — Думата прозвуча само като уморен шепот.

— Всичко до край, Кейси, и всичко наведнъж. Освен това — отново се обърна към Джордан — предложила да й плати. Това е била единствената й грешка в преценката.

Над кухненската мивка имаше прозорче, което гледаше нагоре към планината. Джордан се приближи до него и се загледа навън.

— Трудно ми е да го приема. — Гласът му прозвуча напрегнато и с болка. — Знам, че е способна на много неща, но не съм очаквал такова нещо от нея. Благодаря ви, че ми казахте. — Допреди малко Джордан смяташе, че вече е изпитал целия гняв, на който е способен, цялата мъка, която би могъл да понесе. Но се е лъгал. Сега не беше сигурен кое взема връх. — Ще се погрижа за майка ми, доктор Бренан, можете да сте сигурен.

— Сигурен съм. — След като хвърли един последен поглед към Кейси, дядо ѝ стана от мястото си. — Трябва да поля градината. — Остави ги сами и стаята потъна в тишина.

Кейси пое дълбоко дъх. Вече всичко беше изречено. Не остана почти нищо за казване.

— Ще направя чай. — Изправи се и отиде да сложи чайника на котлона.

— Кейси, не бих могъл да кажа или сторя нищо, което да поправи това.

— Не си го направил ти, Джордан, и не е твоя работа да го поправяш. — Протегна се към шкафа над главата си. — Чаят е билков, дядо ми забрани кофеина.

— Кейси, моля те, спри за момент. — Спря и се обърна с лице към него. Джордан повика на помощ целия си запас от думи. Трябваше бързо да изрече всичко и да излезе оттук, докато все още може да се държи. — Първо, обещавам ти, че майка ми никога няма да се доближи до нашето... твоето бебе. — Почувства как стомахът му се гърчи от болка, докато доброволно се отказваше от правата си. — Няма да предявям никакви претенции.

— Ще ти осигурявам финансова помощ, ако приемеш. Ще те разбера, ако не желаш.

— Джордан...

— Не, още не казвай нищо. — Знаеше, че трябва да го каже бързо. — Бебето е твое, изцяло твое. Приемам го. Имаш думата ми, че никога няма да предявя никакъв иск. Знам колко много означава за теб Алисън. Ще я оставя за няколко дни при теб, ако искаш, докато се върна да се оправя с майка ми.

— Няма значение, Джордан...

— За мен има! — Вдигна ръка, сякаш да попречи сам на себе си да загуби контрол. — Когато намеря подходящо място и се установим, ще изпратя адреса на дядо ти. Искам само да разбера, когато бебето се роди, и дали си добре.

Думите му променяха всичко. Онова, което ѝ се струваше разумно преди час, сега изглеждаше абсурдно. Хората, които се обичат, трябва да са заедно.

— Джордан! — започна, но после издаде слаб звук и притисна ръка към слабините си.

— Какво? — Обзет от паника, той я сграбчи за раменете. — Болки ли имаш? Бебето ли е? О, Господи, изобщо не трябваше да идвам! Изобщо не трябваше да те тревожа така. Ще извикам дядо ти.

— Не е необходимо — усмихна му се Кейси. — Бебето рита, това е всичко. Много е активно.

Джордан сведе поглед. Бавно повдигна ръка и постави длан върху издутината на корема ѝ. Животът нетърпеливо потрепна отдолу. Простото чудо го заля целия. Тук растеше част от него. Част от Кейси. Дватама заедно бяха създали човешко същество. Почти различаваше очертанието на миниатюрното краче, което тупаше под ръката му.

Когато вдигна очи към нея, Кейси видя изумлението, изписано в тях, смаяното благоговение. Усмихна се и положи ръката си върху неговата.

— Трябва да го усетиш, когато наистина се развихри.

Болката внезапно го прониза отново и лицето му загуби цвят. Това ще бъде първото му и последно докосване до неговото дете. Последният път, когато докосва жената, която обича. Кейси видя промяната, преди Джордан да се извърне и да поеме към вратата.

Не го оставяй да си отиде, изкрещя сърцето ѝ. Не ставай глупачка! Поемаш риск, напомни ѝ разумът. За теб, за всички ви. Поеми риска, настояваше сърцето. Имаш достатъчно сили. Всички имате достатъчно сили.

— Джордан! — извика го, преди да е стигнал до вратата. — Не си отивай! — Когато се обърна, тя вече беше прекосила наполовина стаята. — Нуждаем се от теб — обви ръце около врата му. — Аз се нуждаю от теб!

Искаше да вземе това, което тя му предлагаше, но се въздържа.

— Кейси, не си длъжна да го правиш заради мен. Не искам...

— О, млъкни и ме целуни! Толкова неща се изприказваха. Толкова време мина! — Намери устните му, после чу тихия му стон на облекчение.

— Обичам те! — Покри лицето ѝ с дъжд от целувки. — Няма да преживееш нито ден, без да чуеш да ти го повтарям. Обичам те!

— Целуни ме истински — прошепна тя и се опита да спре търсещите му устни. — Няма да повредиш бебетата.

Притегли я към себе си и се потопа в нея. Беше негова — окончателно, изцяло негова.

— Бебетата? — възкликна внезапно и я отдръпна. — Бебетата?

— Не ти ли казах, че са две?

Джордан поклати глава и възкликна удивено:

— Не. — Засмя се отново и я притисна плътно към себе си. Усети как двата живота в нея мърдат и се протягат. — Не, не ми каза. Как съм могъл да живея без теб повече от половин година? Това не беше живот — сам отговори на въпроса си. — Сега отново започвам да живея. — Целуна я с огнена страст, сякаш можеше с една-единствена целувка да запълни шестмесечната празнота. — Отново я отдръпна назад и този път погледът му беше настойчив.

— Този път вериги! Този път искам вериги, Кейси.

— И за двамата — потвърди тя и се сгуши в прегръдките му.

ЕПИЛОГ

Буйният огън в камината изпълваше стаята с уютна топлина. Навън имаше половин метър сняг и продължаваше да вали. Кейси пъхна един последен подарък под елхата, после се отдръпна, за да ѝ се възхити. От горе до долу висяха и се кръстосваха нанизи от пуканки. Усмихна се при спомена за хаоса в кухнята вечерта, когато ги правиха. Хаосът си оставаше едно от любимите ѝ неща.

Наведе се и опипа една от кутиите, на които беше написано нейното име.

— Хитруваш, а? — обади се от прага Джордан и тя бързо се изправи.

— Съвсем не. — Изчака го да прекоси стаята и да я обгърне с ръка. — Само надничам. Да надничаш не е хитруване. Хитруването е задължително за Коледа.

— Това ли е научното ви заключение, доктор Тейлър? — зарови устни във врата ѝ той и откри любимото си местенце.

— Абсолютно. Как върви книгата?

— Чудесно. Получава се забележителен главен герой. — Отдръпна я от себе си, за да я разгледа. Тя сияеше. Дали това сияние се дължи на предстоящата Коледа? — Обичам те, Кейси — целуна я нежно. — И се гордея с теб.

— За какво? — Сключи ръце зад тила му и се усмихна. — Обичам конкретните комплименти.

— Заради това, че защити доктората си, възпитавах децата и създаде истински дом.

— И, разбира се, постигнах всичко съвсем сама. — Без да престава да се усмихва, тя улови лицето му в ръце. — Ужасно си мил, Джордан. Луда съм по теб! — Притегли го по-близо, докато устните им се срещнаха.

Нужен бе само миг, за да стане целувката им по-гореща. Притиснаха се силно и се вкопчиха един в друг. Сладко удоволствие и гореща страст се сляха в едно.

— Вали сняг — прошепна Джордан.

— Забелязах. — Кейси тихичко въздъхна, когато устните му едва-едва докоснаха врата ѝ.

— Имаме цял куп дърва.

— Много красиво си ги нацепил. Винаги ми е правило впечатление. — Отметна главата му достатъчно, за да може устните ѝ да намерят неговите.

— В избата има вино. — Желанието напираше у него. Сякаш никога не се уморяваше да я желае. Пъхна ръце под блузата и ги плъзна по гърба ѝ. — Спомняш ли си как си мечтаехме в навечерието на Коледа преди две години?

— Мм — притисна се по-плътно Кейси. — Да ни затрупа сняг... С дърва и вино — само двамата.

Кокершпаньолът връхлетя в стаята, следван по петите от две клатушкаци се фигури.

Спасявай се, помисли си Кейси и се усмихна, облегнала глава на рамото на Джордан.

— Брайън, Пол, върнете се веднага — изтича след тях в стаята и Алисън. — Знаете, че не трябва да дразните Максвел. — Въздъхна и поклати глава, когато близнаците се строполиха на пода, заклещили кучето помежду си.

Джордан гледаше как децата му шумно се радват на многострадалното животинче. Обви по-здраво ръка около раменете на Кейси.

— Прекрасни са — прошепна той. — Винаги се удивлявам колко абсолютно прекрасни са...

— И толкова добре възпитани — отбеляза Кейси, докато Брайън изтласкваше Пол, за да може да улови по-добре кучето. Алисън се намеси като арбитър.

Джордан се засмя и я извърна отново с лице към себе си.

— Та за онези мечти...

— Ще се срещнем в полунощ — прошепна тя. — Точно тук.

— Ти донеси виното, аз ще донеса дървата.

— Уговорено. — Децата станаха по-шумни и Кейси знаеше, че скоро ще бъде невъзможно да говорят насаме. Пък и освен това тя също искаше да легне долу и да си поиграе. — Още нещо — добави тя и му отправи една от безгрижните си усмивки. Джордан я погледна

учудено и Кейси доближи устни до неговите. — Ще си имаме друго бебе... Или две — успя да изрече, преди устните му да се впият в нейните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.